

خود اندر شیراز و وقت آنست که حافظ را بجا آوردند و راه به بست آمدن نمیدهند در راه دیوار کردن
 نهد کردن راه جلای تعین کاشی سے تا اول شیفه از نرم ترست آمده است و راه اندیش انجمن به بست
 آمده است و والد بر روی سے آه سردی کرده ام فوج نفس را پیشرو و بصحبت بر خیزد راه تو بر او بود کرد
 راه بستن و فرد بستن در گفتن بر کسی مقابل راه کشا و کشودن دو کردن که داشتن لازم نیست
 اسیر سے جنون ندر حمت کشتی کشید زمت نوح و پای شوق تو را کرده ایم راه حساب و حکیم سے
 بچکه راه جدا کے در میان شان و اشد و دوستدارانم آن بر روی پیوسته است و بکفت خان دو طرفت
 نگاه توان داشت و چو راه گریه کشادم در خان بستم و طهوری سے نزدیک برنگے چتر شاه و
 راقی خزان فرود بسته راه و خواجہ شیراز سے فریاد کار شمشیر جہم راه بستند و آن حال و وقت در گفت
 رخ و عارض و قامت و شیخ احمدی سے دل می برد شب زمین آنگاه بگیرد و دزد است و شب تیره
 بر در راه بگیرد و راه رایسایه کردن بر کسی کتاب از بے نام دشان کردن نظامی سے چو در بر رخ کفت
 آفتاب و کسر روز روشن در آمد خواب و کسب کرد بر شب روان راه را و فرود چون از آنگاه را
 راه بر آوردن چیزی نهد کردن راه سنگ و خشت و جران نظامی سے نامی ابن مرد کے اہل بوم و رے کورہ
 آتش بر آری بوم و راه کورہ و یاد با کوی رفتن عمل لوطت کردن و کورہ و اصطلاح شراکتیہ از سرین
 است و این از اہل زبان بقیق پرستہ اشرف سے سخن بکویت حسین بخند ان چہرہ آرایش و زراہ
 کورہ رفتن باشد اور اہل بھالیس و سلیم در بچو کشمیر سے بی کسی را جہان زین تک جادہ و
 زراہ کورہ رفتن تو بہ دادہ و راه افتاد و غارت شدن راه خیر و سے ولم را در سرت لغت رہ
 افتاد و غریبان ز بند و ستان رہ افتد و چشمیت کار بان صبر من تاراج کا فرستد و سلمان کے
 دیدہ است کا در شہر راہ افتد و دینی وقوع راہ حقیقت است و بصلہ باہ در بر مسنعلی چنانچہ در بین بست
 در مصرع اول صاحب سے اگر چون قطرہ در دریا کثرت راہ افتد و خیالی دور کردیدرتہا بیکندہ را
 ہمیشہ راہ آب بقانی ہستد و شو بہرین ازان عمل جانہ اتفاق و طہر سے سے زام ہنردہ کوکری
 کنن خواہ ہفتاد و راہ برق رحمتی بر خرم عیان ما و نیز کنایہ از زایل شدن راہ خواجہ جلال الدین سلطان
 سے خیل خوئی خوار خیالی اطاعت چشم من گرفت و آنچنان کردیدہ من راہ خوب افتادہ است و راہ زنی
 کنایہ از سرود گفتن و ہند اطلاق راہ از ن بصر ب نیسترا آمدہ و مانع نمودن اموال و اسبابا فران
 و گمراہ کردن خواجہ شیراز سے جہ راہ نیز ذہن مطرب مقام شناس و کہ در میان غزل قولی اشنا
 آورد و ما بصد خون بندار تزدہ چون نزدیک و چون رہ آدم بچارہ بیکندہ زدند و صاحب سے
 چشم خونبارم شب خون بگلستان می زند و راہ خواجہ مالک منع تو خوان میرند و راہ زدن مار
 انست کہ بعضی ازاران حبیب در راہ ہشند و آئینکان و روزنکان را زہر نند میرزا ظاہر جدید سے
 تخ شد نزل بکام خویش این آوارہ را و نہ چو مار لغت اوراہ من بچارہ را بہ راہ افکندن در جا

دوره انداختن به حاجی گنا به از راه رفتن پس در شبها لب تخمین در نغز و پس اکلندن یا در راه برین
در پیرون و کوفتن در کوفتن و چویدین و نوردیدن و نوستن و علی کردن مینی دانش سے
بیا بان حرم را علی بیا کردم حقا کردم به بسبر باید پرین راه کوی دل ربایان را به و حید سے چون قدی چن
بریدند راه به کشت که غرق بجز شاه به شقیق اثر سے لبکه فرش راه کوشش بود چشم انتظار به
چو میل سدر عاشق راه بودی چشم به والد برده سے زیر فلک آمدی نوازی به با پیره بر شدن
نسپار به طهر سے سے فرد کو بستانه راه سماح به کورد و دم دستگاه سماح به خاقان سے سدی
که رفتی بران زلف پوشت به پانکوره وصل و شسته بیست به زان دست کون در کل غم
دارم پانک به زان پانک کون بر سر دل دارم دست به راه را نیرودان است کار را به که بیانید
که زبان راه نرود بلکه راه دیگر نرود این را مبارک دست سے چون بسجده زخم از نماند تا شرا کم به گاه
رحبت به بود نیرودان راه را به راه چپ کردن و زدن در راه را کردن راه مشارف که داشته
براه دیگر رفتن تخمین در رحبت چپ کردن گذشت و پس در راه کردن باید طالب آملی سے راه چپ
که در حیانه بهار از چشم به نچه نامدم من و هنگام شکفتن که پشت به راه بسیر سے بران بسروقت او
رسیدن میرجات سے غیر داغ خون زنگنه می به که در راه می بر و بسرم به راه حسن چپ کو چه نام
وصاف که شتم در حاجی گویند که در راه رفتن با چون نخسته از دور پند اشود از کوچ و دیگر چشم پوشیده
کبزه نه یعنی عیار کدیم در شش نخل دار ستم حسن نام خیار کی که چپ دست بود راه خوردن راه برین
سرعت طهوری در صفت اسپ سے این خوش که شمش نهد بر قد جهان به چون صفت شمش شاه دود کرده
جهان به برابره علی مکان ممانت به در راه خورے نقش شمش گشته دبان به راه بسبر بران در راه
دسر کردن و بسیر شدن با خور رسیدن و رسانیدن راه لیکن در غیر راه نیز آمده چون ایام سرد و حید
و عمارت و خزان راه و داشتن در راه خورستن و راه دانستن در راه نمودن در راه کم کردن در گذشتن
در راه پاک کردن هر کدام صورت اول در این شمش گذشت صاحب سے پیش آن لب چون شکر
راه سخن بخور ستم به بوسه دار کے جادو مان کنج دین بخور ستم به حافظ سے بکوی میکده هر سالگی کرده در
درود کردن اندیشه تبه دانست به مخلص کاشی سے چون کسی که کند در خانه تاریک راه به طفل
رنگ زشب چشم تا سحر کردید به است به بدل سے بدون جستجو شش هستی خود چاک بسیارم به عیار
مید هم بر باد و راهی پاک بسیارم به راهی شدن روان شدن فاسم شش بهی سے در بیان که شمش
تو شش یکجا ده است به من اگر از پانچم خون من راهی شود به صاحب سے به بسیرل نوهار از جانی خرد
غار من به خوش آن ره که تا گویند راهی شود روان گردد به زلالی سے ای سفر ساز هر چه خواهی شود
بر کن این شاخ و برگ راهی شود به راه شوق بر صفت مانع است سلیم به ترا چو قوت نثار است در
باش به و به صلاح یعنی عظام کردن سے شد نورانی بر راه آرزو کام به جماند ش زور کم کرده پیام به

کم کردہ پیغام ہے ازینجاست کہ بعضی اعتراض دارند برین نسبت نر را بیدلی سے تو را ہی شو گدمن در خانہ پیشہ
 خوابیدم و راسی فکر و اندیشہ آرای مجمع و نئی آن با لفظ ناد بلند و رکوسن . زرین . جهان آرا سے
 ملک نوزدہ ملک آرای . جهان افروز . فرخ آفتاب . صبا نظام مین جہا سب از صفات اوست و با لفظ
 جستن . وزون . و کون . و برانداختن . و افتادن . و دانشن . و نهادن . و آمدن و آوردن مستعمل
 یہ خبر دوسے زمین نوس شاہ سے آورو ہے مشرط تعظیم راجی سے آورو ہے چشم نوری زد کہ کشہ بندہ
 بہ ظلم و انصاف میدہم کہ چہ را کہ متین ز مده است و قوی را سے استہ رای . روشن رای . ترہ
 رای . تیز رای . تدرای . پاک رای . پختہ رای . پریشان نرای . پسندیدہ رای . خام رای . خود را سے
 خود را یہ . دیورای . بسست رای . نظامی سے بزندن کس نیاور درای . و برودن از خط عدل قناد یا
 تہ بر آسائش آورو را سے . بختہ تار و تری ز جای . و برانداز رای کہ یار سے و و لڑین و خشم
 رستگار سے دہ . و جو آمد ز نا آنچه کر دیم رہے . و تو نیز آنچه گفتے بیاور بجا سے . انوری سے خیزو
 رای صبور دولت کن . مین کہ ضمانت را خار گرفت . و استاور فری سے ہر جا یکہ کہ رای کشد
 دولتش رفیق . ہر جا یکہ کہ رو کہ بخت رہای . مشہان شین خرمای بردہ ی . و زہر خال
 بہر کس کہ شان قادری رہے . و زمانہ نوزد گیتی رسر جو ہلے یافت . و امیر پیشہ دانگ پیادہ دارو
 رای . و میر خزی سے گر روی بند شاہ سوی مشہر میان . و در سے کہ شاہ سے مشہر نش پورہ
 روشن شود از ظلمت او چشم رعیت . و یارب تو کے چشم باز ظلمت او دور . و کفم سارہ وار زہ
 روز زدم را . و کتفا مجرہ دار بند روز نرم خوان . و خود بچہ شیراز سے دلا ہیشہ فری رہے رفت
 دلہان . و جو ترہ سے شہ کے کی کتابت کاری . و شیخ شیراز سے خلاف را کے سلطان لای
 جستن . و بخون خویش باید دست شستن . و حکیم فردوسی سے جو دیدش بگویش کزین سوگر ہے
 نزدیک ما کن سوی خام را سے . و بختید مر سام رادل ز جا سے . و بیدار آن کودک آتش را سے .
 سرور از فرین کار رای اوریم . و سخن ہے بہتر بجا کو اوریم . و چہ گوید و این را چہ پاسخ دہید
 ہمہ کبیرہ رای فرخ بنید . و جو این ہر جہ گوئے تو پاسخ دہیم . و بریدار تو را ہی فرخ ہمہ رای
 زن گنایہ از دستور وزیر خواجہ نظامی سے چو دار اوران و اور سے رای حسب . و دل رای زن
 بود در رای سست . و کردی کی مرغ بر باب نین . و کار سلطو بنودی دوزان را سکن . و راست
 نیزہ رایات جمع دلوا مچ آیات سے خوریدہ از صفات و شمشا و طاوش از تشبہات اوست
 و با لفظ افراختن و افراشتن و انجمن . و کشیدن . و جیندن . و زون . مستعمل میر خزی سے چہ را ہی
 کہ کشہ بن زد دست بر ہزار . و کشہ بن و گر عالمی بیع امن . و انوری سے چون سواد ملک
 بختید راستہ . و آن در ہوا ی سایہ او رخ دیار ملک . و تقدیر گفت ضمہ مکن مین کہ آمد آنکہ . و سنا از
 ہر آگوندہ شرف یاد کار ملک . و رضی الدین شیا پوری سے کنون نشاط کشیدہ است بر فلک

کتونی سرد و تاب است بر سپهر بر و میریزی سے در گریه بر دم اندک کشی آیات خویش و هر کجا در روم
 کابری سے بود پر خون شود و نطاسی سے در آن ذکر و روایت انجینه و سحر کواوال اثر در آرد نیت و عبد اللہ
 جیل سے جا نماز صابری بر دو ختم و رایتی از شاطری فر ا ختم و صاحب سے یکنه خون در جگر باو خزان
 سچو سرد و رایت سنبری که از اراد کی فر ا ختم و خواجه جمال الدین سلمان سے و کرا خاویسایف اکر در سب
 و ای صوبه و کلان پیس شب را بشرق باز گردانے و عربی سے قبضه شمشیر کنت و سکا هفتت و سایه
 شمشاد رایت چشمه شاپور باد و رایت فریدونی در ایت کاویان و علم کاویان امان و فرس کاویان
 میرنوی سے و گرجا ج فریدون شد از شکوفه درخت و غبسته رایتی چون رایت فریدون باد و سنج
 کاغذی سے با میمنت نبات کلکم و چون رایت بسنج کاویانست و راج تری که در در اضره مسکو
 شده هیشد مقابل خارج کران کویار و قلب هست میرنجات سے بے اصول قدش سکا راج ترنے
 خارجی در وقت دم پیش که خارج ترنی و رایتی در ایتکی و بر ایتکی مفت و آسان از علم ارنهان
 در سخانی و نورانی و نورانی و نشان و نشانی میرنوی سے جنون رایتکی و در زرد گوهر و بداند کش
 تو جان و در ایتکی و کمال اسمیل سے بهر تو را جو جان عزیز است و از کف ندیم بر ایتکی و
 بوقت نعرف از بهر انسانی ما و بشارتے ز قد و شس با صهبانی برسان و رایتکیان خوار کنا بیا رفت
 خوار که انطاسی سے به سحر از رایتکیان خوار کانی و گرنیے زبان و بجا رکان و میر حسد و سے
 کوه بقدر کوشش که سجد و خواب و زهے رایتکیان خوار با نیشین و مع الموحده ربا و در ایتکیان
 نام سازی معرفت و بعضی برانند که عرب دوا و نئے ترکیبے آن اواز خرین برانده چه دوا و از خرین آوه
 نئے برانده دوا درین ترکیب سے نسبت است بقدر و لغت گوید تحقیق است که آب و آب مبدل آو
 و زده است که نکت است چون کوراب و کوراب بکافت فارسی مقبره و کور خانه و سرداب سرداب
 خانه که تریزین سازند بر ایتکیانست از ایتکیانست بر ایتکیانست من صوفی خرابم کومیکده که در و سے و
 رقصی کم جوستان با ریطور بان و ریطور بفتح بر بستن و با لفظ داشتن و افتادن و بر اسم زون
 و بر و ستمل و بے ریطور اکر بر بستن باند کلمه حروفی ریطور و یوانه نشین دارد و ایتکیانست ز لغت
 تور ریطور ستم بر و درین بیشتر این رشته شوریده سرد است و مرزا بیدل سے جادانان ریطور و
 دل زنده بر اسم و سوزان سے جنون این شعله زنجیر بر پارا و دانه هر و سے ریطی به خزر زش
 اقا در منش و بیکانه کرد لغت کیو بریده و طالب آسی سے دلی دارم که با نعم ریطی از حمد ازل
 دارد و از ان در خواب هم با سایه شادنی جدل دارد و بفتح نزل و با لفظ بر اسم زون مشتعل
 خواجه شیراز شمس ریح بر اسم زخم اطلاق بر چون کم و با لفظ چهارم صدار چیزی و ریح مسکون خود خود
 دامن تا غیر ریح زمین بسته در نیویب است سے غیر ریح زمین از ستم و بکار پاره ربا بے
 کوه سوار ما و ربا بید و چیزی که بیک دیدن بخود کشد و از خود بر و چون حسن ربا بید و غره ربا بید و

و غرور با نیده و لذت با نیده صاحب سے تا ازان سن رہا نیده نظر پانچہ است + و جب نیدہ رہا نیدہ تر از
 سیلابت + دل رہا + پوش رہا + استخوان رہا + بوسہ رہا + کبر رہا + ہمین رہا + تیر کا کل رہا + نفس رہا +
 چو زہ رہا + حضرت شیخ سے از ہر عتاب تو دم چشمہ نوشش است + وادی لشکر غوطہ لب بوسہ رہا + صاحب
 سے چشم پر حوت و لب بوسہ رہا می باید + حسن پہلست ز عشوق او سے باید + و ملا ظہوری درین
 عبارت آورده و شرح ملاحظہ کہ حروف و کلمات و سیلابت چنان تخریج آشنا و نفس رہا مادہ کہ در خواندن
 کلت بزود خواندن طلاقت بعد کی گردد رہا می خواندن مناہطہ است کہ کہنے سوار چون بر سر تے گیری ایضا
 بشد و خواند میرنجات سے چون رہا پیش ایضا ان نصاحت بر شد + و خنر کوئی کہ نصیحت کر اسکا شد +
 رہا بطشور نام رہا علی نزدیک بخت علی کے ذیم سے آدم کو سی طور دشت بخت است + و خورشید فروغ
 نور دشت بخت + آبی کہ خنجر عمر جاوید ان داد + آن آب رہا بطشور دشت بخت است مع التاء
 لکن غوطہ رتیبہ بالضم یا بہ و نزلت و بلند از صفات اوست کے کہ کعبہ تو ان رتیبہ کردار گرفت +
 صاحب از خوش نشان حاکم من و پیش است + مع الهم التازی جمع بازگشتن و با لفظ
 و داشتن بعد استعمل طور سے سے زلفت بہ پریشانی من دشت رجعی + صبح کردہ کرطہ بر اشقم و رستم +
مع الحار المہلہ رحل با نفع ضربی شد از ہر بکہ در وقت تلاوت قرآن مجید بزان کہ اندوہرا
 خط و بروی خوبان را بدان شبید ہند رحل اقامت فروکش کردن تا تیر سے بعضا حسن خست باقیست
 باشد + و صحت رد تیر و رحل اقامت ہند + رحیم و رحمت با نفع ہر ہنے و با لفظ کردن + و آوردن
 در نشان در بدن بعد استعمل در شتر حضرت شیخ رحم افتد و افغ سشدہ خان آرزو میفرماید بہتر رحم
 آید است و ہونہا سے شکار انداز مارا تا کے اندر جسم در خاطر + برکی داریم و شمشیری سری داریم مغز کی +
 خواجہ نظامی سے نوازندہ ترزان شد انصاف شاہ + کہ رحمت برد خاصہ بر یکناہ + میر مغزی سے
 اور بر شہنشاہ رحمت ہی نشانہ + ہم در شیت رضوان ہم بر سپہ اختر + علی خراسانی سے رحمت حق
 با در بار و اج خاقانے کہ گفت + اول کعبہ ہند ز چہرہ انکہ شہ رہا + خواجہ جمال الدین سلمان سے کہ
 من از دم چشم بیا و آخر ترا + رحمتی بر شاک مردم زاد می پست کرد + رحیل کوچ کردن و بی ای رفتن
 و با لفظ کردن + آوردن مستعمل نظامی سے جو درت کشمن آرسے رحیل + برغان کشی قبل در صحاب قبل +
 میر مغزی سے رسید عید ہا بون و روزہ کرد رحیل + بجام داد فلک روستنای از قندیل + مع الحار
المعجمہ ریح و رخسار و رخسار + بالضم سرودن و فرق ہنما است کہ مطلق ریح بر تمام جہہ نسند
 بر خلاف رخسار کہ ترجمہ شد است یعنی ریح کشتل میشود و نماہد ہمین سبب تصور نیم ریح تصور یک چشمی
 گویند کہ کھنکھ ریح سے ادھر ہر شہ و در صورت مطلق ریح بر رخسار مجاز بود بہر تقدیر انشیں رخسار
 آفتاب ریح + آئینہ رخسار + پری ریح + تازہ رخسار + خوب رخسار + ترقق رخسار + خورشید رخسار + زرد
 ریح + زبرہ ریح + سبین ریح + تریبا + خوب + نیکو + خوش نظر + شاہد از میرت آفرین + حیرت ترقوی +

روح پروردگان پرورد و بجوی. و لغز خیر سالم افزوز. ایشبار. ایشناک. ایش اندو. ایش افشان.
پر تاب. برشته. خورشید پیکر. خورشید فرخ. افزوخ. تابان. روشن. جهان آرا. ماه شیا. زنگار سوز
ال. چهار. زنگ بست. رنگین. نیرنگ. مشکرف رنگ. لاله رنگ. کلرنگ. فرنگ. کلگون.
گلخام. کلجوی. کلپوش. کلارین. کافور خام. تازه. تازه خط. شکفته. خندان. نرم. نازک. کشیری
لطیف. صاف. نغزده. اندیشه نما. صبرگاه. محبوب. بشهرم آلود. شوخ. سیراب. میکشیده. ساغر
کشیده. آینه پرداز. آینه کداز. عرقاگ. عرق بار. عرق الود. عرق فشان. ستاره فشان.
ششم فشان. ششم فریب. گندم گون. یو خط. بخار الود. پاره پاره. گرفته. بناخ خسته. از صفات
اوست و برق. فرقد بشله. شمع. صبح. عید. لوح. صفو. کل. ویبای. بسوسن. بوستان. بصفه. پردی
سبب بسیم. عقیق. مسجد. جمله از تشبیهات است مفید یعنی سه چهارم شبده رخسار جانفراکت. و چون
انکه سرانجام خوشیست باید. صاحب سه صبح عید است در دل شب قدر. در شبستان زلف رخسارش
خط از آن صفی رخسار سخن ساز شود. و طوطی از بر تو این آینه عا نشود. هر که رخساره آینه کدازی دارد
رو به روی که گذارد در بازه دارد. و آصفی سه کناد می صحت رخسار تا سازی مر اهل. و برادگر چه
بسم الله درق زنگار گداندی. میریزی سهری و درخ تو پروین و که و دل لب تو مر جان. و بر دینت
با سه دل مر جانت شغای جان. چشم شده چون گردون اندر پله آن پروین. چشم شده چون
دریا اندر غم آن مر جان. رخ تو فرقد و خندان. بچو بر دینت. بسو خسته و لمر ایش سو قد. و فراق
فرقد پروین تو مر شب. که کد محدث پروین در نفس فرقد. رخت بسیم پاک است در زیر سبیل. حطت
مشکنا ب است ب طرف طرفو. رخت نیز گردون بینی تبدیل کردن صاحب سه هیچ تشریف جان را
باز آینه ای نیست. رخت خود سه کمال است که نیر کند. رخ کار با صافه مراد است روی کار که بجای است
از روی قماش است تا نیر سه با وجود رخت بر دشناس مردم. تیره نیچی خال دیگر شده رخ کار. و
رخ کردن در رخ نهادن بچربی متوجه شدن بچربی در رویش و الله بر روی سه قطره رخت مفریبه دگر از کف
بر. و چون رخ خوشی زلفی نه اندر سفل. میکشد تا برین آمده بلی سچ سخن. و قوت نایم بر سطح پوشش
جدولی. پیر من برتن خار و حس و ادوی سنگ است. یارب از سنگه لان رخ که سو که صوا کرد. و رخت
کالا و متاع رخت خورشید و ماه کنایه از شعاع رخت کشادن و رنگدن. و نهادن. و در کفین در جا
کنی از تر در گرفتن و اقامت کردن صاحب سه مرید از سعاد کی رخت اقامت در کوز کاهی. که ایش
زیر پا از لاله هشد که سهارش را. و در بیانی در فراز که میدارند و ما. درده سیل حوادث رخت خواب
رنگه ایم. و گرد سوار چهره پشت کرده. و تا رخت چو سیلاب بریا کشایم. و در رویش و الله سه
طرح رخت برده. و چو سیلی در کد ریایی. و پس را که در نل برکش چرتی بر فسان بینی. و رخت سلامی
در رخت سلام علیک با کسی که برای رفتن در بار آور بر کنند نمث خان عالی در نوح القلوب آورده رخت

رخت اسلام علیک پوشیده لعل طاقی بر چه تار تار بخاند آن گرسنه چشم در آید رخت بی تار آنگه ن دیسار کشید
 و رخت بر در آنگه ن و بر در نهادن در رخت بیرون کشیدن و بیرون رختن و بیرون زدن رخت بجز کشیدن
 و بیرون کشیدن و بیرون کشیدن و رخت افشاندن در رخت بافتن بر کدام سرودت حسین ثنائی سے
 سرور را گردگان رخت شا باخته اند و یک این جا در تصاد و رخت بالای دلم تا اول دارم که چون
 رخت فنا بر حشر افشاند به عمار آرزو خیزد هم از دامن سیانش به انگش کرم چون زده چون رخت
 بر بیرون کشید به راز داران صدف را آسید و گوهر بیخوت به سید حسین خالص سے رخت از خوتو
 گر رخت بجز آنگه ن و داغ بر دل که بند لاله صحرای سگرا و مجرب قیلے سلیم سے نیز دیکے ساحل چون سیدیم
 زور بار رخت بر صحرای کشیدیم و نظای سے جہا خون کرم بران تاج و گشت و کدوانده در رخت فکند
 رخت به ستون علم جامه در خون زده و نجات از جهان رخت بیرون زده و شیخ اوحدی سے
 به صحرای و گر رخت ازین خانه بیرون نهادم و به راجاچی سے حاکم طولی و عرض ارضی آنکه زعد نش از جهان
 ظلم سیاه خانہ رخت سفر بیرونھی و صاحب سے پیش از آن که سیل گردد دست و پای سی تلک
 رخت خود بیرون ازین دیرانه می باید کشید به خواجه شیراز سے ما از موده ایم درین شهر بخت خویش
 بیرون کشیده باید ازین در طه رخت خویش به ظهوری سے کن شکوه کرد و جوالم خویش و گر رخت
 شنیدن بیرون رخت کوشش به حکیم سے بچمت بازار میفرودشان کش و بسان شیشہ سے داغ ما
 خشک است و خسرو سے بران میدارم این چاره که بخت به که عصمت را بازار فکرم رخت
 رخ کسے بیرون آید و در رختن خواجه شیراز سے راه مانگزه آن ترک کمان بیرون زد و نج با سبل آن
 سرور سہی بالا برد و رخت بر بستن در رخت از جهان بیرون و رخت بریز زمین کشیدن در رخت بر صحرای
 نهادن در رخت بیرون بیرون کنایه از مردن بر خسرو سے شینہ ستم که محمود جوان بخت به جو وقت
 آنکه که بر صحرای رخت و تا خورد مرلانا لسانی سے بدان رسید که دوران درت هلاک شویم و کشیم
 رخت بریز زمین و خاک شویم و نظای سے که اسفند یا از جهان رخت برد و نسبت به خود بیرون
 سپرد و فردوسی سے جو کتاسپ را داد لہر اسپ گشت به خود و آید از تخت در بست رخت
 دلی دشت بیاضی سے خوش آنکه دلی رخت سفر نبد و گوی به چاره ندر نسبت به کبلی انتران زلیست
 صاحب سے بخورد خون تیغ جو بردار از بند نیام و از سواد شهر رخت خود بجز می کشیم و سلیم
 سے وقت آن شد که چون سل بجز آید و رخت خود سبزه سوی کردن مینا برد و رخت بر چیدن و
 برداشتن یعنی سے ترک سودای خام کن خسرو و که در فار رخت ازین دکان برداشت و کمانی خند
 سے رخت بر چید ز سودا کے من آن عشوه زدوش چسب را زرد که بطلبد دانستم و رخت کش
 بفتح کاف کنایه از سباز خواجه نظای سے برای که خواہم شدن رخت کش و رده آورد من پس بود
 خوبی خوش و حسنل با ر باد بهار رخت باضم اجازت و دستوری و با لفظ و رختن و در آن رختن

دکون و حاصل کردن مستعمل محو قیل سیلی سے پانا کر وہ حاصل خصت مع مراد شب یہ کہ در بیرون بر شمس
درعی خوشتر میگرد و ملاحظه سے تا نکشد بلام اوجت بالی پر زدن و مرغ دلم در پیشانی رخصت
بالی پر کند و وحید سے از براق از دم او جا گرفت و سو سے زمین رخصت جو لاکر فت و خواجه
جمال الدین سلمان سے نشست در هر نم و غیر از خیال خویش و رخصت نیکد که کسی در بیرون رود
صاحب سے رخصت و سه اگر از لب جامی و از یک پنج نشین که عجب عیش در می داری و رخصت سوار
دیوار و خیران و با حفظ انگن و کردن و آوردن دزدان و بستن و گرفتن و هم آمدن مستعمل مرزا صاحب سے
رخصت سقار بلبل زود سے آپیم و هست اگر این چاشنی با خند و چون کلبوش کل سے زنگان قدیمان
را رخصت انگن در میان و زولی رو زمین خداک از رخت زمین سائیس و رخصت در سه سکنه میکند
اقبال حسن و وزیر که دوست از دیوار پیدا میکند و ملک قی سے جانب پر بریم لطف از پت
انگن کند و تا کند لطفی غیر رخصت در چاکم کند و طالب سے یا جرح در هر یک همیشه زبان و آورد
رخصت سکنه سکندری و نظامی سے فرزند در خاندان کهن و تو در رخصت باشی و بی کن و ابو طالب
کیم سے کل کفشن بسکه از شکم ز اوان شد کیم و بلبل از کل رخصت دیوار بستان را گرفت و نغده سے
سبم دهن ختم بر سے درین عین و این رخصت را به کرم جود راه کوشش و خود سے عشق بر رخصت
که بود گرفت و با در نقل است بر در دل ما و رخصت که در رخصت که در رخصت تان هر کدام مردون طالب سے
سے ویرانه ام از برین نفس رخصت ستانیت و شکفت کوشش هر بر زمین زود راه و نظامی سے زهر
عمارت بان رخصت گاه و بسے مال نشان داد خبر برگ گاه و عبداله تفسی سے ساوند کردن مین
کلاه و چوسه سکندر دران رخصت گاه و اگر رخصت کرد انبریم دست و ازین بیان مشکل توان طرف بست
درویش درله هر که سے جرنیت سایه زیستے بنا سے ذوق مرا و چوسم که خراج بنیوار عیش رخصت
رخصت تمشیر از هم شمشیر سیم سے محبت می نماید از طلسم خود مراد ای و کبر سے طرف از ان چون رخصت شمشیر می نماید
رخصتی دانه شمشیر گفته اند و اولی هو الاصح مع الادل المبلر و کردن در اصل یعنی باز گردانیدن
است ریح از برتی دستفروغ اطلاق کنند اشرف سے ای آنکه خاطر تو بجه فکر کند و هر طلب یا بسی
که سببه ست رو کند و رخت زود دست رود و روزه هر دو بر جای سے کسی که روز ده دست
مرد حشر بود و اشعارت هر چیزان ندارد و سود و رده رشتند و صفت وحید سے شده بسکه
شاید و رده و زین چوسوان زمین آجده و مع الزمانی زنی زرم با نفع جنگ و پیکار
بفکر و خیر و از ان تمل رسین نماید از طسیر و فن بود میر خوری سے چوزم را می بر کام خوشین
بفکر و خیر و از ان تمل رسین نماید از طسیر و فن بود میر خوری سے چوزم را می بر کام خوشین
رخصت و زود و سقا چو برش ترش و از رخصت از زود و نفع و کوشش از بیگان و از ان
رخصت و زود و سقا چو برش ترش و از رخصت از زود و نفع و کوشش از بیگان و از ان

کز تیر و دانا و پایان چو گشتی براب به سوی غرقه دارند گشتی شتاب به هم که ز بارید بر خود و ترک
چو باد خزان بار و از بید برگ به جان گشتی ز دروغ و از جوشن است ستاره ز نوک کسنان روشن است
پتیرد کوه از دم کا ددم به زمین آمد رسم اسپان بکم به چنان شد که تار یک شد چشم مرد به بار پر شکوف
بر لاجورد به تو گشتی بر الاله بار و بی به بسنگ اندرون زاله بار و بی به چشم کسنان روشن است
زمین شد بگرد دریا خون به ز آواز گردان بلندی کوه به زمین آمد از نعل اسپان ستوه به سپید کوه تا کوه
صفت بر گشتی به پله مور شد بزین ما پدید به بریده به هر سو بر ترک دار به برکنده خفان بر داشت
غار به ز خون خاک در پشته و دشت کوه به ز بس گشته افکنده از برگزیده به جهان پشته از ناله بوق
کوس به زمین زمین شد بود آبوس به ای موج خون خاست از جای جنگ به ز خون گشت علفان بفر
سنگ به ز کوه مصاف و مو که کلیمه گداز ولی ریده تا کی بگون بشویم به نه چشم عاشقانیم
نه خاک زرم کا بیم به زرم ساز و زرم افکن و زرم یوز تجانه وزای تازی و جمال فوقا نه
درین خطاست و زرم زن و زرم دیده و زرم خواه گایه از جنگ و مبارزه و اله بر وی صفت حرفه
که بشناسد ادا کرد حکیم به که ز زمین تن و از پلین آمد پیدا به صفی زرم زنی قلعه کین ملکستان
شده پس قصه او را به نری کرد ایجا به فروری به منوچهر با قارن زرم زن به برون آمد از پیشه بان
پیران ابگون خور نیوسوز به چو شیر زبانی ماندان زرم یوز به ز بهر طایه کی کینه توز به دستاو با لشکر
زرم یوز به زانکه ان کا ده پر نه به پیشش یک زرم دیده سپر به با واکله آمد به نزدیک شاه
گفت آنچه بشیند از ان زرم خواه به پسندارش گفت اینک سپاه به سواران زرم افکن کینه خواه
تظامی به در کسکس مایه نیاز به که با آن زبانی شود زرم ساز به رزق با کسر روزی صاحب
بشیم رزق خود چو ماه از پسوی خویش به میکنم به است مکن حفظ آب رو که خویش به رزق بوی
روزی غیر تر ق کبے توسط اسباب سپه طالب آبی سے کہ مشغله گردان رزق بوی به شود
از گشت غای به مع اسبینه کس امر رسیدن و رسنده بخیزی و به نیمی غیر کب
مستعمل نیست چون داورس و خدادرس و بصواد بیابان رس نیز خرد و کل که بصواد بیابان رس
بسیل او چند بیابان بس است به تمام بس نوبس دست بس خام بس بسن بس رس زودرس
بیش بس نارس تازه بس بیوه خام و شراب خام که قابل خوردن باشد کل و شکفته رس
شده و کامل و نجا است چون آه رس و مصره رس و کاکلی رس و نرکان رس و زوار رس و فیض رس
و اقبالی رس و اشک رس و بودای رس و دیناله رس و ممت رس و خزان کلیمه رس هم از
افسرد و نعل هم از است به بوی زرد لیمه رس و رس و رس و رس و رس و رس و رس و رس و رس
محالی است رس نقص به کوتاه کرد و بگره زلف رسایش به چشم بزرگ دور که در برده بوی
به صد پیر بن ز کبیت رس رس رس رس به جای تر جم است به بای در دمنه به کز آه عاشقان

شب عتبات است و پر سبزه خوابیده که در باغ جهان بود و از خواب گران جبهت ز کلبه بک سبام
 نیم آگاه از زلفت رسایش این قدر دادم که از دل با تر زو گشت نرکان رسائی او و هر علقه ز کمال
 رسایش چشمبست گشاده بر خفا لبس و تیزی زبان بار دارد و بنا بر ابروی رسایش و آئینه
 کلزار کرد روی زمین را یک نظر و از دست رسا چمن آریه ایام و نیزه می کند کل زور و بام تو کفایت از
 ماده حسن تو خوش فیض رسائی داور و اسیر بر نمی آید فلک با تیغ ناز به دارد اقبال رسا
 نرکان شونج و بخت پر شتر ام اقبال رسائی داور و ناوگ او به لم رود بقایه آید و انجم رسا
 از زول می کند و ما در خلوت و حال آمده سخن مباد و که ز دست پر آرزو گشت کین باب است
 بر بوده است ز بر مهر رسائی و رساندن و انداختن چیز بے بجز سے سروفت و چون مغولان کمر واقع
 شود بر سطر یا افاده نمی پای و توان تر کند چون آب سب رساندن و آواز با و از رساندن و آه با انداختن
 رساندن گذشت با و کاشی سآه اگر سوختگان آه باه اندازند و آوندت ز نیم صبح و بگاه اندازند
 ساکسیر و سله بانک جرس قانده دست روانم و در بادیه آوار با و از رسانم و نظام دست غیب
 بان رسید که خاک از میان گذاره کند و ز بسکه چشم نرم آب را آب رساند و رسانیدن بک که کونار
 تکلیف شدن بر آن نامشهور رسانیدن می است شغای سله رساند بطاق ابرویت و هر زمان نیک
 کونار رسایش و رسالت پرست م با تفسی سے نبوت رسول رسالت پرست و در ایوان قصر بصفت
 پیشتر و استخیر کنایه از قیامت و با لفظ بر این سخن در آن مستعمل از وی سعه چمن ابرو تو برین دستخوار
 حکیمت و روزا شده با تفرود و سلام و جواب و نظامی سله در فیو سکنده ششمین تیز و بر این نکته
 از جهان استخیر و استکار می با نفع سله و با لفظ دادن در محبت جادو گشان گذشت و دستم نظام اول
 و شیخ بیوم نام بطورانی معروف از سرداران لشکر کیکاووس شاه رستم بود ابو عبد الله المشیح در رستم بود
 بیام سعه جود و غیر الفوق و سعه نرینه عیند ان رستم ز در رستم سگزی در رستم وستان و در استان نیز کونین
 و سیدین چه علقه لچ بجاتی ظهور سعه که در خوردن طعام سبقت که در شیخ کمانی رستم ضرب افشل است هانسی
 هر چه در آن رستم کمان و کین هر یک از دای دمان و سنج کاشی سله کای رویت کایان ته
 دست رستم برستان ته و زده سسی سعه بر سید رستم گشت سبک گشت و جهان ازین رستانی
 شرفت و برتر سعه کین تو بر اده ای تو بر شو تر آه و از آفتن رستم سگزی سپرد و سعه توان کردن
 از با رستم دستان قیاس و در چه رستم بود در کین بر دستان و بر ان نامدار اندامین ندر کان سلطان
 هر یک چه حاکم می هر یک جو رستم ز در حدیث و قصه اسفند بار و رستم تا سعه و نور لشکر هزار سفیدار و
 رستم دایر و رستم کیک است نام بطورانی که در زاد کیک است و در رستم زان کشتی با و بچه
 زفته ملاط سعه بیوم بر دای رستم است که کیک است دارد عجب او صحبت و در جمل بیخ کلم از
 رستم کیک است بود و نشان چون در ره لبش به لم کرده چار و سیم سعه جود و وقت عود آنگه

مردانگی است پنداری که خاک رستم یک دست مشد بسوی شراب چه رستم برفت از رفت صورت پهلوانی سازند
 پر مہیب از عالم شیر برت سلطان قلی رہی سے ہی از زالی فلک نیست رہی عاشق را بہ طفل ہند کہ کند
 واپہ از رستم برفت + رستن و رویدن م دور جفت رویدن بیا بہ حکیم زہلے سے چشم منجم ہنک
 گرم روید + کہ آتش از پرودانہ شود + طالب ہستے سے ہوا کی کو تو از بسکہ آتش لکیر ہست + ہزار
 بلبلش از ہر کل زمین روید + رستہ یا نفع صحت دکا نہاد خانہا دمانہ آن دکا ہر محققہ راستہ
 ہست در ستاق عرب زمین و محمد الدین قوسی لختہ کبیر ضیہ نمودہ و یعنی بازار مجاز است حکیم شرف الدین
 شقای سے در رستہ کہ صحیح فرودشی گذرخت + بیخ است نیم لہ لہ بکیر امن آئینہ + طہوری سے رستہ ہزار
 و حنیانش را + نامت از ہر خطیہ عطار + خواجہ جمال الدین سلمان سے در رستہ جمال تو ہر وہی کہ
 عاشق ہست + جانی بیک نظرم در ایگان وہ + ظہیر الدین فارابی سے بضاعہ سخن خویش
 بینم از خواری + بسان آئینہ چین میان رستہ رنگ + رسد لایق رستہ اور در این مجاز ہست تا خود
 از رستہ رسیدن شیخ شیراز سے برابر رسد کبیرا دینی + کہ فلکشن قدیمت ذوالش نخے ہست
 آخر رسد م کہ باز پرسم + کان دلبرین چہ نام دارد + و حصہ و نصیب جنانکہ کویت حبیبہ تاثیر سے
 کرد فراد و لہنگہ بچہ بدل ما کرویم + عشق اور رسد دو دو با ہم رسدی + تناس سے خوبان متاج
 زخم بیل صبح میکند + تہا تو ہسم برو کہ رسد جتوان گرفت + در رسیدن و غور کردن و کلمہ لیتن
 و متوجہ شدن در عنصر و لعل زخرد آذوقہ کہ ہزارہ لشکر دقاقلہ بودہ ہند دور وقت رحمتاج
 خراج نمایند لیکن بہ نینہی در شمار استادان یافتہ شدہ دین کہ ابو طالب حکیم در شاہجان نام آورودہ
 احتمال دارد کہ موافق روزمرہ دیار سلطان ہند ہند از عالم پادشہن و غیرہ کہ بننے زیر غوف ہست
 بہ اتفاق لفظ ہندی ہست درین طرز و طور خاص مورخان ہند ہست کہ مصطلحات آرد و در بار
 کہ مقرر کردہ سلاطین ہند در ہمارا ہست فارسی خود بسیار پس این طور دیگر ہند ہست لیتن الفاظ
 ہندی رسم یا نفع آئین و در شش رسوم و رسم جمع و مہذب از صفات اوست و یعنی رتیبہ و طبعہ
 مجاز ہست شیخ شیراز سے شنیدم کہ شاہ پور دم در کشید + چو شہر و برش قلم در کشید + و بے لعل اول
 و لفظ گرفتن در آردن + در دشتن و ہنادن + در بجای دشتن و چنگہ کردن + در آردن و در انداختن
 در آنگھن + در دشتن + و زد و دن + شکستن + ہر خاصن + جز اقا بدی مسئل کمالی حبند سے
 پر رسیدن یاران کہین رسم قدیم ہست + چو نت کہ این رسم بہ عہد تو بر آفادہ + شرف سے
 بر خد رسم کہ بیان چاکے عشاق نیز بہ کہ چین وارہ فکر پوشش ال روز کار + تناس سے ہی بہ
 جو دینے دمانہ قطرہ از ترہ و سیم + گر عفا کی تو رسم شمار بر فرزد + ہند و ہندیم نو کردیم کہ گاہ
 نہ + جو جو و شناہجان رسم انتہاز شکست + بہت تو بر خاند رسم گرفتن چنانکہ + دست نہ کرد
 در رنگ ستان از خا + در ایگان کہ تو از اہ قدر شیشی + زمانہ رسم شستن از ایگان برداشت + اول

بون را شور و آفتاب خاک + اگر خوابه کبیره رسم سایه ز چاه + خواب شیرازنه در کسم فنا خوابه
 که در عالم برانند که بیخشان تا در و زنده باران جان زهر موت + برین جواز بخت من آمد و گردن یار +
 طاقا که رسم لطف و طریق کرم داشت + که بر رسم صحنی رسم جفای بند + تو سکه ای جان که درین شیوه
 قیامی دار + آسیری باجی سے جو نشراب بخوردی در دو عشق + رسم سستی و خون نهاد عشق + صحنی
 سے چشمت که بخت خون من و قصد خاک کرد + ماتم گرفته رسم سپید پوشی آرد + دله هر دو سکه تی صبر
 کرده بل جاکے سکون + که ز لطف بفراتو رسم خوابه + بخت کن بخت رسم خامی را + پایه نقره سے
 نامای را + میرزای سے آفتاب وین پنجه محمد بن حسین + از خداوند کے که در دین رسم پیغمبر گرفت به عشق
 تو هر عیسیم آوردی رسم دگر + که بتسلیم و قبولش نتوان کرد قیام + خواجه نظامی سے همان رسم که بر در
 بود + نمودار بختش پسندیده بود + بر شاه از جهان رسم نقش زدود + بر او در نقش بستند + و
 همان رسم دیرینه بر چاک داشت + علمهای پیشین بر پست داشت + رسم لهر چیزی که مهر دار سلطان امر
 از مردم گیر دور وقت هر کردن بر نماشیر و حکام تاثیر سے دل کرده بکے نشان عشق او نشر مانزوا +
 تیران دودن بر رسم لهر بخش نقد جان + رسمی خدمتکار مقرب و نزدیکی مثل سفرچی و آبدار و شراب دار
 و ساقی و در شبه دار و دو طیفه خوار هم از آنکه روزی داشتند باشد یا مانا نه دسایان رسامان محقق بسیار
 فوٹے و قسیر سے نبر می نجاب دگر می خرد + لبوزن بر همان بقراض و کلا + مخفی مانا که هر چند نیمه عمر
 چنان نیز موزون باشد که لبوزن برشته بقراض کز لیکن خیار نسخته با خود لودجی خواهد بود که معلوم نیست
 رسن با تبریک برسیان که بران خیر ارامی سبب نه در این مشترک است در عربی ارسان جمع رسن باز
 بوجه و نه سے تازے مراد برسیان باز و بند باز و در باز و آن نوسے از باز کمران بود که بر پیاپای
 مانے بلند برسیان در زمین استوار کنند و بران برسیان نهاده و بر پیاپای مانے و انواع باز بها غریب
 کنند و آنرا معروف نه نه نش گویند بفتح نون و مانے نهی که تلفظ ان بر غیر و شوار است بر خرد
 سے مانے رسن باز که در دبراه مانے کے برسن برود از رسے چاه + محمد سید شرف سے کنی اگره
 یا ایک آدمیت سر + ده رکعت بجز رسن باز لنگه خود را + رسن پچا جرحی که برسیان دلور بران بچده
 می شود داین در نه وستان نیز بود احسنے خواستاری در تعریف جام سے رسن بجی از دوان جمع
 انصر + گونے از جام این مهربان + رسن تاب بفرقانه با لفت کشیده نشانگی بیدل سے بر این
 جانت بر سر یک کند سے نه بوده رسن تاب خیالی انه قنایا + رسن در از عالم محمود و نه در دوحا
 خطاب آفتاب سے سے که جهان گودا رسن و رسن زرین رسن مانے چمن زرم سے از بر
 رسن تا فن در رسن تا بین در برسیان تا فن بفرقانه کنا به از کله بر اصل کردن برانے پاک یا کرب
 کسی طرا سے جرخ با آنکه بر تزلزل چشم تراست + برسن شایسته منصور و نشان بیا و است + طهر سے
 سے ضحمت آد تبه دار زر رفت طلی + در جرح برایش چه کونان رسن + رسن کین و برسن

و کستن یعنی صاحب به شد درست و گزیرتد حسب اولهن کسخت + آبرون ز چاه کس کن کسخت
 کسن ساختن و کسن تاخن بقرقانی جناب خیر المذقیقین در شرح این ابیات که سه بد نیکو تر مساح منزل
 شناس + ز ساحل بساحل گرتی قیاس + که این را که تزار کسن ساختی + و خطیرین کز انسان کسن تاخی +
 میفرماید که بینی گاه متعلق گرد آید کسن را کسختی بجهت بردن کسختی اندازه کبر الی اگر موج این دان خشکی در کس
 بود کسن ساختن کسن بسنجی میورن خوا بود و بر تقدیری که در مصرع اول کسن تاخن بقوقالی بود پس یعنی
 کسن اکندن و در مصرع ثانی کسن تاخن بقوعده خواهد بود تاخت و باخت را قرین هم آوردن برانوس
 است که شرح المعقین برانند که در اینجا کسن تاخی یعنی کسن بازی است و همین مناسب است کسن کسست
 کردن کنایه از بهلت و فرصت دادن نظامی سه هم به تو بر تخت جفا کرده اند به زمان کسست است اگر آید
 کسن و گردن آمدن با کمال بجز در سخت آمدن زلالی سه اگر کشیم کسشم آه درین در کول
 ایم + رسوا ترجمه فضیح و خزی بخا و زامی مجتین یعنی بجایست فاشس و انگار را مجاز است چون ناله رسوا و
 تقاضی رسوا و بوی رسوا و با لفظ بر و ن شدن مستعمل طهوری سه خوشنودی نگاه نهان برای غیر +
 بیزاری و تقاضی رسوا بر کس کسیت + دانش سه شور بیل زیم مهر خوشی برداشت + فصل حسن چمن +
 ناله رسوا و دست + طالب اعلی سه آن یک لب از عواض الماس بر ندیم + رسوا کلمه داغ مکن خاره
 خود را + صاحب سه چه خیاست که دیوانه شهید نشویم + بوی مشکیم میست که رسوا نشویم + سوم کول
 علی خراسانی سه ز آئین مسلمانان بیان را عاری آید + رسوم عشقباری را بطور بر زمین + رسید نوشته
 که بعد از ابعالی زر نقد و بخران از کس بگریزد از عالم قضی الوصول و یافتن دین در محاربه ارباب دفا تر نهی ستان
 شایع است لیکن در اشعار استادان ولایت یافته نشد + رسیدن رسید معروف اما در نوع زبان
 + کج بود تا رسیدن در ذوق که در آثار بجهت پخته رسیدن در کیفیات کمال استی رسیدن و با لفظ داغ یعنی
 سه خوش شدن رسانیدن متدی از وی کاشی سه در مشب عجب ستان میخوای غول مخلص + همانا
 میرسد از کوشش جسمی دماغ تو + خان آرزو سه سیر چشمان که روزگارستی دولت ز دست + آدی
 چون سیر شده کبوت او کم بر سه + شفای سه سیر سانه بطاق از دیت + هزبان نیک گوینار سپش +
 با تو کاشی سه ایون چو رسید غارت پوشش کند + کوشش را چشم چشم را کوشش کند + در دسه
 ناید ز دست ایون سه لیک + هر چه که بروشت فراموش کند + میرد رضی ارجمانی سه + هر چه که اگر سینه
 کف صد چاکش + از دل زود خجاست و مساکش + چون غنچه تریاک کسرا قلند + پیش + سر نیکش
 تا رسد تریاکش + صاحب سه تا رسیدن باده را اوجم مدار لازم است + در نه نیز از آن خاکبست
 اظاظون ما + و فلاتی در فلاتکار خوب میرسد + بجز تمام سیر انجام مید + فلاتی بحال فلان میرسد +
 کما یسبی توجه نمی کند ولایت کسنادار بودنی غنی سه آخر رسد که باز بر رسم + کان دلبزین چه نام دارد
 و بر بنیاس رسوا ظاهر و حید سه اشکم لبان آید در سینه خام بود + از صنعت تا بیدر دیدن رسیده شد +

بختی چو شودی شاه گریه کسی کم یافت فرزند رسیده ۴ هر حسن دلیوی سه میر کو تپور رسید بر کیش هم بر او
گشت رسیده بدلم باران چه صفت است ۴ رسیده چون خون رسیده و فرزند رسیده و گشت رسیده و رسیده
دی رسیده و چنین مشک رسیده در اصل رسیده و خزان رسیده و نفس رسیده زخم رسیده و گشت رسیده
رسیده شش چری بجا رسیده بجز تا نرسد چون کل عا شور چسبانده دست بوده ام به رسیده گرا چنین
شش پیشانی مرا ۴ مع اشپین از کج رسیده و سیمان در ضعی است که در پای هم رسیده و آنرا
نارده خوانند دور لار بیشتر از دیگر بلاد می باشد در این بخار شهرت و به معنی باری شسته نیز مشعل از عالم تپق
و تب غیب شیخ شیراز سه یکی در احکایت گشته از ملوک ۴ که باری شسته کردش مردوک ۴ سیلم
سه دارد و بی جن عشق که یک قطره او ۴ صغ نا خورده ز بار شسته برون می آرد ۴ هر رسیده شسته است
کوازه بار آید است ۴ هر ب دیوان این چشم ساز کار نیست ۴ و بی نقش سطر نمای سه بر شسته اگر قلم حدیثی
زبان پسته شکرین نویسد ۴ عقد که سه شود کزان نقل ۴ هر در می را چنین رسیده ز نام شتی و حلا
د این نیز هزار است و بی خوشی در است استعمال می باید لیکن سب آن در کلام استادان نظر نیاید به بر نظیر
بعی اولی قرب ۴ باریک ۴ دراز کوتاه ۴ پرتاب ۴ محور ۴ نادر ۴ پاره پاره ۴ صده پاره ۴ گشته ۴ کو هر کشیده
در صفات ۴ و بخش از تشبیهات او است در سخن ۴ طبعی از دل تدبیر آگاه ۴ ز نفس شسته تقدیر آگاه ۴
رشته سرد گرم رشته که نفس یافته نشود میر می شیوه می سه رشته بر عقده کارم زین سرد گرم است ۴
صد گره انگنه ام تا یک گره وار کرده ام ۴ صاحب سه که رشته سرد گرم نامی دارد ۴ که شب از خار خار
دل پسترسوزن افشاند ۴ رشته بجان دنا بجان بود و در چشم تازک بسیار ضعف تاب یافته
و این از اهل زبان بختی بر بسته مخلص کاشی سه مناسب از برای سجو بود رشته بجان ۴ کیش در زنگ
خلف شاک که بلا خود را ۴ صاحب سه که مور لاغرم صید امید م فریب است ۴ رشته بجان نامی که بر عیب ام ۴
چند ز بجز کند پاره دل بیایم ۴ تاریخی از آن طره طره بسیار ۴ رشته گنده رسیده که ان جا در خواب
و مثال آن در زندگانی سرد در رشته قطایف نوعی از حلا ۴ لطیف نفس رشته باران
قطره باران که در غلط حسن رشته از نظری آید صاحب سه از بود که تر بر افزود چراغ عشرم ۴
رشته باران بود شیوه از جشم رشته تب رسی که در قرنا رسیده ۴ دست چپ رسیده تصدیق شدن
صاحب تب در آن انسون خوانده بنده صاحب سه کتا بشما بود در انتها از بستگی در آگاه ۴ رشته
تب عقده تجال کشاید ۴ میر الدین بلیقانی سه مراد لیت که بر گره جو رشته تب ۴ پیرس از کازین
گفته که سیما ۴ بر خرد سه یکبه سخن بود جز بجز ۴ چون رشته تب هم که گیر ۴ رشته مریم رشته که در
میرست و یار یکی تمام موصوف بوده شیخ عبد الوهاب رشته و لیت که رشته مریم جان باری که بود که در
دوتا کردن تا فته فیض صاحب سه خشک چو سوزن نه دست از لوق شرم ۴ رشته مریم ز شرم موسی نفس
دویش والد هر دی سه نفس عیسوی از نیست نصیب بلا ۴ می از بجز چون رشته مریم دارد چنانچه جو چشمک

چه چشمک یزنی که سوزن بیسی بزخم من + رفو این دل شکافت از رشته مریم میگردد خاقانی سے تم چون رشته
مریم در تاست + دلم چون سوزن بیسی است یکتا + رشته ضحاک گنا یہ آداب ضحاک و چون ضحاک گردوار
یافتہ بود کا ہی از ان معنی طول زبان نیز اراده می کند رشته جادو نور الدین ظهیری سے عقل بچہ چو رشته
جادو + در پر بخت طریقه او + رشته خطای آریا بی بچه است و از او رقاب میریزند بروی آتش
و بر باد یک باشد مثل نخ ابریشم و از آورد بر نخ میسازند و با نوزاد ام دستق و نبات و عوق بید مشک
و گلک ب میخورند خاصه وقت انظار صوم طرز و قحطیه آورده مستوفی گشته و دست چنی را ظرف مایده
خواند و تار لیسقه سیاه را رشته خطای معتبر دانند در زان خلیل و رشته ای تابرخوان کین فلک صبح و شام
یکای بے ندین آفتاب از خطوط شعاعی برادر رشته خطای است تا از مخلص کاشی سے بس با کتد
عصیان آہو سے عفو رام است + توان کشار کردن با رشته خطای + رشته شب + میر خرد
سے چو رشته کوتہ گردوز تاب رشته شب + جوادار شد از تاب و اودن متاب + رشته عمر
رشته که حد و سا با کتد رشته از عمر از عفو دان معلوم گشته غنی سے کنت چون رشته عمر کوتاه + معنی
سا لگره فہیم + صاحب سے گوہر دندان پیری رخت چون ششم نجاک + عقد اور رشته عمر از شمار
سال ماند + رشته شمع رشته که در میان شمع بود سے بکد صاحب ریزوار چشم شمشک تشن
رشته شمع است کوی رشته نظاره ام + حسین ثنائی سے لذت سوختن شمع مجو + رشته دیگر رگ
حکمر است + رشته الماس تار فولاد و عقیق بیک علی ترکان سے بخیہ جندی به چاکدل نزد
اشب کمن + رشته الماس را در چشم سوزن کرده ام + رشته صبح گنا یہ از صبح کا ذنب را در حق
طول و باریکی با رشته د اوم کر کشید مید بند پیر خرد سے یکی در بار پیا کر که رشته صبح + چکو +
میگسله دانهای لولورا + استکان دست مد از رشته صبح + پیش آن ریزد چه است بسته بند رشته
تاک گنا یہ از رگ تاک شوکت سے بچکد از ویدہ جانم چو کشراب لاله گون + رشته تاک است
نبار سے رگ نظاره ام + میتواند که عبارت از نخ تاک باشند و آن چیزی است رشته هند که از
نخا جنای تاک بر آید میتواند که تحریف بود و صبح ریشہ تاک و الله اعلم بحقیقہ الحال رشته دار
بواد یعنی با اندازه بک رشته صاحب سے در تجر در رشته در که از تعلق بمل نیست + سوزن سے در راه بیسی
شد آہن میخود + رشته جان دو تاداشتن گنا یہ از سرد خطر عطشی بزبان داکسیر شخصی مندن رشته
در دست خواب و خرد داشتن گنا یہ از حصلت بیسی داشتن و خرد خوردن و خوابیدن منظورند داشتن رشته
دراز دادن و کردن گنا یہ از بخت و فرصت دادن میر صرد سے بر دل آسوده بخوابی کره + تا بآن
رشته درازش چه + صاحب سے جان آر میدہ می شود از خطاب عشق + این رشته را دراز
کنند چو تاب عشق + رشته که دادند بر ایشان دراز + رشته که نای در کرده باز + کدل خرد
برین بازی که با رشته بکندی درازش دہ ز جسد چون کند + رشته چیزی کلید داشتن ثنائی

سه كشد دازی این رشته تا بروز نشور + اگر در رشته خورشید را نگهداری + رشته زدن گنایه از پیوند
 زمین بجزیب چه هر چیز را که بجزی می یابند اینچرا در این چیز بندهای قطب می دهند و بعضی نسوید و بوار حلقه
 مستقیم کردن هم میتوان گفت نظامی سه جزو هم جهان گشتن هم آغاز کرد + رشته زدن رشتهها ساز کرد +
 زدن سنگ و از میل و از جمله + بسته زمین را کردی یله + رشته زدن زمین را بختن گنایه از گوهر هفتی زمین
 خسرو سه رخت لسی رشته در زمین + کشت یک رشته بر رشته زمین + رشته رشتن در رشتن بکسر
 رسیدن چشم و بنده را تندن صاحب سه ماتم درین زرد و جراثیم کشیم + یک رشته درین نگره
 خواجه زشتیم + از خرقه منت دید کمالی نم و یکفنت + این رشته بار یک در زرقه که رشته + رشته
 بر کفنت چیدن و بستن و بجزی بستن ترجمه از نام است چون چیز را خوانند که فراغش نشود و در وقت یاد
 باشد این عملی کشند خواه انگشت خود بود خواه انگشت دیگر سه صاحب سه غافل مشورگ که در چشم
 بهل برش + موی سجد رشته بر کفنت بستن است + شد بجزیب زمین تو در عهد نگارین + از رشته جانبا
 که با کفنت بستند + تنها سه بچکس از سینه صد چاک من یادی کرد + اگر چه بستم رشته بر کفنت سوزن
 بار + اسیر سه سفر علی نموده ام تو یاد است یادمین + این رشته بسته است بیالی و بر هم هنوز +
 صاحب کلیم سه از کفنت گشته مانا که ی یاد آورد + رشتههای صبح بر کفنت طوفان بستام + شاپور سه
 رشته جان خود بر کفنتش + از سه یاد کار سه بجم + در اینجا عالم است که بنده قبا زدن که بسیار
 برین و گسستن و بستن و یاره شدن و کشادن و بستن و بافتن و سرف و رشته کردن و کشیدن و
 بر میان کشیدن و سوزن کشیدن یعنی بختن گشتی سه کفنت از تو بختن گسسته مهر + بیخ این رشته
 تو من برین + صاحب سه از ملایق رشته الفت برین شکل است + می پرد بجز است چشم سوزن
 یعنی هنوز + زنیچه چشم کن تازه میکند زنیچه + کدام رشته بسوزن کشید و اندام دور + بیرونی سه در حره
 کردم آن بر او که بشکر جوشش + بر دستم قلم را کردم بر رشته گوهر + حسین ثنا سه سه ملایک از سه
 زریب جمال جلالین کشید + گوهر شکست بر میان صلاح + تیسله شیرازی سه دها سه بخون غرقه
 درآورد و نریخت + چون غمچه که در بهار در رشته کشید + نور الدین ظهور سه سه کور و کر رشته در
 سوزن کشش + زده پاسک باگ بیان اختلاط + خسرو سه تافت چنان رشته صبح از سپهر + درخت لسی جو
 سکین زهره + بیدل سه زده ام عمری است زمین بختل نوای زسم + ساده لوحان رشته سه بنده بر سازم
 هنوز + اوزی سه محل تو در خنده شد رشته برین کشاد + جرح تو رشته ساز و هر شکست + تمام
 مشبهی سه سرور بختل مشق زده برده از خلق + تا که بر سه رشته چانه کشید هاند + کی شود در ویش
 بختن زدن قطاع روزگار + نیت غمگرا که در رشته ارسال او + کلیم سه جرح با صاف لان لبکه بهانه
 حلب است + رشته کراپه شود آب که خواهر رفت + خواهر کفنت رشته طاقت زجرتاب + دیگر کلیم سه
 آن میان بستن + نخی سه تا جو سوزن رشته الفت گسسته از جهان + سبر برین نزدیک گریان سه

سبب میزندم + رشک بافتخ بخت و زهر خاق از تشبهات اوست و با لفظ خرون . و کون . و آدن .
 و بردن . و دوشین مستل سے کریم عاشقی ای عهد شکن خوابی داشت . و دل پر کس که دبی شک بن خواسی
 داشت با میر رفیع الدین جدر سمانی یعنی قلع سے دوش بخش زمینش شکها بروم که تو . هر بخش گران تر از
 اهل عزای گدی . و در برم رشک برده از و شاخ درخزان + در بزل شرم خورده از ابر در بسیار . و صا
 سے ما بر ترقی حال ساعر رشک می آید . که در بر گردش جان و گرمی کیر در مینا . و شیخ شیراز سے رشک
 آید کے سیر که در تو کنه . و بار گویم که کسی سیر نخواهد بودن + میز نوی سے اگر رشک آید تو شمشیر یاران
 را عجب بود . که شایه و جوانی و جوان نخی بیم دار سے . و طوری سے رشک قیب بخورم یک طرف نیکم
 بلای خده خیر او دیده که زاری را . و قمری زبان کشیده بکام از خاق رشک + زین طوق چ خورده
 که در کون مست + زهر رشک بر محبت و پرشبه و صالی + هلاک کشته تریاق روزگار نمم چلک رشک
 علی ترکان سے بسکه در بختان و کیرم از او ضاع خویش + صدقیات رشک بر حال خوشان
 میکنم + و دینی غیور مجاز است از عالم علی عفت حکمت و در بیت یزر حسن و اسب سے در وصل رشک
 بخورم در خاق خون + افکنده عاشقی نواب اید مرا + رشکن چون نسبت مشک از عالم برین در سخن نیا
 بحر رشک کش بغم کانت اگر از رشک کشته شود طیزی سے رحمت اید در اگر نیت + میشود رشک
 کش و دای چند + رشوت با کسر و بضم پاره نینی خری که بر اسکار سار ساق بکس و نه و با لفظ
 و ادن . و گرفتن دستا ندن و خوردن مستعل صاحب سے رشوت عامل از خود که کند اصحاب سلطان
 مکافات علی از هیچ کس رشوت نمی گیرد + میر خسرو سے انچه زد دست تو دین بخورد + رشوت سایش
 تن بخورد + مع البصا و الملهه رصد با تحریک و با بسکون چشم داشتن رصد بند و رصد بین
 در رصد در بود بجم دستاره شناس زیر که همیشه چشم بر کواکب دارد و الله بر وی سے خوانند رصدان
 مینا . و برج سر طاش شاخ کلهها + رصدگاه نظرگاه . و اوچگاه نفا می سے تینه و تنش در رصدگاه
 دور + برد حایان بر سید ای نور + کذافی ارضیدی رصد بین در کاری کنایه کار عده کردن
 و بیچین زچ بسین و بعضی قد سبعت هر چه تا متر نیر کرده اند دین خرد نیت سنج کاشی سے میتوانم
 بست در دنیای بیات رصد + فال نسر نرته اگر دشمن آخر سرم مع الضا و المعجر رضا
 بافتخ خوشنودی کذافی استخب و بعضی کبر خوانند و فارسیان یعنی خوشنودیم استمال کنند دین مجاز
 است سے بهشت نیه اولفه میشود صاحب + اگر حکم قضا ادمی رخا کرد و عاقد می زیتنی رضایت
 فرسلف و ودن + که هم دون نواز است دیم سلف بر در + حیاتی کیدان سے عطیه فیض رسان
 است و جرم عفر نیر + هر چه هست رضایم عم جراداریم + و با لفظ و ادن . و آوردن . یعنی اجازت
 دادن و آوردن مستل سنج کاشی سے ، بالکنت خاطر محرد ضایعیم + خصم کوز سادگه شیرین
 بسنگ ما + میر خسرو سے جان مرا خرید خویش + بندگی + این نه آن اوست از ان رضا بسیار +

بست از رشک و شکی بر شوی + در روز کمال بریز +

انوری سے دست باچوازمین حل و عقد چیزی نیست چو عیش با نوشش خوش گردنا دریم بو است چو آبروی لایبی
سے برچو آید بر تو میدان از قضا چو بر قضای حق یہ جاتا رضا چو رضائی پوششی سرودش دور بند کہ در ایام
زمستان بر سر گیرند خاطر از فرخعات رضانا نام شخصی است کہ باقی نسبت بدان ملحق کردہ چنین خواندہ اند چنانچہ
شہ سے ہندو ہندی نبون ماوہ این لفظ منافی مقصود نیست از نجاست کہ در شمار زائدہ انان و ولایت
ویدہ نشدہ مرزا بیدل سے ز شریف حکمت گزیدیم عریان چو بیدل بود پوشش رضائی چو رضوان
والکسر وبالضم خوشنوشیدن و پسندیدن نام در بان ہشت چنانچہ مالک نام در بان دوسرے خزانہ فی
رضوان اللہ علیہ کسب یعنی خازن ہستند آوردہ صاحب سے بہشتی توان رفت کہ رضوانی است
نہم ہے در ان خانہ کہ در پانے است چو رضوان کہہ بقلب امانہ کنایہ از بہشت مع الطہار
المہملہ رطب یعنی اول و فتح دوم ترہا کہ ترہا لفظ جدید مستعمل نظامی سے رطب چین در آمدہ زود
خواب چو دماغی پریش و آنگہ پر آب چو در ان بلوغ زمین رطب جدیدی چو زود داد می ہر کرادیہ سے
رطل بافتح و بالکسر نمین در آن دوازہ ادقیہ است و ہر ادقیہ جلد رم دور بگرد بجا ہر یعنی پانہ فارسیان
نیشہ یعنی منی ہستمال گسندہ ہذا رطل گران پانہ کلان را گویند کہ ہر از شراب شہدہ با لفظ خوردن
کشیدن و بر سر کشیدن مستعمل درین کار است صاحب سے در خوابات محبت نیشہ شہدے طوطی
ذوہ بکشد رطل گران آفتاب چو ستی رطل گران بالاتر از پانہ است چو بجز تر از جان ہر کسی کہ صاحب
جاہ تر چو نغاسی سے بیاد شدہ ان شتری بیکر ان چو چو ہرہ کشیدہ رطل گران چو برغزی سے
جبرکہ ہم کہ در روزہ جان بیکر بود چو رطل خوردیم کہ در عید چینی نیکوتر چو خواجہ شیراز سے رہے بزن
کہ آجی بر ساز ان توان زد چو شہ سے بخوان کہ بان رطل گران توان زد چو مع لحن المہملہ رخشہ
بافتح لرزین دوازہ کذاتی است و بالکسر کذاتی بجا بجا ہرہ با لفظ افادن در اکندن و اندھن و کشیدن
و بر چین و گزین مستعمل عونی سے از رک و ریشہ علم کشد چو رخشہ در جان شم در اندازد چو صاحب
سے پنجان غافل از کم گزیر از روی سفید چو در رک جان رخشہ چون شرح سحر افادہ است چو سایر ہر کسی
کہ کسر و خزان افکنہ چو رخشہ چون آب رخشہ در رک جان افکنہ چو طہوری در تعریف شہد صاحب
سے تعریف و ہر بنجر اگر جو سیار چو کشد رخشہ از پنج شا شمار چو کوشش نیست مکن رخشہ از سیار ہر چون
شکلیا کے تو اند کہ و اصبح ناکیبارا چو رخشہ در ہال و رخشہ تاک جنون منی فطرت سے دوش
زویج رخشہ کسم استمان پر نہ بود چو ہی دست رخشہ تاکم شہد جوالہ بود چو صاحب سے ذرا انقلاب
چینی لزیم باب رو خویش چو دایم بیزم دست رخشہ دار افادہ ام چو رعایت بالکسر کہ بہشت
بیزی کردن یعنی برود و صاحب سے کہ حقوق اشائی رعایت میکنی چو عمر حمد ان نیست اسے
ماہر شدہ وقت و وقت چو ایرشایی سے جنای تو بردل بنایت خوش بہت ہر شہد بر رعیت رعایت
خوش است چو رعیت باضم نوشتن آرا شدہ ہا و داد ان نشدن در جمی دست لزیم فارسی یعنی

خورد و تکیه استمال نمایند رخسای منگد و بینی و در کنی ز مستعمل فایسیان است رخسای فروزشان چمن بکهار دریا
دانش نه سایه پرورد و نو جو نگرا به کزار آورد + شوقی رخسای فروزشان چمن بکهار + مع العین
اچھرہ رعیت بافتخ خواہش نمودن میدی یعنی در ورہ تا متن عید می بین و با لفظ آمدن و افتادن
دور شدن مستعمل صائب سے تا برنگ زدم می شیرین و فتح را + دارم ز بوسه رغبت و شام بیشتر و والد
بروسے سے بکسر کلش اند کے رغبت افتد + کانیہ در گلستان باشد + خسرو سے جان خود بکهار
او کردم + رغبتش بر نگاری نایب + مع الفارقت حاصل با صد رفق و ستاره شباب بود
از صفات و موعزہ تشبہات اوست و با لفظ کردن مستعمل شیخ شیراز سے حرکت کتہ بندہ برو سے بارہ
برہ اسود بکسرہ رخسار + دانش سے جلوہ شوق تو شورش در چمن می افکند + کسب و میلند و چو طوفان
سوج رفتار کند + رفتن مقابل آمدن و بصلہ با فادہ منی بردن کند چنانچہ مشایخ با نسوی در شرح
این بیت بوستان ذکر کرده سے رود بوستان بان باوان شاه + بنو بادہ کل نسیم زستان شاه +
و بینی تصد کردن صالحی شہدی سے از گوشہ ابرو تنگی گفت بکوشم + زخم گم گم نیم سخن بروز پریشم +
و چنانکہ گویند رقم کہ چنین کم صائب سے حسن شہری نرسودارانی آرو بکوشم + میزدیم تا بسیلے صحرائی
خوش کم + ہر چند صائب میروم با مان نوید سے کم + زلفش بہستم میدہ کسر شدہ امان + ابو طالب
کلم سے عزت دیوانہا دیشہر کتر شد کلیم + چند روز سے میروم مخزن صحرای شوم + زلا سے سے
میروم بکچھ روز سے صبر پیدا کم + یاز یاوت سے بروم یا دولت جای کم + دل دشت بیاضی سے
ہر چند میروم کہ بیایم می شود + یادیدہ بر رخ کشیم نمی شود + دیوشن شدن و از خود رفتن صائب
چہ رفتہ گلے نو بوسه آرش ہیں + درایم زمان وصل میرے نشیود + و پرتیمی است برون بینی صبر شیخ
عہ بر خیر سو عالم بالا برون رویم + از خود بیا و آن قدر رخسار برون رویم + ما را برنگ نچہ دل از
گلستان گرفت + چون لاکہ سینه چاک بصر برون رویم + و بعضی گویند این دقعی صبح بود کہ رفتن برون
رفتن بیک منی شہد و الفاظ رفتن تقصیر و عبادت مع شدن ملا خواہہ عملی سے در کہ نہ جانب ما بود
تقصیر سے رفت + چون در امرش کہ کار اوست تقصیر می کند + کمال چند سے یکم کہ از تو برین
سکین جفا رود + سلطان تو کے سے بظلم کجا رود + خراج جلال الدین سلمان سے دار سے
ہو کس کستم اینک کسر و نچہ + تقصیر سے اگر سے رود نہ جانب نیست + رفتن جراح کنیہ از
خاموش شدن جراح طفر + بی صیت و لم از خود رود و شام فراق + اینچہ رغبت کہ از رفتن خود آگاہ است
تا تا خواندہ کسب خیران غم از رفتہ تا + روز شب در تنگای کبھہ چون طرا خواب
رفتن خانہ گردیدن خانہ سایہ ای شہدی سے خاتم دادی بواد سے میروم چون کرد باد + طرح انزیر
ز خاک بقرہ ان بودہ است + در رفتن مسلم نوشتن قلم ملا برک جان نمی برکی سے ولا حریص
بگردد ببادہ خاشاکش + کہ ہر چه رفت مسلم پیش و کم نخواستہ داد + رفتن خیری در خیری خلیفان

چون خار و سوزن و تیر و تاندان منزه حسن تاثیر سے و کے رفت ناموش بل تا تو این لور و امپوز خود بدین
 تاثیر میسرود و سلیم سے در بیابان چون از بسکه گرم جستوست و خار میسوزد اگر در پای مجنون برود
 و رفتن کرد سرگردین برگردد و چید سے مردم گرد دست گزشتنوی ازین تمام و ششم حوت و ایشون
 که خاطر فواد تست و در رفتن خابند سیاه شدن نما مثل آمدن نما چنانچه گذشت سلیم سے رفتن این
 زمین مسلمان تحصیل کمال و تانیاد سوی هندستان خار کین نشد و در رفتن درم و دینار و زر سواج
 یافتن آن حال الدین مسلمان سے اول بهر دایم بیازار غمت و درم قلب زدکم برود یا نزد و در رفت
 و ارتقه گناہ از خود شده و عاشق و حیران پیشرفت سے مجنون داله دد ارتقه فراوان دلد و چهره
 ات سخت باه رمضان میاند و حضرت شیخ سے بستان زلف مشک سا ششم چشم فتنه راه رفت جلوه
 رسا کرد که گزویار گره و چشم رفت خواب رفت و روغن رفت و سامان رفت سر رفت و رفت رفت کن
 از زمانی و تدریج و این کلزار است سے رحمن روز فردش بفرز میگویم که رفت رفت مباد ایست خد
 کرد و رفت و آمد بان آمد رفت ملاقات شمشهدی سے رفت آمد غمهای بدست خبر دارم و
 صد آید یک چشم چون در دل باز میگردد و رفت و در برفت رو باضم از عالم حبت و جو شست
 یا فغانی سے اجوی شیر و تهر زبرجه که آشتیم و ساتی کبک که میگردد رفت در و کند و صاحب گزوا
 میان دل منه ان یار عزیز به آه چنین خانه و با اجرا در رفت در دست و خان آرزو سے اهل
 بیش بصفای سادگی نشاند و خای چشم چه محتاج برفت در دست و رفت در صلاح بال
 جنبان بدن منع و فارسیان یعنی تیزی و خار موج استمال کنند صاحب سے بستان که گذشت من زمین
 و حشت گاه و رفت موج کز از سر دریا کز و از جهان کز ان کیت که آسان کز و با رفت موج درین
 یک روزان سے ماند و رفت بفتح برداشتن درین مقابل دفع است سیر سے اوده رفیع می از خاطر غم که
 نمود که بعد رنگ خجالت دل با چاک کرد و رفت بختین و آخر نمرد نیکو کون درید که جامه را تار
 و پوستی بر چرخ سے زار سیان بفتح اول مدار معرفت خورند و با لفظ زون و کردن و دوا شستن
 و بر خاستن بختل ملاقات شمشهدی سے دل یک وصل ز عشق تسلی نشود و ز خشم دیگر گفت اور که
 رفویت بر خاست نه نفس رنیت ره در سینه ز بسیار مرهم چه نباشد چاک تار از بس گریه تمام
 رفود و و ستم خان خانان اکبر شاهی سے دل خرد دزد به معالکی به پیشم افکنند کین رفود ارد و
 محمد رضا خوانسار سے چون کلر خان بجانب عشاق رو کنند و صد چاک دل تبارک شاهی رفو کنند و
 صاحب سے گزشتنهای طولی ابل را کنند صرت به مشعل که چاک سینه تار از نوکت به در و بغیر و الی هر
 سے از تار کز از بهر کایات عشق و کرمت چاک دید به کور نو و بچاک رفت ز دست مجنون
 شوی دین و نیز سوزن شکان که ز در نوکستان و عالجانی کیلانی سے هر چند رفو ز دم سند چاک
 ای سینه بهر بد رفتن رفت و رفو کاری یعنی رفو کردن خاطر از در تعریف و تار سے مقام تهر کاری

رنوک ریش و عرق + یک جفت آرنج کشته طاق + زوگر آنکه جا مہارا بار پیوند کند موادت ہر وقت
 کہ بعد الدین بشاعر کہ زوگر بودہ ہلکہ گوید کلیم سے جا رہ عرض کنویانی چو دردتوان دوست + زانکہ ہر
 کل ابرو زوگر نہند + مع التماس رقیانہ در عتقات کجائے از ہمار خانہ ورق و ذرہ حجابینہ کا
 در طولی در خانہ اول را چند ورقانہ آخر را با زور خانہ میانہ را وسط خوانند رقص جنین و بر حسین و با صلح
 اہل نفسہ برای کو حق حاصل نمات بودہ با لفظ کردن و زدن و بکندن بمسئل تختین یا یہ مولوی عزیز سے
 سے ہن بن دستے کہ آن شاید رسیدہ + ہن ہن رقصی کہ لا لایرود + در قصیدہ مصدر جلی فارسیاست
 و رقص یا دستان داؤن ظاہر مثل است از عالم سر و دستیان یا داؤن مرزا بیدلی سے رشک کیند
 ایشب چشم گریان رقص + کہ دادہ است نہ انیم یادستان رقص + میر خسرو سے بلبل بولی کہ نواز د
 بنند + رقص در او پس وسیع کند + رقص کچول و رقص روائی و رقص کچی و فریچی نہ بادت
 تھانے بعد لکاف و رقص چار پارہ و رقص از انواع اوست و کچول کبات بازی و جیم فارسی بوزن
 ملول جنبا بندن سترین در وقت رقص را گویند شرف شرفہ سے کشتا و نقاب گفت زیبا کے
 بین + در رقص کچول شد کہ عنای مین + یک دستہ کل پست فندہ شاخ + یعنی کل قسلی خرابی مین +
 خالص سے کہ نشن اسر جان بے تعلق را بوجہ آرد + طبعن کتر از رقص رواج نیست نسل را + صاحب
 سے تا خدنگ نگرہ بال و پرفشانی میکند + خون ناسودگان رقص رواج میکند + شقاسے سے پھر تین
 رقص فریچی کردن + فریب خون ہم چو نغز در نیت ضرور + نوستے بزدی سے بہینہ یک سر و جلوہ
 ہن رقص اگر زاہ + کند رقص فریچی نیم کفرہ یا نیش + میرزا بچی ذریہ از ان سے چار فصل
 بی داؤ عیش را داؤن + ہست در نظر از رقص چار پارہ مرا + رقص بل کنا یہ از دست و پا زدن صلح
 رقص ہیلو از ہیلو ہیلو غلطیدن و آن عبارت از استراحت است سے نمی زجات رقص ہیلو
 دان نیم و گرشاب تا ہست + تا ہو بتوقانے دہای موز بواو رسیدہ شرابی کہ لقرع و دین کشند جانچ
 درندستان شایع است رقص ہاوس در لفظ خار خار کہ شت رقص در خان کنا یہ از جنہن شاخ
 و بگ در خان بزور باد حضرت شیخ سے با صوفی ہن و کل در رقص در خانرا + برا از خرقہ سائوس
 راہ فصل باخ آمد + لیکن متعارف رقص صنوبر است مناسب سے اگر در دعوی آزادگی ثابت قسم
 باشی + ہر بار دل رقص صنوبر مینا کردن + رقص ہر برای طرا در جمع التراب سے بود تا از
 وقت او رقص ہر برای + سبک خیزی کند کہہ گران ہامی + رقص زالہ میرا می سے در دست سیرام
 نگر سیر لالہ را + بر پوش سبزہ فرہ ہن رقص زالہ را + رقص ملا عطار اللہ عجا بہ دی سے در علم
 کرشمہ رقص ملا + بازیچہ طفل کتب دست + درین اصطلاح لوطیان نوحہ چ کہت جماع باشند
 رقص فانوس کردن فانوس مناسب سے ایخام بچوان کردہ رفتار تو + رقص فانوس فلک
 از شعلہ دیدہ بر تو + رقص بالضم پارہ کا قد و جاہر دماندہ آن و لہذا و لقی فرار ارفع گویند و باللفظ و دست

وزدن یعنی بپوش کردن مستعمل نظام دست غیب سے ہر نفس داغ گر برتن خود سوخت نظام + بخوران
 رتقہ کہ بر خرقہ پشمینہ زنہ + شیخ خیراز سے ہم رتقہ دوختن بہ و الزام کی خبر + کہ ہر جا رتقہ بر خو بخان
 نسبت + سلیم سے جمع شدت جی از خواب صوبی بر خیر + کہ صبا آمدہ در رتقہ از کل دلد + و نظر بچینی
 رتقہ دار کاغذی را اگر بند کہ بر شاہ پیش نقض و کنار طلا در کردہ باشند و وسط آنرا خالی کہ آشتہ قہ شطرنج
 خانہای بساط شطرنج حیرت دہوی سے چون حساب قہ شطرنج غبای ترا + پسخ پانے ندیم دہ شمار
 از حد گذشت + رتقہ مہمانی و این فارسی ہند تانت رتقہ کہ تقریب دعوت و ضیافت با ہم نویسند
 خان کر زو سے نامہ پر داختم از فضل سرشک + بخت دل رتقہ مہمانی بود + رسم با تخریک خط و نوشتہ
 اور تمام جمع و بالفاظ او بخین بستعلی زلفی لہاری سے آویختہ ام از طرف سر کہ رسم را + یعنی کہ صلیبت
 عرب را و عجم را + و سکون نوشتن و فارسیان بہ نیمی تخریک استمال نمایند خسرو سے زایح حکمت
 تویق راز بہ نسبت مگر این رسم جان نواز + بہ تقدیر بالفاظ کردن + و دادن + و زدن + و نوشتن +
 کشیدن + و راندن + و شکن + و خردن + و پیر رفتن + و شکن + و شکن + و شکن + و شکن +
 و زود و دن و کاغذ بستعلی است لہین کنایہ از مظلوم خوب کردن طالب سے رسم کے کلک مرا
 کر کاہ سے + زہر کتہ مرا + برابر + شکن رسم زلف کہ دل کا دمن افتاد + کین طرہ ہم خفقان شکن
 افتاد + رقم شکن فشا کلک رقم غابا لوی + زمین زلف کو چپہ بر نوک قلم دارد + بہ جوان
 اگر دنیہ کشم + رسم انتخاب برش + کہ تیرہ رسم کرہ کرور و دیوار + مرید خامہ شرکان بکوش
 سے آید + تا یک شکن زلفی رقم زندہ + صد جا لوک خامہ ام از رنگ شکن + والد ہر دے سے
 در مجاہدہ در ادین سخن بستم + رسم زدم بسر نامہ حرف پایا ترا + جو مع شہدین رسم کر ز سید +
 قلم ز خطاب جان پہلو سے + حیرت دہلو سے ای خط خوش از مشک ترا کتہ مرا + بر دقری عبت
 رسمی راندہ کند را + پیر خسرو خطاب بسیم سے بخوان بخت اور ہمارا از سرسوز + یعنی کہ نوشتہ
 بخود لہش + میرجات سے خط خواندست برش رسم سوزے + پیش کس شفاعت نہ دست
 ہوز پیشتر کہ شد قدری زان سواد + نصب علم از رسم فتح داد + تاثیر سے وصف خوش سفینہ
 کہ رسم شد + بر کل کل ترکند جلد کن تیش سے زلفت مشک اگر رسم نہ گی کشد + آن خون گرفتہ
 کبیت کو خام کو اہ ازو + از ناز است اگر کھفت افتاد است بہائیش + قلم چون تنگ منقہ
 رسم زود بر میریزد + پوری سے جان ریزد زود و جان رسم + کہ کسر پچہ از نام عالم قلم +
 صفحہ سبک کر ز داغ + رسم انتخاب خوردہ دلم + شیخ خیراز سے نام حافظہ رسم نیک پذیرفت ملی +
 پیش رندان رسم سود و زبان ہمہ نیت + و ما شیر و فرامین کہ شان ایران ہمارا دیگرہ نویسند
 سے عملت کہ حکم غلامی بشتک ناب نوشت + برات عزیز خوبی بر آفتاب نوشت + موشی است خط بکشت
 کوششی ناز + رسم خون من از روی صغاب نوشت + و در دفتر خانہ بادشاہان ہند جو ہر مصر را رسم نویسند

نو لیسند بیج رستم . مشکین رستم . جواہر رستم . زین رستم . پریشان رستم . خوش رستم . رستم طراز در رستم بود
 در رستم سنج و رستم کش و رستم کار و رستم زن نو لیسند و محرر و پسین و دویین صفت نامہ و مکتوب سینه
 آمدہ اصطفی سے رستم زن بود نامور نامہ . کہ بسیار دن نیاید زہر خانہ . ملاحظہ فرما در تریف شب
 سے پیشی بر سر زانوی مشق روز . رستم کا رفت و صحبت فرود . عرس سے بسوی شب . احوال
 بانک بر زود گفت . کہ ہے رستم کش کردار خوب و زشت عباد . ہنگام رستم سنی احکام کو کہ
 بر حبیب تھد محبرہ در پیش دبیرم . رقیبہ مزید علیہ رقیب ابرہیم ادیم تمبیانی سے نازم تمیز بارگہ
 با این غرور حسن . دوایم رستم رقیبہ بر لبش میخورد . مع الکاف التاری رکابہ . بالکسر خیر
 کہ طرفین زین بندہ تا پاس کے دوران نہادہ سوار شود نہ صرف آب از صفات و ہلال از شبہات دوست
 صاحب سے کہ نشہ است ہلال رکاب ہم از خورشید . من از فلک زد کے سوکے ملامی ہم . دفا رہا
 یعنی اسپ سوار دپا کے استعمال نمایند یعنی بر نہیں قید بہشت پہلو نیز کردہ اندورین ہمہ محاسن
 خاقان سے دو اسپ در رکابی در لور . کران جرمہ صبح بکران نماید . نظامی سے بہ نزد سے
 با زوی ذرخم رکاب . جب دست آگندہ شد بحیاب . مولوی ہونے سے شود پوست اگر
 رکابی شود موسی چو فرعونے . چو سیردین شد رکاب تو سر آخر گشت بالائی . پاب رکاب . کردون
 رکاب . پاد رکاب . ہلال رکاب . چابک رکاب . چابک رکب . سبک رکاب . رکاب
 بودہ و می مانند آن پیالہ شراب رکاب و اون پیالہ و اون ملاحظہ سے زان بیشتر کہ مائش
 ارد عثمان بچک . کلکون کے ترک نکاہت رکاب داد . رکاب دار شخصی کہ نعلیکی و پیالہ کلا پارہ
 دور عورت عالی شخصی را گویند کہ انواع صلاہی خوب . بہ نزد سوار انجام سفرہ امرا و سلاطین بوجہ حسن
 نماید سیف سے ماہ رکاب دار کہ جانم خراب دوست . ہر جا کہ میرود دل و جان در رکاب او است .
 دینہ شخصی کہ رکاب گرفتہ اختیار را بہ سوار سازد و خودش در رکاب رود ابو طالب کلیم سے تائش
 کر مے سوار است . دست ہم کس رکاب دار است . رکابی ہان رکاب دار یعنی دویم کہ انی الکثر خیر
 حیرت راج سے سوی دولت بحیث کشیدہ . رکابے شد و در رکاب کش کشیدہ . و در فارسی زہی چہ
 دشمنیری کہ بر پہلو بندہ وزیر رکابے نیز کوئی سلیم سے رفیقش کردہ ہرہ آقا بے ہر جوان
 او مددویک رکابے . تاخیر سے حل کرد و رکابے صدر طلای ہر . صفت تہ صفت قلم سنان
 نوشت . رکاب افشانہ و جنبہ و کران کردن و سائیدن گنا یا از تہ سوار کردن ہر
 سے ہر کجا نماید رکاب و ہر کجا راند سپاہ . نصرت اور انہم بہت دولت اور راہ ہر . نزد دل دشمن
 کران کرد و دشمن سبک . چون سبک کردی عنان و چون کران کردی رکاب . افوری سے
 ہر کجا رفیق غم تو کران کرد رکاب . بر سر نو سن افلاک تو انکر دافسار . چون بچند رکاب صورت
 رقیامت کران زمان ہند . نظامی سے پس از سالہ رکاب افشانہ براہ . ہوسوی ملک سپاہان را

بدو پنجان بروعت زرين عرکاب انشا سوي قصر شیرین عرکاب زوق کنایه اوزک سیاحتن
 خواجہ جمال الدین سلمان سے ازیلے شبہ زین شب دی شب رکاب زین شبہ نقوۃ تک سہماز اول زین زین
 رکاب با رکاب زون کنایہ از سہراہ زین در سوار شامی سے اسکان اندر زین ہر از چہرہ و میکرو شین
 با رکاب ستاہ نو کر نہ رکاب سے نیز نہ عرکاب گرفتن و کشیدن دو ال رکاب گرفتن در وقت سوار سے
 دادن نظام دست خیب سے چوہے سادوت کند در رکاب عرکاب رکاب رکاب کشیدن آفتاب عرکاب عرکاب
 و تربیت زین سے ستانہ اگر نور ازین آفتاب عرکاب بر غنٹ کشد ماہ عیش رکاب عرکاب سلیم سے تو چون
 سیادہ رود شاخ گل عنان گیرد عرکاب سوار شوی ماہ نور کا کشید عرکاب بی کسی کشیدن محسن تاثیر
 عرکاب نقاش سے رضا بر کرد کاکش کر سید عرکاب کش را بجا کسی کشیدی عرکاب دراز
 کردن و کشیدن ہر کدام مروت ابو نصر نصیر سے یحسانی سے کفتم کہ روم بکعبہ وصل عرکاب بست عنان
 رکاب بست عرکاب نور سے محسوب سے کہ طہ ازین کہ رکاب کشیدن کن کہ نہ کہ ازین کہ عرکاب کشید
 کداری مع الکاف الفارسی رکاب ترجمہ عن بالکسر رکاب جمع و بے رک کنایہ از سیرت
 ظہر سے از بے لگی مہند سیم عرکاب درین تازیانہ بر خاست عرکاب عرکاب عرکاب عرکاب عرکاب
 بزرگ بست رگ دریدہ بیشتر زوہ بیشتر زین بزرگہ از صفات دکنہ کو جہ از تشہات
 دوست ہیزی در تعریف مشراب سے کہ در کو چہرگ دو دو چو جان عرکاب صد نشان گوید ازین نشان
 صاحب سے از چہ دتاب درو ملک را نصیب بخت عرکاب تاب در کندگ جان آدم است عرکاب
 سے مطربانک کشیں بکن رگ این خشک مغز را نقشار عرکاب سے گوے رگ جان میگلد
 زخمہ نامار شش عرکاب خوشتر از آوازہ مرگ پدر آوار شش عرکاب شیراز در بیت دیم از باب عرکاب
 و حرم دین و حسد جو خون در رکابند جان و جبہ رگ جان شیریان و جل الوریہ رگ کردن کنایہ از
 غرور و نخوت و سرکشے و دعوی سلیم سے جدلی از خصم ہر شبہ دار من عیب است عرکاب کنایہ از انانہ
 رگ کردن عیب است عرکاب ایما سے بک سہ از رگ کردن عینہ از ازہ میگردو عرکاب کاسہ طنز جو از از
 صد اقد عرکاب درویش والا ہر سے چو باشد رگ کردن و زور بازو عرکاب و کیفا و کیفا و کیفا سے
 رگ کردن نرم کردن کنایہ از ترک و خود سرکشے کردن صاحب سے نرم کن نرم رگ کردن خود از ہمار
 ہا سہ زینش پالین سنان کنداری عرکاب فلاخیر نبارد سے استداد آن ندارد عطای حکیم سے اگر لیلی
 و شش من بایل تسخیر میگردو عرکاب مرد مذکور کہ بی زنجیر میگردو عرکاب چیزی گرفتن مغلوب و مغلوب خود
 کردن سے نشتر نادر ظہری عرکاب و سید شگشہ سہرا کشت نفس تارگ تاثیر گرفت و از بنیالم است
 رگ خواب کسی گرفتن و بست آہن واقفان و بودن و آدرون مدعی کسی در یافتن کہ شخص در دست
 ایکس سے اختیار باشد در دست و پا تواند زوزیر کہ در بدن بپنٹے جا است کہ یہ مجرد گرفتن آدمی را ایک
 گو نہ ہوشی می آرد و دلاکان می شناسند اثر سے تا گرفتہ است رگ خواب و ازاری من عرکاب عرکاب

گوش افسانه بد گویند تا تیر سه چون بستاند غنایم از ک خواب سخن + در کب مضمون بمضار فصاحت تا ختم
 کرد و خود از بیک چشم شکوی مرا + خوش رک شوایم بر شتم از سخن افتاده است + صائبه سے ہر ک آورد رک
 حاجت سخن را در دست + ببردن رسم ہے ز دفتر کشد + زک خوابش را گرفت یعنی سرشته اور است آورد
 راه جلا ماست رکش بر جاست بچہ بازی می ہوزش نفسی با قہیت کونید تا دم بر جاست از خوف بر شکر دم دات
 از زبان دان بچھق پرستہ رک اندن رشید دو اندن طہوری سے چان بچہ و شبہای سخن + کر رک
 ذر نم کا ذرین + رک آیر خطی کہ از اہر نمایان شود خالص سے شب یاد سوز لفت کہ کشیدم آری + رک
 سیمہ کشت و برازم بکریت + رک خواب مصطلح است و حضرت شیخ در شعر خود رک غفلت زیر سوال برودہ
 و مویہ انجس سپردن ہم خالی از غرابت نیست سے میخندار میختر افزودن رک غفلت بل + نفس آکا سے
 از خواب سران سیردہ ایم + رک کئی کئی کہ در کتاب و شراب شہد حاجی طالب نصیب صفا ہے سے ان کل
 جو در عوق شود از انکس خواب + چین چین اور گنجینت در کتاب + رک زن در ک شناس فصاحت و صراحت
 سے خوزیر تریخ بود رقم رک شناس + از دوستان زیادہ ز دشمن حد رکیند + شیخ شیراز سے در شستی
 ذمہ ہم در ہے است + چورک زن کہ جراح پر ہم ہے است + رک باز رفتن دو اہانیدن در رشیدی کنا سے
 از کاپی و شستے کردن در کار سے رک در تن حسین دور تن بر فاقن کناہ از استیلا می شمش و غنیم طہوری سے
 از بے رگی سمنہ سیم + یک در تن نماز یا بر فاست + رک بسمل خاریدن کناہ از کاری کردن کہ شہر آرا
 کشن و ہماہر خود سے منع چون بروام و بر چہ نظر افکند + نخت بدان کہ بخاروش رک بسمل + رک گردن
 قوی کردن دگندہ کردن کناہ از ہر ار کردن بر دو خود با فقر کاشی سے مدی چون رک گردن بجل کند
 کت + نیم تصدین بنانش زوفا شوش کن + ملازمانی تیر سے ہماہر بحث کہ رک کردن تو سے کن +
 از قود العقار باطن اہل سخن تبرس + رک طہور مرزا صاحب سے رسکہ سترے نیار و نموز او اکتیہ +
 نافع شیرست مغرب رک طہور + رک غیرت دانش سے فتنہ بر جاہل کند خود را بے تاک کش +
 و یہ ہم رکہای غیرت را نمایان از متش + رک حامی مرزا صاحب سے از شوق انش و سر انجام دادہ است
 چندین کند از رک حامی کباب ما + رک زون درک کشادن خمد کردن و خون کشتن صاحب سے
 سر کناہ شش رک جو بر کردہ با خبر + بسکہ بر رخسار راہ آینه جہان کشتہ است + اگر ز ندر کش با خبر کرد
 + کے کہ گوش چشم تو کہ غیر نفس + رک جہیدن و کجمن و کسیدن و کسپتن و خراستیدن و شردن و ہر
 و سخن و بچیدن ہر کہ ام عودت طہوری سے منی بیاز خمر بر تار زن + کہ می بچہ از غصہ رگہا سے تن +
 رک تالہا بسکہ مغرب سفت + توان گوہر نموز از خاک گرفت + صاحب سے مطربا حکمت انکس کناہ
 رگہا بن خنک نموز انفقار + حافظ سے جنگ را بردست مطرب ثدی + گو رکش نموز شش و شمش
 زہی + طاہر و جید در تالیف شربات سے جو شہزنگ اور رکک نماز رخت + رک خواب چشم مغل
 کسخت + سدای سے گوی رک جان میگند ز بچہ ناسا شش + ناخوشتر از آوازہ مرگ بر آواز شش

مع اسیم نرم گر سخن و با لفظ مزون - و زنون - و کردن - و نمودن مستعمل و با لفظ دنون یعنی گزیرا شنیدن
 چمن رسیده - خانه رسیده - رم زوده - ورم خورده - ورم دیده - ورم کرده - گزینده ورم طینت - انکه رسیده گی جلی او باشته
 مزا بیدل سے شبنم نرم طینت بیدل کر فسر دم چنابک - پیرسد بر بچمان بیطاعتی نازم نوز - و سفید سے از بسکه
 رم زودین صیاد خورده ام - و پسلو کجوب عدم آباد خورده ام - و شرف سے آنقدر وحشت تمنای اشکر کرده
 کز آید سفید فاصد رم صیاد خورم - و مرزا محمد اکبر دولتا باد - و شیر عشق از نستان کبریا رم خورده است - و کجوب
 باز از شهر عقل برسم خورده است - و صاحب سے برتی که خود طور زینهار در آید - و از ترکش نرکان تورم خورده
 چشم شوی که مراد دل نمیده که شست - و از طبعیدن دلم از ابر سے رم دیده که شست - و هر چند که چشم تو
 شو طینت مسلم - و پیش دل رم کرده - و اسیر کنگ است - و خواجہ باقر عزت سے بر واد که وحشت زودید رم
 میتوان کردن - و لے آزاد از قید و عالم میتوان کردن - و تا مسلم شہدی سے چرسان بنید کسی در روز روشن
 چہرہ خویش - و کہ رم از سایہ برقع نماید رنگ محوش - و مخلص کاشی سے کے دہ صیاد زیر کرم شکار خوشی را
 من نمیدانم درین واد که جلا فادہ است - و باقر کاشی سے آن آبوی وحشی نرم دم زود رفت - و چون
 زلف دو باک خویش بستم زود رفت - و وی کچیم بر خم در کشود - و امر دوزچ تند باد بر ہم زود رفت - و
 دجید سے رشتہ خب بخت کند کو تہای - و چه شد سے رم زود آبوی بیابان شدہ - و مرغ باغتم نرہ
 در فنی مار و نہال از تشہیات دوست خواجه جمال الدین سلمان سے شاخ نہال تحت بر کند نیج با نیج - و سیل
 کباب جودت اقرود آب سیل - و مار رحمت نستان مہرہ سخاوت آمد ہمت - و شیرایات تو دور کہ
 صفد تر شدہ است - و مرنے سے انکہ کرفنی محش بود اندر تہ خاک - و دل محمود بر من آورد از زلف ایاز
 رہد با تحریک در چشم زود کردن چشم زد کشیدہ چشم بر و آمدہ نمانی سے خواجہ اگر یاد ہم آن خوشی نت
 چشم زد کشیدہ کشد در آفتاب - و رمل بافتخ نام علمی معروف رمال انکہ علم مذکور را خوب است
 رمل کشیدن نالی بر آوردن از رمل طہوری سے رمل نوروزی تو غنچہ کشیدہ - و قریب شش شکفتگی غلطیدہ -
مع النون رنج بیماری و حشت - و رنج - و دست رنج - و زود رنج و ندان بخش - و در بچیدن بصل از
 و با لفظ بدن کشیدن - و زرقن و نہادن و شستن مستعمل و پسین کتابہ از زایل شدن رنج بود و جسم خانی
 کہ احوال اور انکہ ظاہر نصیر آباد نوشتہ سے از زود ہجرت نمود از نامہ تسلی - و چون رنج خاری کہ باقیون کشیدہ
 نامیر سے کسی نازک بن پر چون کجام دل بکبر و ہنگار نشود نا نام اور رنج سفر کردہ - و سلیم سے کی حسن
 سبز در این توان شدہ کامیاب - و ہر کرا طوس باید رنج نہت ان کشد - و نظمی سے ہر جا کہ میرفت برخت
 گنج - و بامید رحمت ہی بد رنج - و شیخ شہباز سے نہد عامل بظلمت رنج - و کہ تہ بر ملکست و تو فریغ - و
 خواجه جمال الدین سلمان سے دلی از در وصال تو دازم کہ ضایع است - و رنجی کہ این ضعیف دزنیاب می بود
 رنج باریک و بیماری باریک بخودہ تہ ذوق ظہور سے و توجیف ظہور سے بطن خود عم دور نزدیک را پندار
 دو رنج باریک را - و کمالی خندہ سے سہر ببار باریک نہد آخر کار - و ہرگز از زدی بوی میان تو بود - و صاحب

صائب سے قرب قربان بیچ باریک آورد و رشتہ در عقد کبریا فرمود و سلیم سے تمام عمر گزارنج باریک است
روان بپیکر شخص جواب در سوزن و نرختنم خلف مرزا اودی سے متبای بیچ باریک است از دوران جمع و
مردک بچون رشتہ ولی بیچ گوهر سہتہ است و رنجور بیمار از عالم بخورد و ستور و طلاق آن در صفات چشم قربان
شایع است و در زلف نرآمدہ میرمزی سے صفات نرکس بیمار زلف رنجورش و بدست طرفہ دران طرفہ
تر بدیم کار و کستمنہ نم است زلف اور نجر و کہ در دمنم سہت چشم او بیمار و رندانہ کرد یعنی کایر
رندانہ کرد صائب سے رندانہ کرد عقل کہ از نرم دور رفت و سکیں حریت شیشہ اش زبان نبود و رندانہ دید
بلام بعد اہا رکنیہ کہ از جادو شمع بیرون رفتہ باشد متیاد کہ تحریف بود و صبح و بن دریدہ بنون بجای ام
سے میگفت در میان رندانہ دہل دریدہ و عارف خاندانہ کو نیت آفریدہ و خان از رندانہ میرمزی
ہر چند وین بیت دہل دریدہ بلام درست نیت لیکن دہل دریدن یعنی رسا کردن چنانکہ گذشت رنگ
تر محمد لون در رنگ دہون یعنی رنگ کردن و مکہ و حیلہ ظہیر الدین فارابی سے آ رنگ زرد باد چو رنگ بوی خشم و
باد و شمس سہر بریدہ چو سہر کفہ باورنگ و وازین مرکب است سہر از رنگ کہ گذشت و مارنگ و شکستہ و پریدہ
دپریدہ رفتہ خوابیدہ و صفات دظایر و بخا کرد و پریدہ از تشبہات دوست بیزا بیدل سے
زہی کلشن طراز نرم نیز رنگ و چو بوی گل نہان در پریدہ رنگ و در سنج سے کستم سیرا بدہ تا نام زجام نیت
در کرد رنگ چون رنگ کل سوج و ام کسیت نہ میان نامر علی سے نفس در دیدہ ام از ہر صید نازک اندامے و
چو ششم در غبار رنگ کل گلندہ ام دامی و خان از رندانہ بخیال کاکل بیچ شمس کہ ہی خورد دل تکتا و ہوا سے
و نہ خالی نوزدہ بال ظاہر رنگ با خاک رنگین با رنگ آقابی و مہتابی رنگے سفید مایل بزرگے
مثل رنگ کتاب ظن و صفت کرد سے خم بادہ کہ خورد آن کنار و بود رنگ و تہا شمس برقرار و دانی و کوی
و تہا شمس رنگے کہ زود شمس کم قدر ہی مایلی بسرنی بود تا نیر سے تکتا کردست بسی و حد تک شکر و از لب
بستہ آن جوش و رنگ شکر و طلائی رنگیت زرد مثل طلا و مہربی رنگ سفیدی کہ بزرگی نرند نسبت آن
بزرگ عشاق بہ نسبت و شوای شہدی زبان بزرگ معشوق نسبت دندہ در شعر محسن تاثیر کہ او در شہ نیادہ
خالی از غزابت نیت سے آن رنگ طلائی خط مشکین خواہد و ہر جا کل جعفر نیت باریک است و در طلاق آن
بزرگ عاشق با اعتبار زرد نیت و بزرگ معشوق با اعتبار لہان کہ لازم طلاست نر نیاست کہ در صاحب
در صفت چرغان آوردہ سے رنگ سیلاب کلا شدہ از نور چراغ و چشمہ مشرق خورشیدہ در خشان
شدہ است و سفیدی سے چہرہ ام دور ز بہا خطش بہ شدہ نر آن بچو رنگ لمبوی و شاہ گوید سے
رے آنکہ کسی نیت پیکوی تو و عالم ہمہ نستر ن بوی تو و صفائی نکتہ از ہر بوی و ہی من تہا سے
رنگ لمبوی تو و رنگ جرک تاب بچم عاری رگی کہ بران جرک کم معلوم شود مثل رنگ سیاہ و شہ شاد بوی
تائیر سے ندر سیاہ بودہ الودہ در نکتہ و ممنون بخت خوشیم ازین رنگ جرک تاب و رنگ رگی
رنگیت کہ نرگران طلاء اہانی رنگ کنند خالص سے بسکہ دار حبہ یا بعد مردن خاکو و لکرو بود

خواه گشت رنگ زرگری + رنگ زنده رنگ برنام سپید و سبزه عصاره زرنک زنده شمشیر خورده
رنگ کان زرد نمیش خورده + رنگ پورا کنایه از تیرگی بود اغلب که به معنی رنگ پورا برای نازی شده قابل
رنگ بریح کنایه از سبز شدن نباتات رنگ دهری کنایه از طه طوق و کوفه و رونق و صفاد با لفظ کرفس و کچن
دو آشن و وتر نشین - میگوید بن بستل شیخ علاء الدین ابو دینی که احوال او در اخبار الاخبار مذکور است که تمام
آن کل خندان چه رنگ بود و در که مرغ بر همین کنگوی او دارد و چه چه آینه سبک از رخ او رنگ و پوشیده
آسان توان کباب چو گلبرگ از پوشیده + فردوسی سه سوی شهر ایران نهادند روی به سپاهی با کون با رنگ بود
رنگ و تم در رنگ آب شده نخستین با لفظ کرفس مستطیل انوری سه کروی زمین از نباتات زرت + تا پشت
سبک رنگ دم گرفت + رنگ در آب روی کار آوردن کنایه از کار با آب و تا بگردن و جده به تیرگی پس بود
بچون کشتن بی آب و رنگ + رنگی در بی برده کار آرد و ده + رنگ پریدن بنجم و حله مولی رنگ زرنک است
که چون رنگ زیاده بر مقصود سیر شود پیشای ترش آنرا بشویند تا رنگ کرد و گویند رنگش را بریم و نیز در ابر
شدن پیشتر گویند شیر بریده شد و باب پریدن لازم و مقدی پرده آینه اشرف سه نه زمین از رخ رنگهای پستان
می بود + رنگ بون را هم ترش بود جانان می بود + تنها به چهره پیش بر هم پیش ترش خوش که رنگ
بسمه پریده است تیغ ابرو لغش + خان خالص سه تاریخ دست یار دیده است + رنگ از رخ خون من بریده است
رنگ زرنک صباغ رنگ بخت رنگ زدن کنایه از تیرگی کردن و بختی زرنک شدن نیز که نشت پسین مراد است
رنگ کسین تیر بود اما شاش در شکل نهادن سیاه رنگ است کنایه از رنگ ثابت و پایدار است و بعضی
گویند رنگ قراری که زود زود رنگ باقی نماند و چنان کم گردد برین قیاس رنگ سیاهی یا مصدر
سیاهین خالص سه رنگی رنگ استی رنگ شکسته نیت + قناب ریحی یک رنگ دیدایم + و جده
سه شکم زخم شخ درخ کشت زده + مرار زرنک چمن رنگ کرد + سیفی سه کلوز زرنک کار سیاهی کند + کشت + و از
جان بخش اجمالی کند + طغرا خطاب باقی سه کتاری خم قرمز با ده پیش + ترار گز خواند استاد خوش + و در
رباب سه قفرا شکولی داد و دست + ولیکن بزارت رنگ است + طهوری سه بز خوش گر چست خزان
رنگی از نشت + خون در دلش زرنک رنگ است + صاحب سه ای و با بر نظاره چنان که در
چمن + سه بود رنگ است کل اعتبار + سیاهستی از رنگ است افاده است + خار صبح زنده شمشیر
من به کلیم سه کاروان + بار عشرت است بهر ناگهان + رنگ بر دریم سپهر از گردش سانور است + مولانا
سانی سه زده رنگ خابون کل رخا کعب + زده رنگ خاب کعب در عازده + سلیم سه که بود
در سوختن نسبت بن خاشاک را + رنگ شفا زرنک کسین رختید + و جده سه ای دل خیال دوست جهان
کن که باغبان + تواند از رخا زرنک بهار ریح + صاحب سه عشق از خاکستر ریح رنگ آسمان +
این شرار شوق اعلی در دل آدم گرفت + وار دست زرنک درین موسم + که ریحیت ملاه کل رنگ شمشیر
را به انوری سه چون قصار رنگ حادثات زنده + زخم نفس حزم پیشین بین تو باد + دست سخن کی رسد و در تو

رسد و تو که از پاس تو تا که سخی رنگ زوزنگ نمود شکست + سه می چنان دشمن خرم است که کسایه تاک +
بر حسن قدر رنگ جیامی ریزد + ما بکفر معانی آب گوهر استیم + رنگ کلهای سخن را آب و کبر بسته ایم +
رنگ فروشش ایریشیم فروش و محیل و مکار و این مجاز است رنگ کردن آرزوی و بجزی و رنگ دادن
و رنگ دادن و رنگ کشیدن و انداختن و رنگدن و چیدن و بجزی و بجزی قریب یعنی هم رنگ دادن
بجزی و بجزی لازم من حکیم زلالی خطاب با عرضی که کفاده و قرکل آفتاب + فتاده رنگ
باده و کلابت + شکایت با دل شوریده سرگرد + سخن در رنگ از خون حکم کرد + سلیم سے بخون خود گم
آلوده سے جیام کاغذ + چمنکے کہ رنگ کا کاغذ + طالب سے بخون بستے نگاری کر یہ دست
مشاکل را + پای سردیم رنگ جیامی میوان و اون + ابو طالب سلیم سے تو نیز بجزی رنگ کن که با و
خزان + خابست عروسان شاخسار گدشت + چون منصب رنگش بر پایش می انگذ + شعده چشم
تجات بر زمین می انگذ + طوری سے سیلان دیدہ معدن یا قوت تر شد است + رنگے دگر بجان خشان
در افکتم + استار و دسکے از خضم منید لیش و گلین بقدر ح می + در می بد و رخ رنگ کل کسوخ بگلین +
ارادت خان و رخ سے و انجا آینه دار دل طبعین میشود + رنگ بیتا بے درین کلا ربار آند خنده + کجور
سے نادر از بوسے سویت گند + رنگے بیت و در ان خان چوند + چو قاصد میفرستم انقدر خست نمیدارم
که از خون جگر رنگے و سیم در نام مضمون را + بلبلهای گز رنگ زکی کشید + که خوانند خویان دیت از شہید
و ترویج ملک الکلام تمی و از طویع سبیل کلامش رنگ و نیم آید و ده نظامی سے جو ابر تو کبھی دلی سنگ را +
تو بر روی کو کبھی رنگے + بیاسود یک مقصد بر جا خاک + یا قوت می روی را در رنگ + و رنگ
و غا و فریب و اون عطای حکیم سے ترس از خون من کاین کسرخ عیار + بسی تیغ تیان در رنگ کرده است +
رنگ بر آب ریختن و زدن منصوب بر بختن خالص سے از گد بهوش دار و در شراب ناب بخت + و ساقی با باز
رنگ تازه بر آب ریخت + برای عادت پرشی که نیت در سنا + کسے نما که کبھی چومی بر آب ریخت +
صائب سے از من بدن چون باغ اگر مردم بر نمی میثوم + بے رنگی او نیز بر آب انجیان رنگها + رنگ
زردی کشیدن گناید از خجالت کشیدن و درین لڑا اهل زبان بچفتن پوسته رنگ و دشمن صائب سے
زبان عاشق پشهای رنگا رنگ می سوزد + که ان رو لطیف از بر کنه رنگے دگر درود + علی خراسانی
سے اگر قبول نماید جو گو سفند قریح + ز خون خویش کشیم رنگ عید صخی را + رنگ و دشمن در رنگ صحن از چری
ببره و نصیب دشمن و صحن سلیم سے ز خون ما که دو تیغ رنگین + سلیم از کسے رنگی ندارد + سلیم سے دشمن
رنگ نداری به دست در نما + سرنگ اگر ز دخت رنگ که با گرفت + حکیم سنای سے انده خال علم
علم کذار نه تا شوی شاد خوار در خوار + چون زرت پشته از تو جو در رنگ + چون بے نفس از تو دارد
ننگ + ایر خسر و بے مراد ده که من سسکے ندارم + ز تو بجز خون دل نسکے ندارم + طوری سے دگر زائل
قیامی است گریام در رنگ + که که بصرم از د خنده ندارد رنگ + رنگ گزفتن و رنگ که دشمن و رنگ تیان

وزنگ ماندن وزنگ چسپدن وزنگ کشیدن وزنگ کشیدن وزنگ برخواستن وزنگ بریدن
برکدام مردند و در چهار پسین که نخستین ازینها در بود خوردن گذشت استوار است علی خراسانی صاحب چهره خوش
شد ازین درد و زنگ از رخ آفتاب برخواست و طالب علی سے عشاق را مزاج قضاغت بود لطیف و
ناتعاقبتی که زنگ پوشند و بود خوردند و چسپدند و اگر بازنگ پوشان معافیکند شد مرد و چنان باید
که از خاطر درنگ را برون کرد و حکیم سے است که تنگ باد صبا ماند از و از گرم روی جرق بجا ماند از و
چسپدند بجوی بوی اورنگ خا و ترسد که بپوشد جدا ماند از و قاسم شهیدی سے می خورد و بوی می نشیند
از پیشش که زنگی در آن پیش زنگ بود ماند و نیست قاسم چهره کا رخ از تیر می و زنگ ما از ضعف تن ماند
است بر خسار ما و غموری سے لاله شرم چهره زنگ نهاد و شکر از شور خند تنگ نهاد و بوستان
دفا در گل گل محمود و هنوز زنگ بپوشد از می باک و صاحب سے زنگ در آب و کلم گریه خون نگاشت
لاله از تربت من زرد برون می آید و اله پرده سے زحمت بد توانم گرفت با ازین و اگر بسا بندم
روزگار زنگ خا و سیج حسن شرفی سے ندی من جو سر کوی او نشان کرد و شرم پائش رنگ غموان
کرد و میغه سے می که ره بن آن تیز خاک میگردد و زسیام دل و از چهره زنگ میگردد و زنگ باخته
وزنگ با حق وزنگ سنگستن وزنگ سخن وزنگ تیز کردن وزنگ گردانیدن و گردیدن وزنگ برخواستن
وزنگ بریدن وزنگ حستن و جهیدن وزنگ رنگین وزنگ گزیندن وزنگ رم کردن وزنگ رفتن وزنگ
سختن وزنگ برون وزنگ موختن وزنگ برخواستن برکدام مردند و پسین یعنی قبولی کردن نیز نامه رنگ
بدر رفتن مند خواجه شیراز سے علامت آنم که زیر چرخ بود و زهر چرنگ تعلق پذیرد از او است و
زهیفت است که کشش بعدش زود و آنچه با خرد زاه می انکور سے کرد و کمال غنچه سے زودیم وقت رفتن میرود
زنگ و که تیرسم بار و تیغ اورنگ و ابو طالب حکم سے خونم ز بس شسته هر دو فاشد است و رنگش رفت
هر که کف زین خاکه است و بار ازین برسی رخ باد و که از روی مارنگ نخلت برود و حکیم زلالی سے
جان در راه غارت پله نشردند و کزنگ شهید از این برون و علی قلی بیگ علی خراسانی سے اگر کرم
تیرش تلاشی کرد و از رخ خصم بروست اورنگ عذار و مرزا ابراهیم عارف سے از طبعینها سے
در کله دیر نامه و سقفت چون رنگ بخرد ز رنگ خاتم و مرزا صاحب سے من نیگویم ز کجارت
کسے کل جید است و رنگ زین سب زندان اندکی آید است و کشش حسن ز بار عشق خرم سے شود
اشک بیل رنگ چون کرد از غنیمت سے شود و رنگ سے باز و ز نام بوسه یا قوت کشش و از بشارت
آب سے کرد و بلال بخشش و اگر چشش دیوارم بغا هر در گرانچه ہے و اگر رنگ از رخ گل می برید و میگردد
چه کله میتوان جید از دل بیجاقت عاشق و در آن محفل که رنگ از چهره تصویر میریزد و زیادان سنگ از رخ
من رنگ میریزد و دل بن شیفه نازک ز نام سنگ میریزد و کرنی خوا به که در پای نور زرد رنگ عشق و درواز
قری کف چون مشت خاک گرفت و می جان دشمن شرم است که گرسایه ناک و بر حسن فز رنگ صاحب میریزد

میریزد + قامت چشم کشت و نسبت با طاعت بر نه پشت + چهره بشیرم تو رنگ بجا کشت بر نه پشت +
بیخ شیراز در بوستان در با سیم در حکایت سیرلی با بالیدوری سلسله کانی شوکت و پاییدید چه در در
بنیابت تسد و پاییدید + که حالش بگوید و رنگش بر کجیت + ز بهیت به پیوله در کجیت + مرزا جلال
کے گل پر مددہ رنگی غیر حسرت بر تیدارو + دل آسودہ دانی خیر جیالت بر تیدارو + حسین شای سے زرد
توزان کرد کوہ را شیاب + ز بهیت تو زان رنگ از خوان برداشت + مرزا طاہر وحید سے مصطفی دوم
چو عکس شہبان دیمہ بود + نقہ و ہا برد چمن از چہرہ رنگ من کجیت + میان نام غلط سے رنگ کہا
چمن لیکہ ز خوفت رم کرد + سبزہ بال نقیشتانکہ طاقس نمود + محمد سیدہ آفت سے مادیدہ عقد گو غلط
کسیختہ + رنگ عذار سیمو جان کسیختہ + تا نہ از نقاب بت کسیختہ + از ششم رنگ صورت دینا کسیختہ +
غور خطی بستی سے چو کجیت رنگ کسے از خار + رنگی بھی خوشگوار + دور تربیت تنک سے
چو کجیت بر چہرہ نمہ رنگ + رفساز و از روی خودی در رنگ + با قراکشی سے رسم کہ شکستہ بکشتاں آید +
زان آہ کہ رنگ کل و رشید کستم + ملاق سہ شہدی سے کو چمن و محبت سوزیکہ بر کش + رنگ سہیت
کشتہ از روی زنجانی ہم + محمد آتی شوکت سے در دیوار بوی کل گرفت از حسن کش + رنگی کہ زان
کو کبزد بوسے کلاب آید + طالب آبی سے باغ سینہ سا تخم طرد نالہ آتشین + رنگ تازہ تیغ بانک
ہزار سو تخم + رنگ ناک عرفی سے سنبلی بخی البش از تاناک + لالہ امزش از رنگ ناک + رنگ کل کجیت
شہر و ج کار سے کون رنگ برنگ شدن و بعد رنگ شدن و رنگ شدن و رنگ آوردن و رنگ
دادن و گرفتن متیز شدن رنگ سبب عجالت و انفصال کمان آبی سے سپر نیلی مشہدہ کشت و رنگ
چو بوستان سر آرمونر کرد + نجیب الدین جریاد قانی سے زہی جو لالہ کل آوردہ از جمال تو رنگ + قبا سے
سرد سپی با نہال قد تو تنک + صاحب سے میبہ رنگی و رنگی میستانہ ہر زان لیکہ دارد انفصال
از چہرہ و کنار کل + رنگ یافتن و رنگ بر آوردن رنگ تازہ پیدا کردن میر حسرت و تعریف فیلی سے
از نمی شد بیکہ خوش یافت رنگ + کرد خراش خوش شہای نیک + عالی سے ہر آہ کہ عاشق ز دل
تیک بر آورد + چون شاخ کل از یاد خوش رنگ بر آورد + طالب آبی سے دیدم کل روی نکم رنگ آورد
دل بر منہ نام نالہ بانیک بر آورد + صاحب سے از طوطی من رو کسختی رنگ بر آورد + این آئینہ را
حرف من از رنگ بر آورد + از عشق تو کردہ تن خاکیم کسیر + از پر تو می جام من این رنگ بر آورد +
رسوای جهان شد تمسای تو باقر + یارب چه بلا داشت کہ این رنگ بر آورد + رنگ بر آورد رنگ
روشن کردن از عالم تشہل بر آوردن وحید سے جو من در بہر سبب می شناسم شیوہ اورا + بہر ساعت چرا
بر میزند آن لالہ رود رنگی + مادام کیسانی سے کاہ ستم از نگاہ دکاہ محروم بناثر + اول عشق است رنگی بر زان
بر ہی نکم + رنگین مرد و منہ و منہی خوب و خوش آئینہ مجاز است چون رنگین رفتن و رفتار رنگین و شکستہ
و چہرہ رنگین + دغذہ رنگین + اسیر سے جون کہ رنگین بدین غنچہ بہان شد ز شرم + کھنکوی تازہ زان

خنده رنگین که شست و سیلمه جلوه راز یورنایه جویان با این می رود و عار دارد از خابای که رنگین می رود
در رنگین سخن و در رنگین کلام و رنگین فکر و رنگین خیال و رنگین فطرت و رنگین نوا و رنگین ترانه و رنگین موعظه
و رنگین جلوه و رنگین قفا و رنگین لباس و رنگین عذار و رنگین رخ و رنگین نگاه و رنگین نظم و آهنگان آسم
است و دانش به یک شتر آب در تک نقش دولت میدهد و کار هر رنگین تسلیم برد از این تصویر نیست و
صاحب سے وہیں تک ترہ جا کہ بختا آید و لب رنگین سخنان غنچه تصور شود و گزری از رنگین لباس
چشم شور و دوشینم و تر کلا بسباب نظر و صاحب سے رزق با چون چشم رنگین عذاران بین و
با کمال تر ب دندان بر جگر نشودن است و صاحب از رنگین کلامان ترک دعوی خوشنام است و راستی
در تیر چون نم در کمان زمینہ است و میریزی سے ای آمدہ از طبع شیرین لب و خوش پاسخ و مشکین
خط و رنگین رخ و سنگین دل و سین بر و مرزا بیدل سے ہوا دار مزاج لطفی ام اما ازین غافل و کہ چون کل کو
بر تن میدرد رنگین قبا ہما و میان ناصر علی سے علی از سبکہ منی آید از شرم بیدری و زبان گرد چشم نقشان
رنگین خیال از او و رو با لطف آواز در دوش در رفتن در دندہ و امر رفتن در ترکیب خوش و آواز
دگر مدو و تیز رو و نرم رو و سبکو و پیادہ رو و احتمال منی اول در دم ہر دو دلد و یعنی کسی کہ راہ و دوش او خوش
آزاد است یا خوش آواز دوزندہ است و لطف رو و دو کب رو و واپرد و چیر و وہ بنال رو و جریہ رو و
دیوانہ رو و راست رو و کج رو و زان رو و سایہ رو و سسہ رو و پاک رو و گرم رو و تیز رو و تند رو و مجرور رو
تہارو و پیشرو و تاریک رو و آزاد رو و خوش رو و بگرد و مانند آن تحقیق درش ہو و دور و کب دوست
صاحب سے نیت آزاد روان را نام اسباب سفر و توشہ در جلد ماکر نسبتہ بود و علی خراسانی سے اکثر کمال
شقیق شد گرم روار و این وقت نشستن نبود وقت روار دوست و دیرین قیاس و لفظی سے سمندر
چو پروانہ تیش رو است و دیک این کہن تک روان خوش رو است و ردا جائز و مباح و معینی بر آید
بہر آرزو مستعمل نمی شود مگر بہ ترکیب چون حبت رواد کام ہو کسی کہ کام او و حبت او در حبیب از منہ و در حال
بر ہی آمدہ باشد کسی کہ حبت کام مردم را بر سے آورده باشد در تقیاس کار رواد و فرما زو او امثال آن
و نارد و ناردان چیزی کہ رایج نباشد حکم رواد و جلا رواد و پوشیدن متاع بازار کنایہ از زود لیس و بیاض
متاع دگر می بازار و رواد شدن تمنا فایده و حاجت کنایہ از بر آمدن تمنا و امید مزا صاحب سے این دم
طلب کہ حبت ازین دم شود یہ و این جالب کہ حبت ازینجا شود رواد و تاثیر سے در عشق پیشہ بہار
خوشی کہ عاقبت و پروانہ را امید ز غیب رواد تر است و دالہ ہر سے چون تمنا تو دالہ از ان نمیکرد و
عرض میکن پیش او بروم تمنا ی دگر و مخلص گاشی سے نشہ بلا و غم بر آرزو خوش خریداران و متاع چون ہو
گر دیدار سربایہ کم کردم و مسود سود سلمان سے تا کشت خریدار نہر سے منہ نش و بازار نہرندان
یک بارہ رواد شد و رواد ہی یعنی بر آمدن حاجت در آردن آن برود آمدہ بود و با لفظ سے یا فن کلا
و جزان و با لفظ بردن و در اشتن و شکسن و دادن و بستن و ملا و شنی سے چنین مآد و شقیق در درون خراب

در درون خواب که گنگو میدهد اینکس مار و لاج بکیت که ابو نصر نصیری خستانی سے بہر مقتبہ روح می آید
 نشکند و از بیل میکشند تو رسا نام و نام و طالب کلیم سے روح قرمان از تالہ من بہر مقتبہ روح از تالہ
 بلا شکستہ بہ مزاج صاحب سے حرمت و دعوی در میان باطلان در و روح بہ بہت در تجانہ کلمہ شکستہ
 در ناسوس را کہ رواق با کسورہ با لضم کاتبانہ و پردہ کہ مشیب معققت نہند و رحمت و پالودہ و روح ایک
 علا و حشی سے فداق و حشی این در و دم کہ ساتی وقت بہ نصیب کا سہ او بادہ رواق کردہ و رواق
 چشم مردم سے رواق منظر چشم روح حیوانہ تست کہ کم نما و فرو و آگہ خانہ خانہ تست کہ روان در میان
 یعنی چار بیت زیر کہ جسم فاعل بہت از رفتن و نفس نا طقد را از ان گویند کہ بہت در حرکت فکری است کہ
 بر جان کہ عبارت از روح جو بہت نیز پلاق کنند روانہ شدہ و زود و شتاب سے حافظہ اگر مت
 ہوا می و صفت کہ بر خیزد روانہ ترک سر کن و درین نسخ سے بر خیزد روان و ترک سر کن کہ بہت اول زنا می سے
 گرم از در برانی بی بہانہ کہ چون کشتہ بہت کہ کم روانہ بہ اعترافہ روانہ تیرہ روانہ خستہ روان
 روشن روانہ و راس روانہ با فغانی سے میکشند درین ترکور بہت از غیرت ولی کہ کردہ و ستم روان
 در دیدہ و بیا کشم کہ رواس و صراع کلمہ و کوشش سلیم سے از سر کہ سفند تواند کہ کیسوی گم کنند رواس
 روان کسستن گنای از جدا شدن روح جو ہے از قالب بود ظہیر الدین فارابی سے و قوی گم شود ز سر کشتان
 خود کہ روزی کہ قبلہ زتن بیدلان روان بہ تا آخر روان و شستن و شدن و کردن و ساختن یعنی و در کس
 و ایجاد و خط و سواد گنای از یاد از برداشتن و شدنی و کردن بسبق و غیرہ کلمہ و طوری و تقریف اسپ
 سے بکتب علم از دفعہ خوان کہ گوید و سجای طفلان روان کہ شغالی سے سکوت باب علم بہت زبان
 سبب بسبب کہ خود بخش مانده خط موج را روان دارد کہ روان نسبتاً ایجاد بکتب متنی کہ ولی علم بہت
 یکانہ استخوانہ کہ تاثیر سے کند از قد جو روان ایجاد بکتبائی را کہ سویر با در و قدر رعای را کہ خود بکتب
 ایجاد جای انہیت کہ طفل شک تواند بسبق روان کردن کہ میرا بوالعاقسم قدر یکی سے با طفل کتبیم و بود
 مگر بہ درس با اسی اول کبوشش تہیق خود روان کنیم کہ نظیری نیشاپوری سے جو این اویب کورہ با کہ چون
 طفلان کہ روان کیت سواد کسب کند بیاض کہ روتب ردینہ طالب آئی سے کہی زیاد کہ کسب کسب کہ آدم
 ہمیں بطرف ضم خانہ استان روم کہ خاکوب و جارب و جارب و پارو پارو بہ رفت و رفت و رفت
 رفت و رفت روان کردن نامہ کہ یہ نامہ ک و دشالی آن فرستادن نامہ جبران والا ہر کس کہ بہر بہ
 حرف غمیش میرنم رقم شب و روز کہ بہ دست نامہ روان میکشند بین دستور کہ از فرہ کوم روان یعنی
 رہ کہ مشت خسی کہ یہ رکھا رہی را کہ کلیم سے بسینہ تا کتیم تا بگے روان کردن کہ چہ ذوق رود کہ
 از آئینہ نشان کردن کہ روان شدن گرہ و عرق مانند ان ریختن شدن گرہ معجون طالب آئی سے
 ز شرم چون بزبان شکفتہ گل را ہشش کہ عرق روان شود از طرف جہ نارسش کہ زولی سے ز حلی شمشیر
 از طفل سے بود کہ روان شدہ کہ پائی خندہ آلودہ کہ روان داشتن حکم نافہ و استقن آن خواجہ بشیر از

سے بخواب جان و دل بندہ دروان لستان و کہ حکم پسر از دکان رواداری و نہ باہ زرد کنایہ از آفتاب
 نظامی سے جو شکر سود بر لا جو رو و سکو سید زاد و باہ زرد و روباہ باز کنایہ از عجل و کار مخلص
 کاشی سے کی زاہد و اشک مفرمان و شمس آید بر ہم و کہ کب باران دیدہ شدہ ظالم و باہ باز و شیر سے عالم
 سبزیست ہی نیست و خاطر مرا و گر چه خونہ اور دل من چرخ بودہ باز کرد و روباہ و رتہ دار در ہی شخص
 میسے راہ ام خود کشیدہ است و این از زبان ان یقین پرستہ روح تو تیا جنت و انکار از نینتی آسمان
 بنادانی است تاثیر سے از کرد و شمس کہ خضر عیسی از است و شدہ کوزہ روح تو بنا دیدہ من و مہینی
 شہر آب علی نقی کرہ سے ایسا تی مرغیان در بو تہ خرم و در خاک نجیب ریز آن روح تو بتارا و روح دار
 جانہ ارادت خان و خراج سے ہم کئی تیغ ایثار بگری و کشتہ زنجیرش چه قدر مردہ روح دار و
 روح پرور و روح افزا صاحب سے بیخاندہ است باغ کہ کھلاست سائش و تر کن و لعل جان زمی قرح
 پرورش و عیش و عشرت است در ان فصل بیخ افزائی و کفہ شیشہ سے جانی و ساتی جانے و یر مونسے
 سے تیغش ز تیغ صاعقہ دشمن لعلن است و دستش نہ دست مجز و روح پرور است و کھلاست بہت خوشی
 کہ در شمس روح پرور شد و بہت بہت و دریا کہ جوشش کو ہر افشان شد و رود کی گینت ابو الحسن است
 دولت شاہ در تذکرہ خود اور لفظ استاد یاد کردہ و کفہ کہ قبل از شاعری کہ صاحب دیوان شہ نشینہ
 ایم دکاب کلیدہ و منہ از منظرات دوست و مخلص پروردگی بعض گویند از ان جہت است کہ او در علم موسیقی
 ماہر بودہ و بر لفظ را نیکو نوختی و بعضی گویند کہ بعد کتب وضع است از کمال بخارا بودہ رود و دکانی
 بود و مجہول دکات فارسی و پاسورف ترجمہ می کہ معالج است بیخ شیراز سے شکم در من اندر کشیدہ شمس
 ز شاخ و بود تکلی رود کا نے فراخ و یعنی فرزند وزہ کمان و تار ساز ہمہ مجاز است و لفظ در ان
 و زون مستقل خواجه جمال الدین سلمان سے کہ مطربی رود کے زند بے می خارا آبرہ و در بعضے بعضی کند بیکل
 ناز و رنگ بود نظامی سے و حقیقت تم خیز و نواز رود و علم تازہ گردان بیا نک سرود و خواجہ شیراز
 سے خواہی کہ بجزیت از دیدہ رود خون و دل در ہوا صحت بود کسان منہ و در سبزرک دین با لفظ
 بر خاستن مستقل رود خانہ فرید علیہ تاثیر سے امر و شمس از آب بیکرانہ و فرزند شید رود خانہ و افتاد
 گیت چارہ ضم زیادہ رو و سیلاب کے خواب کند رود خانہ را و میر خسرو سے چوزین رود خانہ قرار
 کشت و کہ کشتش ز سر بر چہ و کسر کہ کشت و رود خانہ سید دریا چہ الیت و عراق رود خانہ
 جانی کہ رود خانہ بسیار ہند رود بار شدہ از عالم دیو لایح و دریا بار نظامی سے ز بس رود خیزان
 لب رود بار و نشاندہ ز رخسار کینے خداد و نام بلوکی و شہری کہ در میان کیلان و قزوین است رود کر
 ا کہ تار ہی ساز وزہ کمان بسیار و خسرو سے کفہ ان رود کر بیار شاپ و قد صدہ از شاپ محکم
 رود ساز و زوزن کنایہ از بظرب ہر خسرو سے رود زن از سینہ ہم دن بر دہر و ایچکان دست جو باران
 زابہ حکیم قطران و تار بانک نوچہ کر باشد روان دایم نفور و ہمیشہ دل بیا نک رود ساز آید فرار

خانه سخنان تو خالی مباد از نوحه که منزل خویشان تو خالی مباد از نوحه سازه روز
 مخفی نماید که اطلاق این لفظ بحسب اصطلاحات برین معنی است که در وقت طلوع آفتاب تا وقت
 آفتاب روگردانید درین مقابل شب باشد و گاهی یعنی اجزای روز را بدین چنانکه گفته شود که اکثر حیوانات شب خیز
 در روز بیدار می باشند و ازین لازم نمی آید که تمام شب خیزند و تمام روز بیدار می باشند بلکه مراد از آن اجزای
 روز و شب است یعنی در بعضی اوقات روز و شب با یکدیگر آن که در بعضی اوقات صبح و شب صبح و دیگر یک روز
 اعتبار کنند چنانچه در اصطلاح اهل تجیم و غیره معروف است و میگویند بعد از پنجشنبه روز جمعه است و بعد از روز
 جمعه روز شنبه و همین فراد است درین بیت نظامی سه چیز روز جوانی بیان رسیده است سبیده دم از
 مشرق آید چیده چیده تمام روز بر گام سبیده دم و چینی نثار و سبیده اگر چه تمام شب بین دو سبیده گذرد
 در وقت پیشدستی آفتاب مجاز است چنانچه درین بیت حکم فردوسی است سبزه گریختی بکن مرا چرخشان
 کنی روز و ماه مرا به آفتاب راه مرا و شیوان گفت که در پنج روز محمول بر منی حقیقی خود است پس با کنا
 از شب باشد تا مقابل هم رسد و چنانچه محققین میفرمایند که مراد از آن است که بعد از ظهر گویند در صورت
 مقابل روز و ماه بکلیت صبح باشد بهر تقدیر یعنی ظاهر و آشکارا فرصت و توست نیز مجاز است چنانکه
 گویند امر روز و فلان نیست یعنی روز کار فلان نیست و فرصت از دست انوری است از شاه نشان خواجه
 بود خواجه گمانت روز است در دشتک بود صبح حکم را و در معنی نول شکوه از تشبیهات او است
 فیضی است نمود بیست و نوری افروز از شب شکوه روز به شفته روز به روز امر روز دی روز
 بری روز تاریک روز تیره روز دیرینه روز سیه روز روز که از آن گنایند و در وقت کردن
 صائب است ایام پیکس قیامت نماند است از سبکه روز یک روز پیمان اش به روز را میگذراند
 که برین پایه خط خط بر آمد زود لطف در اسم الله روز شب کردن و نسبت آوردن گنایند روز
 نسبت برین مدام که شب شود مرز اسبیل به جمع بودن زیر ایشان صفتی است سانی است روز از قدیم
 زلفت شب باید کرد این بین سه روز سه هزار نم شب می آرم به تا خود فلک از پرده چادر و بیرون
 در روزی شب و صبحی روز آوردن نیز ظاهر است سیر به سیر چهره راه در زیر فلک در روزی شب و شبی
 بر روز آوردن صائب است روز مشرب با سانی شب می آورد به یک یک شب را بر روز آورد در بحران او
 روز فرشته گنایند عمر بر آمدن روز روشن در روز سبیده یعنی و نیز گنایند از روز خوش چنانکه روز تاریک
 گنایند از روز به روز سیاه شده با لفظ شدن کردن است سیر به هر که روزش سیه شود بیند
 سر خورشید در کنار خط مدی صغری سے بظلال تو در سبزه اندر دیده دلی که روزگار خود روز خود سیاه
 کند به روز سیاه نشاند کسی را خراب و بد حال گردانیدن او را بر روز سبکی است سنن و افق دن مثل او
 حال به گرفتار شدن روز بین گنایند از روز دراز و چینی شب بلند و راه سحر که با هم سرودم نیل
 مظلوم است روز هم گاه عینه است مکی کوتاه است روز خوش عمر گنایند از ایام چرخ نظامی روز خوش

عشر شب غرض رسید + باو بجای کبیب باغ رسید + روز فزاح کنایه از زمان بعد طلوع صبح تا آخر روز
 حکیم رزقی سے دو شش ہاروہ فزاح اتھنم تنگ دیان + لب چون لاله ہمید ہشت زہی لالستان روز میدان
 روز جنگ و روز نبرد و روز ناکت نبرد و روز تنگ تمام و روز نام تنگ و روز ناموس تمام و روز گوشتش
 و روز کار کجاست تازی یعنی میر معزی چہسراعت سپ سے بشکن بخش اول مردان بروز نام تنگ و سپہ
 نفلکس کردان بروز گیر و دار + ہشرف سے محبت ناما سلطان و در خاک خوشے میکند + سپ کا اہل
 مرداد و روز میدان دشمن است + خواجہ سلطان سے باوجود دست برہوشاہ روز نام تنگ + تنگ
 باوان راکہ نام پورستان ہی برد + جمال الہی سلطان سے آن چہ از رے کے کہ از دار گوشتش و مہم + روز گوشت
 آید از گوشتش کا لفرہ تنگ + فرود سے زہد با سبیت برہیز کرد + چہ پیش آیت روز تنگ نبرد
 عبد اللہ تعالی سے کہ فرما بود روز ناموس نام + تن آسود گئے ہشت ایجا حوام + سدہی سے سپ کا غر
 میان بکار آید + روز میدان تکا و پیر + روز و کرد روز امید و جم و روز نیم امید و روز نام تنگ و روز
 باخراست و روز نظام و روز جزا و روز حساب و روز شمار و روز عشر و روز عشر و روز قیامت
 و روز قیام تہی میگردند کہ ہمتا دین روز بقصد امتداد پناہ ہزار سال دینا خواہ بود ہشرف سے بستہ دل
 تماشاہر جان خاقل ازین ہرگز سپہ غم روز و گرت ساختہ اند + کا طہای تبریز سے و اماں و مال
 تو بکھت خواہم آمد + ہر خبر کہ روز حسابت حاجت + روز خیر یعنی جوہر خان لرد و میفرماند وین روز
 حضرت رسول علیہ السلام بر تم غدیر کہ حاجت خطبہ خواند و در حق حضرت امیر المؤمنین علی بن ابی طالب
 علیہ السلام فرمودہ کہم اللہ و جہد میر نرسے سے علی زہر محمد ہی جان نازد + کہ از دعا کے عملے بروز خیر
 روز بار روز سے کہ سلطان دران بروز ویران کنند و بارعام دہند ثنائی سے علی عالی اعلی کہ چوب حاجب او
 سپہ سالار و کین را بروز پارنگست + روز بازار روزی کہ در شہری یا مقامی پر کے خرید و فروخت اشیا
 میں کردہ باشند و انرا در عرف ہند چیمہ خوانند و نیز کنایہ لڑگری بازار اسمیل سے روز بازار مردہ چھلا
 روزی سے روز بازار کل ویری نیت + روز شیرینی خوران روز سے کہ پیش از کھڑی نہیں و خربام
 شود چنانکہ در ہندوستان نیز سوم است بازار و عرفت این بازار مگنی خوانند ہشرف سے از ان رو
 و خرد سمرگان بود کہ اور اور شیرینی خوران بود + روز خون تاشی کہ در روز بر سر لشکر خانیف
 آریہ مقابل شب خون حکیم نباری قستانی سے کتم ایک خبر داریت کہ چونت + ہشتون محبت روز چونت
 روز اخرون چہرے کہ ہر روز بغیر اید در تے کہہ چون طالع روز اخرون حسن روز اخرون بیابا قاسے سے
 حسن روز اخرون مگر کان شاہ نرین نقاب + دی عالی بود شب او و مور آفتاب + مصرعہ
 بخت فرود مگر طالع روز اخرون بین + روز فکرت تب غیب کہ کیر و میدان آید روز است تہی بظاہر است
 یہ ہزی سے تنگ شہر نیت کنون خلق را در کار تو + کار تو روز است روز خلق کے مانہ نہان
 روز روزت لہ عالم دور دورت + میر معزی سے دست دست کیتی را پو پھوڑی بستان +

بستان + روز و زنت علم را به روزی گذار + روز بازی بقلب خفا که یازدهم است زانه و تحمل روزی
 نظامی سه زجاج ره نطفه را بر گرفت + فرود آمدن روز بازی شکفت + دور بعضی نسخ است سه فرود
 شون روز کار شکفت + روز کار است در قتی و تری گویند می کار عالم است شاید نقشی بر او نشیند سالک
 یزد و سه سالک نشین با مرادی + نوید باش روز کار است + روز کار آنکه در روز تو آمد دید مقابل
 شب کور به چاچی نه شاه باز چتره زمین کشاده بال + از یوم روز کور نه ای حسود شوم + و تیر کنایه از کسی
 که چیز عیان را نه بیند و نهایت بی خرد باشد حکیم فردوسی سه سراسر پرده و چار پاوستور + بسی بهتر دشمن
 روز کور به نظامی سه بنامش جهان عاجزه ز کور + که بر کورم از جگه بس دست آور + روز به بودن
 هر روز از روز ای آینه عجب زشتی قبول سه بوسه زان ذقم یومیه کرد + بعد ازین روز به است احوال +
 فقیر مولف گوید اگر چنین می بود بوسی از سینه تن یومیه کرد تا آخر بسیار مناسب بود روز کار زانه در کار
 شریه علیه آن وجه از صفات دوست و بے روز کار معطل و بیک رسالک نیز سه دل آواره الم بس بقرار است
 بهند زلف او بے روز کار است + چو آب زندگانی صاحب کن کار است + روز مرا سیه کرد هر چپ
 روز کار آن + و معنی نصت و محبت با نطق با نطق استاد فرخی سه عدو امان نشان نیک شمشیر و در کور
 که اثر و شود از روز کار ریابد + این محمد بازی صاحب هفت عظیم این راز اشعار مسود از شیخ شمره از تاریخ
 هفتی چنین آورده که چون از اطراف و کثافات حصان بروی بشوید مسود در آن باب قلمه گفت که این
 دو بیت از آن جمله است سه مخالفان تو موران شده ز مار شدند + بر آرزو سر موران و مار کشته و مار +
 و معنی شغل و نوکر سه شرف سه روز کار شرف اگر این وضع درین ملک است + شکوه چهار دم از بے
 روز کاری میکند + جناب خان آرزو میفرماید از بعضی صحای ایران روز کار شیخ زاهد اواوشید بهشت
 و قیام سکون آن یوم پس از عالم جانور همیشه آشفته روز کار + پریشان روز کار + سیه روز کار
 روز کار آخرین با رتیالی انوری سه روز کار کوزین شب در زنت + جانفردنا حرم غیث و معین + روز کار
 بر آوردن و روز کار خوردن کنایه از عمر صرف کردن و ایام بسر بردن روز کار بدون مشوره معنی ضایع
 کردن روز کار نیز نوشته اند روز کار به کردن روز کار سیاه کردن که لک روز کار سیاه شدن
 لازم نه صاحب سه زبرد و از اول بدین سیه شده روز کار رسن + بر دستگیر چه لذت آینه جز کار پماند +
 شیخ نصیر از سه با فرمایند روز کار روبر که نسیه بوز یا شکر خوری + استاد فرخی سه همراسته جنگ
 و فرایند کین + روز کار سه بوشی خورده و نا خورده مرنگ + شیخ عطار سه روز کاری بوی بر دم
 روی نمود روز کار بر + آصفی سه در روز کار غم زدودین سرتنگ است + طغیله که در روز کار
 بر آورده سه سبب + استاد فرخی سه که ارسته جنگ فرایند کین + روز کار بوشی خورده و
 نا خورده مرنگ + روز کار کنایه از شغلی که بدان ایام بسر توان برود و یا به محاش که بیک حوزه کند و تیار
 کثافت گویند طالب آعلی سه بیدار سه که بشفقت بر روز کاری دارند به چشم بر دور که خوش روز کار می دارند

روز کرد بکاف فارسی مقروح کنایه از آفتاب روزمره این لفظ را در دو موضع استعمال کنندگی یعنی بخار و
و الفاظ مشهوره بین اناس و دیگر یعنی راتبه و درجه و شش رکب از روزمره که لفظ عربیست یعنی بارانی آنچه
به روز یکبار برسد و آنچه هر روز یکبار بر زبان نگیرد و پس لفظ مستحش باشد نه فارسی اصل روزن و روز
بود و مجول در اصل یعنی سوزانی که شعاع آفتاب از راه آن درون خانه دراید چرا که رکب است از روز یکی از کلمات
نسبت و کثرت استعمال یعنی مطلق سوراخ مشهورت گرفته چتر سه روزن هر کوشش بر از بانگ رود و گویند
سه روز صدای کس رود و با لفظ گرفتن یعنی بر آوردن روزن و بنده کردن آن بمقابل روزن کشودن طوری
سه روز و غلت نسردگی از سینه بدر به کشانید که از هر طرف روزن درخ به طالب استی سه کیره پس روزن
باغی کشودیم به بر روی کل از خوش و باغی کشودیم به کلیم و دیده پوشیدیم ز نیک به حضور و تقوی و تا اگر قسم
روزن اینجا دارا و شتر است به صاحب سے تا که خانه از رخ او روشن آید به گریه از آفتاب بکل روزن آید
روز و شب در روز شبان یعنی فردوسی سے بدو گفت کای نو سیده جوان به چه کای آری از سینه زوز و شبان
روزن کلین دو آرخ و آن سوزنی باشد که بر آید بر درون رختن در روز کلین کنند و آن را دو و کشش نیز خوانند ظاهر
سه جوهلم روزن کلین بود گریانم به ازین چه سود که در باغ کشانند مرا به روزنامه اصطلاح اهل دعاتر کشانند
که در محل و خارج هر روزه در آن نویسند دانش سے هر روز کایاب ز روی چو راه دوست به آید روزنامه شرح
نگاه دوست به صاحب سے کز نیت به دست که دل ازین گرفته به در روزنامه سر زلف دو تابه بین به فیروز
درین صرخه معرفت کرده سه یاری سیاه بر زلف دو تابه بین به روزه ترجمه صوم روزه مریم است که چون
حضرت علی متولد شد از تابه مریم از وی تحب به تقصیر حال آید مریم بتعلیم علی به اشاره باز نمود که من روزه
دارم سخن نگویم چه در آن وقت خاموشی از شر ایط صوم بود هر چه می پرسید ازین بود بر سرید حضرت
عیشی جواب سولی بجا آمد یعنی که اسکات را کافی بود بر زبان آورد به اصطلاح کنایه از خاموشی در گ است
صاحب سے هر که از محل قنار روزه مریم گرفت به نقل نجم در گریانش چه عیسی ریختند به روزه خوار و روزه دار
بر کدام معرفت حسره چه جرئت همان شود روزه دار به تر و در کس که او را خار به روزه کشانند که چرخ
از خور و نسا که بدان افکار کشند خواجه شیراز سے گرفت شد سحر چه نقصان صوم بهت به کز می کشند روزه
کشاطابان یار به روزه کشان در روزه و اگر درون لفظ کردن کلیم سے خار با ده از چشم سید که دست
عالم را به بیاسنی که وقت شام باید روزه و اگر درون به خطا و میه اکنون از ان لب کلام دل خودم گرفت
شام خود شد روزه امید را در یکم به اثر سے از تیغ او چسبید و کم شربت وصال به باشد آفتاب روزه
کشان از ثواب به ای حسره سے بردان غم که که بزند بوسی نسیم به کان شکر لب خیره روزه کشان
ناحصر دسه ناصر چه پیکشان بکشای روزه هر شب به زیرا که روی دومان در سینه چون سنان است
شیخ نظامی سے درین دوران چشمتی با بر جا به بر دار استخوانی روزه بکشای به روزه و استخوان
در روزه گرفتن در روزه بستن یعنی بر حسره سے من بقرار مانده و تو بر دار تو نش به درویش روزه بسته

بستہ در حلقہ ہنوز خام ہے بلالی برونا کہ چشم دوست است + مگر کبریاں مست بی حیا روزہ + ایک ایسوت مکرم روزہ
 مکرم از سیکے وصل + بدین دگر ایسوت کم قضا روزہ + نظامی سے چو خضر از خیمین روزہ کے روزہ گیر + جو مست
 آب جوان چہ خرا چہ شیر + اثر سے مدہ بکار خود اور رزہ ہجرت فردا چہ کہ پور روزہ کر فصد سے است قضا
 مکن ذخیرہ چو در زمین است عسقریز + بخور کہ روزہ گرفتن حرام در سفر است + پس لفظ حرام در اینجا معنی
 گناہ سبہ سلیم سے در تمام مسیروزہ ہر روزہ توان داشتن + روزہ کے خوردن پر ایسا یا بیزین مساک خوردہ +
 روزہ خوردن در روزہ شکستن معنی خیر سے خضر کہ بر نفس آید شکند روزہ خویش + کان سپردتہ شب شیر
 جوان دارد + سنے کار در روزہ ہمت شکستن است + کھنڈر ایش آرد و عیش خوان کشد + ہشرون سے
 یے کشے کوزہ و سال تارہ خبر سے ہسنے ہن روزہ کہ ماہ رمضان را ہم خورد + کلیم سے چون روزہ خورد
 جانب میکانہ روان شو + بہتر سفر چاہے ہر کے رمضان نیت + سیغے سے کہ مستحب کہ فریضہ است روزہ
 خوردن تو + چنین کہ جان من از ضعف روزہ بپارکے روزہ بروزہ + دن فاقہ بر فاقہ کشیدن نظامی
 از رعایت مساک ہر روزہ بروزہ + مگر گفتہ بنو بسیر خوان دیو مٹے + روزی حصہ نصیب روزانہ
 در روزیاند در روزیاند + ہر روز بکے دادہ شود و شکست روزیاند بدال خوانند نخی سے از پہلے روزہ
 ہمہ روزیاند داران عاجز ہننے روزیاند گویا سلب روزہ بودہ است + تا خیر در مدح سلطان حسین
 سے از سفرہ اوزان خانہ + خور سقید کہ قدر روزیاند + از خوان صبح بروزاند قاضی کن + جو آفتاب
 بقر سے فراخ روز سے باش + وقی نیت کہ روزیاند در روزیاند کب از روزی نیت بلکہ مگر از روز است
 مثل روزانہ وہا ہنہ وہا ہنہ و سالیانہ روزی مند مقابل روزی خوار در روز کے خوارہ صاحب سے رہون مجبور
 مردان دانہ ہما کے از دوران رسم + چہ جو سے روز کے خود از روز سے خوارہ دیگر + انوری سے انگوش
 بیان روزی + آمد اندر زمانہ روزی مند + ہر آگندہ روزی + تنگ روزی + تنگ روزی + روزی از زخم
 پر کندہ خوردن گناہ از ہم رساندن روز کے از اطراف تجدید علم اثر سے کہ ہر دو ہمہ ہر بربطان
 باغی سے روز سے از زخم پر آگندہ خور چون جراح + روستا قرینہ وہ وہ سے مشہر رستاق موب آن
 در دستاق ہشباع و اونترآہہ رباتین جمع مومن ہسترا ہونی سے در ملک دستہ است و ملاک سے کرافت
 در شہر پنج نیت درین روستاق ہست + و بسے دہقان مجاز است روستای مثلہ و ظاہر اوستا
 قلب ستور است مگر از ستور یعنی چارہ اولعت نسبتہ چون قریب تہ و دہاقین را با ہوشی مناسب تمام
 است چنین خواندہ اند غایتش میں مغلوب ستل است + مغلوب استل نیت روستای گری از عالم کشیکری
 اولہ ہر وہ سے روستای گری صبر بجا بودلی + چہ ہا بود کہ خواشیم ہم لم بر گناشت + روستای را
 عام خوش آمد این مثل یاد رکھی گویند کہ کسی بجائی یا بکار سے جان منولی شود کہ تو ہا کہ پیچ و جہ ترک
 آن کند یا از انجا برون آید خان آرزو سے یا بیزدلی کریم بیون آن کہ ہر ہرز + خوش آمد آرزو عام
 ہن روستای را + ہوش ماہ در رسم در فتنہ در فتنای سے در ہوش حسن فاضل سے ہوشنا

غره بجز چشم عشوہ رنگ جفا و دیوار مجہول تیز آمدہ فرد کسی سے تو این داد و نفع و فسانہ خوان و بکسان
 تو روشن زمانہ بدان و ہمینی عقور کردن و آمیزیدن مجاز است تا شریکے کدر سے کز سر کشتیم از حق مکر
 این روشن از تو با پیش خدا میگذرد و روشن بود و مجہول مرکب از دو معنی چہرہ روشن کہ کلمہ نسبت بہت از عالم
 کلشن و دنیا ہمینی ظاهر و پشکار استعمال میشود و جرم کوب روشنستان جمع خود جہاں الدین سلمان سے نقل شہرک
 تو روشن روشن رگوشوار و خاک نعلین تو چشم روشنستان تا تو تیاست و نظامی سے سواد فلک
 کشف کلشن بدو و شہد روشن چشم روشن بدو و روشننگ صیقل گزنی سے تربیت کردن شایانہ
 لوطا تاشی بہ کشت چون آینه روشن شد بزوشنک طرف و دیو طالب کلیم ہر روز و راج تیرہ روزی و
 کسی آئینہ بر روشننگیار و روشنندان روز سے کہ برے روشنی در خانہ گذارند و دیگر اوقات تا بدان است
 و تصویرت لفظ روشن یعنی روشن ہند و کلردان یعنی خانہ یا برے نسبت بود و میتوان گفت کہ روشن
 لفظ ہمیت یعنی روزن یا مرتب آن دفا رسیان در ان تعریف کردہ مرکب یعنی تا بدان استعمال کردہ اندہ برین
 تقدیر نیز علیہ روشن بود مثل زندان و زندان کہ فریاد علیہ نوح و زکب است لولا ما مطر سے طالع از طاقہ کے
 روشن ہست و باہ و مین و زبرہ و کیوان و ہمینی جبر اعدان نیز گفته اند روشن دل در روشن ضمیر روشن
 روان یعنی فرود سے سواران بر فتنہ ہر سو روان و ہان پہلوانان روشن روان و صاحب سے
 حاصل پرواز ما چون چشم ازین جہاں جیس و باہر روشن روانی پرگ کا ہی شیش نیست و ہان زکی و آئینہ
 صحبت و رنگد و مکن ظاہر بہا سینہ روشن ضمیران یا روشنندان زہرہ و جہان اند سے نیاز و
 نور شید از چہرہ زین خوان است و روشن دماغ و روشن قیاس و روشن رای کنایہ از کسی کہ فکر صحیح
 و تدبیر صاحب ہشتاد ہفتہ خرابہ شیراز سے دل کہ آئینہ شایعیت خیاری دارد و لہذا خدا میطلبم
 صحبت روشن رای و شیخ شیراز سے کوی شیراز سے دیدار روشن قیاس و سخن سنج و مقدار مردم شناس
 نظامی سے امید دن درین چشم روشن دماغ و ابو بکر شمع است و عثمان چراغ و روشن قلم در روشن بیان
 ملاحظہ از تعریف دل سے بگمان کہ من ہم تر زبانم و ازین آب ہوار روشن بیان و روشن بصر و روشن
 نظر یعنی نظامی سے بدان آب روشن نظر کن مرا و درین زندگی زندہ تر کن مرا و خود را تو روشن
 بصر کردہ و چراغ بہ است تو رکود و سونے سے آن شلکہ در جگر خورد گرفت و روشن بصر سر مر
 دد چراغ است و روشن جبین و روشن نفس ہر کام سعادت مرزا صاحب سے روشن نقاش شیر
 بے بالی و پادشہ خورشید ملک سیر بالی در صحت و جہاں پادشہ تہات از جن غیب موج صیقل میکند روشن جبین آئینہ را
 روشن گہر روشن نہاد و لکڑیشت روشن دہشتہ ہشتاد ہفتہ شیراز سے خلافت بہت کریفت او بہ تو کز
 دل دوست روشن نہاد و در زیر رنگ حادثہ کم شد زمین کلیم و اندل کہ بچو آئینہ روشن نہاد بود ہجرت
 از پستان صاف کرد و آہا صاحب و خوشی میکند روشننگریغ زبانہارا و چہ اوقات بخر صفت
 بوج شود و کہ فکر دل روشن گہرا فتم چہ شود و روشن سواد اندک بر خواندن و مطالعہ میزان خط و کج بہت

و کتا بته قدرت و کشته باشد صاحب س در بستان نامل کرده روشن سواد و بعد اطفال باشد خط
پیشانی را و مژده بیدل به صبح روشن سواد سواد آرم نیست و سطر کرده در نظر از مشق م آورده ایم
روشن کردن سواد در روشن شدن سواد مگر خواندن هم رساندن چنانکه در بحث سواد روشن کردن بیاید
روشن کردن سخن بشرح و بسط کفایت روشن کردن سخن حفظه از بر نمودن سخن روشن کردن مخرج سخن
گردانیدن مژده روشن کردن خون خود بخوش آوردن خون خود و هیای کشته شدن گردیدن روشن کردن
خانه و ترتیب و جان کشیدن اعتماد بر کدام در بحث خواند کور است روشن تاب چون آفتاب در هر
روشن بین چون غیر عقل و چشم میریزی به چو بجز حرف مشهور و چو لنگ زدن و فاده درین بجز آفتاب
در روشن تاب و ایام تاب بر که تو هر روشن تاب و ریاست کلک تو عقل روشن بین و هر خار که
نرسیم پیش گردون بر شود و دولت آنرا تو تیا چشم روشن بین کند و بزرگوار وزیر که است
پره لو و زلفت کوکب بسیار مفت چیز کزین و ندره بزم زهرام فوت اندر زرم و وزیر در مملکت
ضمیر روشن بین و زاده سیر شبا روزی و زکیوان چشم و زهر طلعت هزاره فردای زمین و روشن
در شناسائی در شناسا مروت تاب فرغ نور و ضیاست لفظ کردن و دادن و دادن و افشادن
داغ کردن و رفتن و درون و شناسیدن مستهل کمال اسمعیل به هر چه بلی مدغم بود فرغ جراح و زخم
نرمه توان ساز روشن کردن و طهوری به چشم نرم روشن روز نشود و در خنده بعد از آنکه
سوم را و صاحب و لم پیاده شده از روی گرم جویخ و شمع نیم روشن از خانه برود و حکم از
که عکس تیغ زهر آورده و ارواح کشتگان بود از زهر و کفار و شیخ شیراز به شمع جانم را
کشت آن بویخ و چاک دیگر روشنای میکند و روضه با فتح یا فتح یا فتح و محض روضه شهید ایگی
کشتی به شتر تو یادمانه نفس جایز نیست به زلفت و بی ستان نش جایز نیست و دیوان نور روضه
نیت اما سالی و پیش از دو سه روز خواند نش جایز نیست و روضه خوان گنایه از شمع که در عاشورا
روضه شهید بر سر مبارک خواند شفا که بر بری خدا مکرده سینه روضه خوانان نیز نازند و روضه
بجای که در ایام عاشورا در ایام که آمده روضه شهید امی خوانند و گویا میکنند و امی میگردد اشرف به ما
که از فراق تبان دیده بر نم است و کلکت با نای روضه محرم است به روضه با فتح ترجمه دین و دین کمان
روشنی باشد که بکار کمان آید قبولی از روضه طلب که نقد مرد و چوب از روضه کمان باشد روضه کسر
در حضور نش میمان روضه کاود کو سفندگی بهای خوشبو در بیان و بود نیز نازد تا خوشبو گردد و کشت سیر
انسی در طلب که روضه بیک باشد که از تباری دین لقب خوانند روضه کمان از نظر سلیم و اندیشه
صحیح روضه خود کمان از دین و طاعت خود روضه کمان از کس که از نظر دولت سیر شده باشد روضه
در روضه هر چه که بر روضه آلوده باشد چون نان روضه و باس روضه و جابر روضه چون روضه فردشان
منه بجز از طاهر و صفت کله بر سه دل عالی را نورد است و راج به ازان جائه روضه چون جراح

و چراغ روشن دارد اشغال آن اشرف است که تخیال تو در چشم بر سر شک آرام + که شکر رام شود چراغ روشن
 دارد روشن اگر عصاره نهد می سیفی سے نسبت حاصل از روغن کرم خرسوز و داغ + که کوه کشت از دماغ سازم
 پیش او چراغ + روشن کده عصاره خانه روشن زبانی که یاد از نرم گوئی و جرب زبانی خواجہ نظام
 سے یونشده از گری مشاه روم + بر روشن زمانی بر فروخت موم + روشن داون و روشن زون بمی رو
 اینس در تخی سے نیکار و تدها کے جرب زائل ضعف پیری را که کن را اگر چه روشن میسیدی نسیر بیکی و
 سلیم سے دارم در نش بند این سیرست و ز شوق + میزند بر کف چون مرغ کبک مدغنی + جو روح از شر
 که نه مانده با صفا + تا کثیر در نکس این تغیر را در روشن زخم + لیکن ازین بیت یعنی روشن بگفتن مستفاد میشود
 به معنی است بر روشن بر اش زون میر خسرو سے پیر زن هر چه می نمود گریز + روغنی نیز روشن بر اش نیز
 افضل ثابت سے فتمه تر بے نور روشن نیز بر اش + بر دپا سازد این نیز بر اش + روشن خود زون
 ادعای کار سے کون ماقدان روشن بر بدن مایه کن کشش کبر است در وقت کشته اشرف سے تا شده
 در ملک امکان روشن زمانت روان + زود بخود تصور روشن نه بوسه شاطری + روشن گرفتن در روشن
 کشیدن در روشن بر آوردن نیز چیزی یعنی ثابت سے کشید عشق کله بر شک از کل چشم + بدان طریق
 که روشن بر آوردن شیر + با باقی مانده سے روشن کشد زوانه و با هر بار بار + اشغال نیکیون که کبک دوان
 است + قاسم مشهدی سے که روشن چشم تو از که خاک چین + میتوان از کل در روشن با دام گرفت
 روشن در چراغ کردن در روشن اعدان بر چیزی در روشن با شستن هر کلم حروف و ممول ابلاست که روشن را
 باب شسته بر عضو پانصد لیکن ز غور و نش من کرده اند که نسبت می کرد خان آرزو سے ز دست چرخان
 مشهور موم + که کشنده اند بصد آب روشن خود را + بر دپه دل از جرب نرمی خوابان + و این چراغ کوه در روشن
 خود را + طاق مشهدی سے سوی من کرد نظر من به من چشم شدم + میجوید با که بر در روشن با دام مشهد +
 روشن از خاک کشیدن دانه یک کشیدن و گرفتن در روشن از سنگ کشیدن دانه که وی خشک کشیدن مراد است از
 سنگ پیدا کردن چرخه از چیزی که حصول آن نه پذیر ممکن نباشد حکیم سے پہلوی جرب خا از زانی دون بن
 من ز خاک استان فقر در روشن میکشم + بدیننی طلب حال کردن داری غریب نمودن هم آمده با زکات کشی
 عصاره بر دولت سوی من کشید + تا کار من خسته برون کشد + مردم از سبکه خاک کلم داو + مثل تو
 که زریک روشن کشد + حسن تاثیر سے رحم دارد در دل بی رحم که + روشن از سنگ کشد جاودیش
 سلیم سے از فلک روزی گرفتن انقدر آکا نیت + با چراغ لازم از سنگ روشن میکنیم + زاهدان را
 سید به جای که روشن از سرید + از که دسے خشک پرورد روشن میکند + صاحب سے روشن زریک
 کشش لب طبع جرب کن + سینه بر تیغ نه تب ز گلان طلب + زریک روشن با دام چشم میدارم + بر دست
 از دانی زان سے طلسم + در آب بیک جو یا سے جو سے که در سبک خاک گرد کشند جنت به ز کشش
 روشن با دام گریز جادو + سیر سے زخمی زانی سودا بر استان کام میکنم + چون از زریک صحر

یعنی حاصل کرد از چیزی

ایک صحرا روغن بادام میگیرد + روغن بزرگ رختن کنایه از حرکت نمودن نزاری جستانی سے ازین نصیحت
 پیورده اسکے فیض ترا + چه حاصل است که روغن بزرگ میریزی + روغن قاز بنجاب خان ارز و میفرمایند
 بجای روغن که از تنگ کشند و داخل معاین سازند از بعضی مردم کشیده شد روغن قاز و روغن که و باید آن
 تلقین و خوشامد خشک کردن و این از اهل زمان به تحقیق پوسته قبول سے زراہ چرب نرمی چشم توان داشت
 و در محفل + نماند تا بطمی بر بروش روغن قازی به اسمعیل ایاسه با میکشان سلوکش شب بچرب نرمی
 ما سے زراہ خشک که روغن که در + روغن که و کنایه از شراب و این بطریق ایام واقع شده تا غم هر
 سے بسی مایه آن پروانه زار + بر اشک پیاز چشمی روغن قاز + طهوری سے چربے خشک انتظار کم کثیر
 روغن قازی آن زمانه بال به شیف اثر سے زودست چرب غنی فن خود که مماله + چه پهلوان زتن خوش روغن
 خود را + محمد قسلی سلیم سے ز بخش تر کرد و بال پروانه زراہ زلس پلیده بطور روغن قاز + روی بچکان
 کنایه از اشک روی خوبی کنایه از عدم سکون مزاج روغن کر سے از عالم جلوه کر سے طرا درین فصل از اس
 و تن کر سے + شده که با غنچه جفزی + روغن بوزن زودق خوبی و آب کا روغن و جران و با شکرستن
 و بدون و گرفتن و داشتن و دادن مستقل میریزی سے از مشرق تا حد جنوب شمس هر که وین ویر + که دین و تن
 بتایید امیر المومنین دارد + رسم تو روغن در رسم بزرگان ای + بچو یا قو ته کا و روغن و در شهابه را
 او حد الدین انور سے سے روغن کارا که خواهد داد + که تو روزی بماند پروا سے + سلیم سے روغن زکریا که
 خرابات برده است + کنیا هر که رفت با نجا و گرفت + ملا معین علی سے از فتن حسن تو روغن زکریا که
 کشیده بر چشم خود و بخش ما + قدسی سے افروختی زاده و رنگ تبا شکست + یک کل شکست و تن
 صد گشتان شکست + شنای سے و روغن گشت بجان لذت در روغن شکست + خار جنابیت بل روغن لیستان
 شکست + روی ترجمه و جد و این تفکله صافه نیز آمده صاحب سے چندا بر ویزی بر استان خورشید
 نان از کف سیاهی است پوسته مو قرا + به نماز یعنی خسار فردوسی سے بر از خون دل و پر زگر + دور
 بمان تار نایش سراد برو + و طرز دروش اسیر لابی سے حسن او هر زمان بر و گره + انگار شود
 تیان + و خوبه و روغن حیاتی گیلان سے سخت مستوفم که از فصل کارایج است + بچکان بار و روغن
 با و در ششما + و شرم و جادوین در کلام تازه گو بان بسیار دیده شده سلیم سے چه سود جلوه خوبان
 که از حجاب مرا + نظر بر آینه کردن زردنی آید + و شخص شوخ و بیروت بے جارا ابیمن تھی بسر و گویند
 و اول هر سے از بیم که یار ای دل + خوش مو است + چه بیخ بے رو است کا طرا سے نا صحا
 تا چند بر روی کنی با عاشقان + خود بیانگر که ان رو میتوان پوشید چشم + موعی از نظرات طرف بجا
 چیز سے بر خسرو در تربیت اش سے نیز چشمه خیر انگر موسی + پشت پندیده کس از و سپاس روی + و محل
 و طرف سخن تاثیر سے ز دوست ناله عاشق همین نگایت نیست + حدیث بل سیدل زراره دارد + و در
 چیزی خود که بر بوشند نظامی سے تبارک بر او روی همین + کی ترک خفته زو او همین + و باره که مقابل

ستر است از سه اهل دنیا که بولاقدر پهلوی میزند به بر قماشان را بزرگب استر میزند به و بسنی بزرگ
 میل نیز باید و بسنی اول نرم - نازک - لطیف - تنگ - تریا - نیکو - تازه - شکفت - کشاده - خندان - روشن
 تابان - درخشان - درخشنده - نور افشان - سبز جانتاب - عالم - فروز عظیم - کرم - آتشین - آتش خام
 آتشگون - آتشناک - شعله ناک - و لغزوز - و لاهیز - و لکش - نظاره - که از آینه پرواز - صفا پرواز
 چمن آبی - شهر آبی - گلین - هیرت - آفرین - کفازین - لاله رنگ - لاله گون - گلگون - کفام - گلپوش
 بهار آلود - بهار افشان - عرق افشان - عرفاگ - بشیم افشان - بشه ناک - بشه گلین - بشه گرم آلود -
 رنگ آلود - گریه آلود - گریه ناک - خواب آلود - گریه آلود - کدم گون - بخت - ورم - از صفات و برق
 سندان - جباب - موقد - گرواب - نور جابج - نسرین - برگ گلین - دیبا - چشم سار - دریا - کفار خلد - حمام
 مصحف - قاج - از تشبیهات دوست نظامی سے کہ روشن شود رو سے چون عاچ او به شود و ششک آتش
 او به میریزی سے نیگو تو جان رو سے درخشنده جو فرقه به نیگو تو جان عارض خشنده جو جوزا به بر دامن
 فرقه شب تاریک معق به پنهن جو زاکل صدر برگ جزا به داید بوده بنزد اور و پرشته در به باردی خوب
 پرد و بین و پر خور آورد به دریا سے خوش دوریا بر آینه به هم در پاک زاید هم خبر آورد به بی رو
 دوی تو که چو نسرین و سبل است به ماند بشید و سمن روی به می من به صاحب سے روی کرم لکنه در بزرگان
 جهان به استقامت که عرشید و خشانش نیست به باندگ روی گری نیست بر کل میکند ششم به جزا در
 آشنای این قدر کس برفا باشد به می بجایم میکند چشم خارا آلود تو به کل بطور نمید به روی بیاید آلود تو
 بهشت رو - بختی رو - آتش رو - آتشین رو - آشنارو - آفتاب رو - آینه رو - آینه رو - آینه رو - آینه رو - باد رو
 برقه رو - کشاده رو - پاکیزه رو - پاکیزه رو - پر زده رو - پر زده رو - تازہ رو - تنگ رو - تیره رو - سید رو
 خرم رو - خاک رو - خنده رو - خور رو - زرد رو - زشت رو - دوست رو - فرخنده رو - زجا رو -
 ساده رو - تدر رو - سپید رو - سخت رو - سرد رو - تنگ رو - دوبار و در دو بود و هر دو مقابل سے
 باکد این رو نید نام سلیم به میشود آینه رو باروی او به زلالی سے همه چون سبز و دبار و شسته به چو داغ
 درله نر او شسته رو روی بند برقع چغائی گیلان سے سخن بسی است جاتی چه سو و فایده نیست به که روی
 سبک کشانید لعیان حرم به نظامی سے با سرد آن طلسم بند به بران روی و سبک شد روی بند به استاه
 فرخی سے روی نید از روی یکشاده مردمان سپهر به پیش بر یک بر خنده پرده راز نهان به رو پاک بیایه
 خاکی دستمال مرزا منظر است سے جو که در جیای بر رخ تقابله شمع رخسارم به که کنه پراهن فانوس
 ادیاک مقبض به رو پوشش دوی پوشش کنایه از طبع بهر خبر که ظاهر او مخالفت باطن باشد و بسنی پرتوان
 دام به بسنی دوی پوشش نیز آده دهنه بر برقع پرده و طلاق کرده میشود اسپر لاجبی سے در نقاب
 زلفت دید حسن او پنهان شده به کفتم ای بن در جمال خود را کفن رو سے پوشش به صاحب سے از بی روی
 صندل بر چین بایده ایم به دره سرد از برای دهم سرداریم ما به مولوی سنوی سے در شرب پوشش کشنده است

کشته آفتاب + نیم کن واقف اعلم بالصواب + رو تازگی تازه روی میرسد و بر تازگی گفتند سلام +
 کفایتش در پانچ بند تمام + روی خاندان گنا + از قرد و دمان و شرف خلیفه رود روی و روی و پشت
 و روی تازگی و پشت گنا + در شرم حضور و پشت شانش در محبت سبک بسین جمله و فصل نون بیاید تا اثر
 سه بیست و نخت باطن چشم رود از زجاایش + بود آینه فولاد که جنت بسیارش + ظهور سے سے
 دل زیاد و پشت رود + که نگاری پشت رود + کلیم سے کو کبود و جرد پس گردید + که پویش ناله
 رود + و یعنی توجہ و پشت مرزا بیدل سے تباراج عین رود پشت سر وقت بالایش + کارز رنگش خون
 بیمار افتاد در پایش + و همین معنی است روی دیدن روی یا فتن روی آوردن روی نبودن روی
 مانند روی بردن روی کردن بخبری زلالی سے جو را آینه رود گران پر زیاد + تو کفایتش اندراب
 افتاد + ظهوری سے امام شمس چشمتی تو غمگردد + نهاد قبله مکیو باره ان تو رود + چو رو یاد آینه
 بیجای + شود چو بر تازی دندان ناسے + خواجه شیراز سے رسید دولت وصل گدشت محبت بحر + نهاد
 کشور دل با تو و ظهوری + رو بر پیش نهاد و برین گذر کرد + صد لطف چشم و دستم در لیکر کرد + صاحب
 سے سکے پشت خوش بر زداد و در ز غوطه زد + در تو روی آه روز هر چه رو گردان شوی + لاله گل خون
 گشته بر سر پستی + گر گلستان بری سے عرفا ک را + میر حسد سے روی چو آینه ملک تاز + آینه بر
 زانو نشاند + رومالی پارچه که بران روی زار غبار جهان پاک گشته ظهوری در تو لطف نورس پور گوید حد
 شهری که بر در آفتاب جهان تاب محاذت دو تخته + پادشاه سحر است پشت خوش میدان دور گردو
 کجکاری در و دیارش که آه زده طبع خود نشاند + تا نام بر دمان ز زار غبار می نشاند رومالی سیاه همان پده
 مشکین و پرده نیوفری که بستن آن چشم آشوب گرفته محمول است صاحب سے بست رومالی سید چشم آن
 برام جان + کشت آجوی درون خیره سیله نهان + خواجه جمال الدین سلمان سے سود گرفت چشم از آن رو
 بستش + فی الجمله بست سون سود ایمان صواب + روی دست نام فی از کشته آن پادشاه لطف
 نیک کرده رو کشته بر سینه اش زرد زوت چنانکه از جادو آید دینر گنا + ز کوه فریب خوردن تو را پنجه
 خوردن خیر گفتند محمد سعید شرف سے یوسف از برای خوان بگر سیله چه دید + سادہ لوحان رو کشته
 ز برادر بخورد + شرف سے مباحث این زاندا جمعیت برین شیطان + که آدم رو کشته شرف خورد با قدر
 با بای + عالی سے در کار دست و پاتر نسی بی نامی + آن خورد روی دست که بر پشت پانزدین + صاحب
 سے خون خود یوسف درون چاه کنعان بخورد + این سر آنکه رو کشته خوان بخورد + خور از سادہ کوشه
 روی دست کلین دنیا + که در و غمخوش در رو دل صاحب نهان بیکان + خورد و بجا ز غفلت بر کرد سے
 دست پاز دنیا + خواهد از دست پشت دست خورد زیدانجا + مخلص کاشته سے سادہ گفته ز کف غریبی
 گزم + نرد سے دست خورد دست زرد و پشت دست + در رویش و الی غیره سے روی دست همه جهان
 خورد سے نه پشت کشته بن تاسے را + روی دلی دیدن گنا + از توجہ و انتحالت سلیم سے در محبت نیک

خوارى ویدم از چپکوی دل + از کسے پرگزیمو ایام به جیم رویدل + از نبدگان روکے دل صاحب بخوان عیب
 نیست + دل بست آوردن روز سلیمان خوشتر است + رو سپید و سپید رو کنی از بر خرد تا نیر سے
 قدم بر تربت عاشق ز ساق سین نه + که رو سفید بر روز حساب بر خرد + عدد نمنه و جو نرد اثر سے رو سپید سے
 نیست دو تها نه ایام را به است در نهد از همه عالم پریشان بیشتر + روشناس و دوی شناس کسے که اورا
 بر جود ویدن توان شناخت که خلانی است نظامی سے تمام کس از مردم روشناس به نگران دوی نیست
 بروی شناس + مرز شفیق خلف شریف خان سے مجرب که خوشی در جهان روشناس کرد + بدست عاشقی
 توان در پاس کرد + کلیم سے روشناس به محبت گنشته ام از فیض او + عاقبت آید بکار آلوده و ناسیله مرا +
 ظهوری سے عشق چون جو بر چیز بود ایدیکرد + داغ راز سے شناس از جکایا میگردد + روکے غلین کاه
 نیست یعنی لایق نیست بد چابی سے پیش درین خاکدان جمع شدن روکے نیست + خاطر خود را جو زلف
 شش پرینا لکن + دوی نازک دوی تنگ محبوب بیشتر لکن خیزد رنگ روکے که شست روزان کنی به از خرم
 و شکفته رو نظامی سے چو آید بجای میان دو کاخ + یکے تکدل شد یکی رو فراخ + دوی غلان در تربت
 یعنی روز بروز در افزایش است طالب ای سے زبان عیش مراد سے در ترقی نیست + عین شب من در فراخ
 و شش منت نه دوی غلان در میانست یعنی غلایخیر یا فلاکس و سطر ایکنار است و پاس خاطر شش ضرور
 از شاعری ایرانی سے من آید ما دای روکے + کر روکے تو در میان بودی + میرزا صاحب سے که این شاعرا
 در میان روکے تازیک آه گرم + آب را در دیده آید خاکتر کم + میر حسره سے زلفت زبرد صاحب
 خوزیز عاشقانت به خیر سے میتوان گفت روکے تو در میان است + نصیر آبادی این شاعر در اشعار
 میر عطای طهرانی نوشته و الهده علی اراوی دوی غلان سفید در مقام حسین و طر تیر گویند دوی غلان سیاه
 در مقام نقرین استمال کنند سلیم سے برابر بر من نیکند برتر + چنین خوشتر است لب رو آفتاب سپید سے
 طاهر سے تو اخی جو کل کرد از سنج بید + با دوزن گفت بدیت سفید + سونی سے ای سے غم سیاه
 که در نرم گریام + بر پشت ای دوزخه چشم سیاه را + دوی کار طرف خوب تماش که در یوسفیدن
 در استمال کردن باه باشد و بد یعنی رخ کاز نیز که شست در مقابل پشت کار است و با لفظ یا من نسج کل روکے
 سے دوی با قدری سفید دوی کاری + که در یوسف زنجی دیده زاری + روکش کنایه از حریت و مقابل
 زلفی سے به دخی که لاله ماته روکش + نهاد از مردک سے بر تیش + چیزی که قاشق ادران
 نگاه داره چنانچه پارچه خوب را در پارچه دیگر بچند و آنرا در عرف هند شین خوانند تا بب تفرشی سے
 دل شسته اسیر زلفت تو بر روکش نقاب + سودا بسم سپید بر روکش چه حیا ج + و تو می از زر قلب
 روکاه بکایت فارسی دیباچه کتاب و علم جامه و شیوای است رو اگر دین و روی که ان اعراض کنند
 و بیدایع و امر به نبی سلیم سے شونہ لاله دکل چون چراغ روکوان + از من کلشن ایام اگر نسیم شوم + صاحب
 در رو داغ عشق از دل روی که ان گنشته است + این صفت بر گشته را بر گشته فرکانی کجاست + دور

دور بندوستان کاشی را گویند که پشت درو یکسان داشته باشد و چون از طرفی مستعمل شود آنرا بازگوته
 کرده از طرف دیگر بر وزن داین و در سطره و آنچه بدان نام مستعمل و اصطلاح ستر است رد بر یوار کشیدن که این
 محو کشیدن خاصه از یکسی امروز ز خود چشم نمودم تا از بهرین روی بد یوار کشتم و در ستره و داغ
 تراوت و داغ گرفتن طالب آری سه داغ بسته بود بکجهت پیش به بسطر نمودی کشاده آنوش به دور بود
 زخم و داغ و در فرا هم آوردن و سپه هم آوردن پیشدن زخم و داغ شای سه رو بر آورد زخم عشق و پیوستن
 و در آن در بگره بکنند چه کسی سه داغ دل رو بر آورد و مراد سوا کرد و یار بیان آینه در رنگ چرشته
 نماز و در دیده من دایره حلقه نام به زان داغ بود که بکنند رو ستره هم به طغرا سه زخم سوزش
 دیر و سپه هم به گردو کیت گر شود و اردوی کل و روی تیخ دم تیخ کمال فتنه سه مکش مرا که زبسی لافز سه
 بی ترسم و که روی تیخ تو را که با سخوان نرسد و روی تنگ دشمن هر چه تکلیف کند حق دلون شلیت
 که از زبان زبان بسته اند روی تنگ داریم و بجای علی بیا روی گردانیدن و روی تافتن و روی بگردان
 و روی بد یوار کردن و روی کشیدن از چیزی و روی گرفتن و روی ترشی کردن و روی تیخ کردن و روی سپه
 کشیدن و در هم کشیدن و چهره در هم کشیدن کن یار از خود رو و بی داغ شدن از چیزی با تو کاشی سه
 من زان رنم که چون برودش با رنگ کشم و دیده را بر سپه فشارم چهره را در هم کشم تا وحشی سه کی برا
 در نظر آورد که از غایت باز و چین بر آید و زرد روی بد یوار کند و در بعضی گویند روی سه گرفتن ساکت کرد و
 و از سوال از دشمن است طالب سه سه مراد است که روز داغ می چید به ستره ظاهر ز کلبا سه باغ
 سه چید به عیش طالب تیغ نشسته انسان که از سودگان و نژاد در بر لبش بر نژاد در در هم کشیده
 سه از صحت بخار هم رو نیکند و آینه داغ صافی پشانه است به مکش بود هم از حکم قضا و سکنی در هم
 چه پروا آتش لرزین جین بویا دارد و نمی بنید که بر کس از زان بر کرد و مباد آنروز از من رو سه
 زلفه یار بر کرد و جمعی که روی تیغ کشند از قصای حق و عاقل که زهر بودم تیغ قضا نند و بر خنود سه
 روی ترش کرده بیارانی زمین و سر که فروشنه کن سه کجین سه سهی سه زنجت رو سه ترش کرده
 بچین یا زغریز و مو که عیش بر دین تیغ گویند و رو که زنده تیغ گرفته بر خنود سه ختم خونری دوست
 که این با ده غم آرد و چون دید توان آن تیغ کف نام گرفته و زود ما رو سه تا چه که در وقت دیدن
 رو سه عودس بر دس دهنده صاحب سه که مگر چه برود جهان رو نام تو و از بلی بفا عتی خلیم از القا تیغ
 خواجه جلال الدین سلطان سه با در عودس بخت ترا زبلی که جریخ و بر عیش برو نما صد جان دهد و رو سه
 بد یوار کنایه از کسی که دیران می کاشی سه بوی خاک کالم داده هم در تیغ تنهای و که در دو بخت آینه بلی
 او به بد یوارم و خواجه بشیر از سه فروغ ماه میدیدم ز نام قصر ایوشن و که هزار ششم او در دور و دیوار
 می آرد و ما عرفی سه ز ششم نور جلال تو از صاحب هنوز و بر جبهت کرد و دست رو سه بر دیوار و رو سه
 بخود کردن و جانب خود کردن تو چه بخود کرد و نیند که در صاحب سه بخود کرد دست رو سه بر دو عالم چون

صفت نرکان + شرف در هم خواب بر زمین باید + اسکے کہ در عالمی را جاب خود کرده + روئے
 آسے بسوی صاحب بیدل چرا + گوشتن دماغ مرادند دماغ گرفتن طالبی سے و نام مستند برکت
 پریش + بظرف خودے کشا + شوش + جو در نقصان که رشتن کنایه از ناقص شدن صاحب سے
 روئے در نقصان که ارو ماه چون گردو تمام + چون شود لب نیز چاست از شراب اندیشه کن + روشتن
 در وقت هر صوبے اتفاستے پخیزے نور اوضعی که آثارنا خوشی از جهان کشته بسیارند در مقام تفعال
 گشته سے شود و در رشتن کنایه از شدمند شدن که می روی می مشتم نیز آمده و این از اهل زبان به کتب
 پیوسته لیکن از شاعر استادان یعنی دست و پا کم کردن در سیر شدن مستقاد میشود میر علی شیرازی
 سے نقاشی که پس شکل کو میسازد + گلزار هزار رنگ بو میسازد + تارو میسازد بده رفته دستش از کار به
 پر که قلم گرفت رو میسازد + ملامتی نهادندی سے نقاشی که نقش بو بو میسازد + ساقی در حرامی و سیر
 میسازد + هر چهره که هست سے نمایدا + از صورت او همیشه رو میسازد + حسین بیک رفیع سے جو جاب
 از کس که صاف طینت نیست + قنای میسازد و ساختن نیاند + طوری سے نشین ماه را در مقابل نیاز به
 اگر رو میسازد شد که بسیار + صاحب سے هر که شد بے رو بود آسوده از در ساختن + شد ز بر روئے
 طرف آید بار خناتو + عزالی مشهوری سے ماه صدف غلبت از آن عارض نیکو دارد + پیش آن که نایه رو آید
 هم بود و به اسیر سے شوخ من پیش لاله دارد + سوخ از غلغله کشش + روداشتن شرم حضور
 و توجیه شدن بخیری اقا شایور سے نقاشی بے بر رخ آهن یا ز کشت گلستان بکنده + که سنبلیخت در تاب است
 کل بسیار دارد + روی خری نه آشن از شرم رنگی مجال بود بر او شدن در نشستن حکیم سے جو نم هل سنگ
 طفلان کنده + شرمندگی روی صفا ندارد + صاحب سے ترا که هست از بنا باب روی مکر وان +
 که من ز دست تپی روی ما تاب ندارد + رو کردن رو بود کردن و ظهور کردن شرف تکیه هر که آن نامهربانی
 آید راه میکند + عاشقان را که جیرت تبارد میکند + رو کردن و در آردون و بخری کردن و در خری کرلنا
 و بهان درود آشن و در خری دانه ضمن بخری و بخری متوجه کسی شدن ضرر سے نو دی بر آید و بسیار رنگ
 نردش + باره منبریم که در عالمی + عبد اللطیف خان قنبا سے جرسختی کنده وصل تیان رو بکنے به به
 آید در شیشه سنگ است اینجا + صاحب سے روی در بیت الحرام عشق دارد آفتاب + پر بیان
 صبح صادق جامه احرام دوست + صحت یاران کیدل + نهایی مطلب است + ابرها کجا شوند در روئے
 در دریا کنند + نظای سے روی از آن رنج در خدا آرد + عذر تقصیر خود بجا آورد + مخلص کاشته
 سے می تو نام صورت آید شد + که بنید از نه زبان رو بمن + گرفتن انقدر عیب است در زمین ما با بعضی
 که برابر کرد انداخت که قیمت رویش را + تدا و غم بے رو بر دل عرفی نهاد + کین محیط از خروج میا لم
 بر و طرفان بنفاست + سبزه بان حسیده که از ظلم بحباب + دست دعا بر ارم در در خدا کفر + ملام
 علی عالمی سے خوابان بفرنگ حسن چون رو آید + کان شیر نفاست و ارام نشنا و صتی گذارید + از کعبت

از کف که خطاست و اول نام جگر گوشت زدن ناگاه و دستهای شده کم و کزنده بیا بعد غریبش و بعد کزنده
و شکست و زرد بافتن غبوری سے چورویا با آینه بجای و شود جوهرها سے دندان نای به رو بهان
یکدین در چنان کردن و بستن کنا پند رو پوشیدن تقابل روکش و ن و باز کردن سطح شیراز
که چه نکایت از فراقت که دستم و لیکن و تو چورویا باز کردی در با جراب بستے و خواجہ شیرواز
سے شید از زمین شدم که کفم چو با نوبه ایر و نمود و جلوه کر سے کرد و رو به بست به اول از زمین برو
درو از زمین نهان کرد و خدا را با که این باز سے تو انکرو و رو سے کسی گرفتن تسخیر کردن ملائجه یعنی
سے چون زلف رو که با و نهای گرفت ایم و بر پای او فاده و جا سے گرفته ایم و قبولی انما س
او کردن در وی او نگاه داشتن گویند پیش او بر انداختم روی مرا گرفت یعنی از نو در خواست مبطلی کردم
قبول نکرد در وی من ندید و تحقیق است که تنها لفظ گرفتن یعنی با خود است چنانچه باید درین صورت لفظ
رو سے را دوران و فعلی نباشد و نیز یعنی جانب و اگر و حایت کردن در میت نفس تا غیر بعد ازین بسیار
رو گرفتن و رخ گرفتن پوشیدن رخ از ششم و دیا و قبول سوال او کردن در وی او نگاه داشتن تا تر سے
آخر گرفت از ما از روی و لکش را از ما گرفت و در ان گرفت رو سے مارا و کمال خجیده خیران پس
ز ششم گرفته رو سے خویش و پیش تو ز نخست که اسمان گرفت و طرا سے دیدم بجایش ز جگر و
خود گرفت و راه که بزرگس جا و خود گرفت و وجود سے زین بیشتر که دختر ز رو نیک گرفت و
مردی کمان نه پشت که از رو سے نهان شود و روی سے که استن طرف وی که استن مقابل رو سے
کے گرفتن بر خسرو سے رفت من رو سے چمن را که پشت نه زانگو خزان رو سے نگاهش نه داشت و
فیقر و لغت گوید در مصر و دیم رو سے کنا پند ششم حضور میتوان گفت روی کسی دیدن رو و اگر او کردن
سلیم سے بیان یوسف و منوق بن نسبت میکند و من اندر است گو سے رو سے چمبر نئے بنم به جلال
اسیر سے گستاخ سے رو دیده ام من و چهاران طفل بدخ و دیده ام من و سولا کاتے سے اگر گوید
رو سے او خورشید را ماند نور و ششم گوید گوید شید را رو دیده است و روانه رفتن در و انکندن
خجرو و علاج کردن سالک بزوی سے پیش او از تر و نخته رو فکندیم بر نه داشت و آفتاب بر و سو سے
نیلو ز داشت و تاثیر سے هر که در از خت پیش من گرفت رو سے او و ششم امید چون آینه از حیرانیم
در روانه رفتن بر چیزی و چیزی متوجه شدن حسین خالص سے گرفتن آنقدر عجیب است در زمین ناخالص
که بر ما هر که روانه رفتن که قسم رویش را به مخلص کاشے سے می توانم صورت آینه شده و گزیند از نه
خودن رو به من و رو باخته است یعنی از سخی که بر شخصی کفد چهل و شمر منده است روی بر زمین انداختن
پاس ابروی کے کردن ششم نمودن روی کے بر زمین انداختن و نالیدن کنا پند از غایت قلیل از بون
گردانیدن صاحب سے خجرو و در و در خواجہ بر سینه استنای من و رو سے آینه زنده که بر زمین پایده ام
بر نجا پتہ سے مدعی را چه شود که گشتی سازی و رو سے مارا تو درین در زمین تندی را و روی بر خاک که استن

در خاک مایهون کنایه از کمال انکسار و اطاعت جز بوجه قسطنطنیه است که در کمال انکسار و اطاعت
مطلب مراد از صاحب ساری نیت است صاحب ساری که پیشین سخن گذارند در خاک به پیش از عمل
روند محبت در خاک به روی تازه و اشک میزدن و در نظر اهل نفس کاشی است که از بس شکر و شکر
افزوده است به گریه سحر کن که در و اشک بر روی تازه به در و خردون نرغنده کردن طوری که در
فرمود مشکربان را به عزیزین خاصه است عین قسم به روی باز گوید و اشک از زهر است که شستن در بر است
کردن روی از سنگ یا از آهن و از جینی بجا است وقت منقطع نماند و این برای زبان به تحقیق بگو
مردودن سوز و گرم داشتن و قوی و لغات کردن و حاصل شدن و به نیتی رو کردن نیز آمده در واقع
شدن و با خود این مردود تر است بلکه بی است خاصه است با ک طریقت را جدا کند از قوی و شرف عالم
است به نیکم آینه خود را هر چه خواهد مردود به محمد سید شرف نبرد و نیتی سے رو با چارگان کی آن خط برید
گر به بنده بود پس آینه پیش روید به به یکیم از کریان بکلیه بوی طلب نمودم به کرزنک خاره است
رو به بچون خاتم به کس کلام دلی بوسید است برگزید است او به زمین سعادت یا خایه ابله را در است
روی با شتی آن پیش بد فریند به به خان بوسید و دم روید به به حسن خان شاموسه انقدر آینه را
مردودن به لایق دولت دیدار تو نیست به تحت خان عالی است عکس روید و آینه اسکندر است
در زمین دولت بگوید از چاره کرده است به میرزا صاحب نه از رخ آینه را خوش بود و ده است
در درون خانه اش ماه است میرزا صاحب به در زمین بیت که هم از معزری مذکور است یعنی منوجه گردان
ستفادی شود به چین بر و بر و آینه را در و داده به غیر از به آینه از چاه دیگر سوزده است به حسن خان
شاموسه انقدر آینه را در و درون به لایق دولت دیدار تو نیست به و نیز گمانه از موافقت کردن
و غارش نمودن سلیم به باول صحبت تیغ تو با چون روید به به چشما بی نیت کس کار آب و شست
به نمودن چیزی استکار شدن و بطور آمدن آینه سے چه دیده که آینه مایه شست و زما نرفته باز
رو نمود آینه به رو با بکشیدن گمانه از و شو کردن و سندان در لفظ آخ کنخ که شست روید پس کردن
در در و تقا کردن و در در تقا رفتن در و شستن هر کدام معروف صاحب سے و طلب شتی پورا سلب بوس
کردن چرا به راه دوری پیش واری روید پس کردن چرا به بینه سے برگس تو نظر کردم و خوش شستم
سنگ سوز آینه بی خوش شستم به کلمه سے وضع زمانه قابل دیدن دوباره نیست به روید پس بگرد
به که ازین خاکدان گذشت به روید آینه یعنی آنچه از نیکت به پیش آید سے کرده ام بز خوشی هموار نیکت
به قبول به روید آینه ساخت چون آینه از روید و او به روید آن معروف مراد است زمین لازم نه سینه سے
به روید آینه اول مشهور است و دوم مرزا محمد قسطنطنیه سے هم آن شست یاد آن تصور حصار از خاکم
به افشای راز و سر و کل از کل هر ویدم به شیخ شیراز سے باران که در لطافت طبع خلاف نیت به
در آینه ناز روید و در شور بوم حسن به و اطلاق آن در غیر نیات مجاز است علی خراسانی سے صورت

صورت هرز آینه با چهره دید + عشق در سینه بکینه نامی برود + عقل در او خرد است که از گوش چرخ
شیدایس آینه با چهره دید + نعلبان هم او را بر سینه خبر + که ز عشق و کینه با چهره دید که کرم درین
گوشه محبت نم نیست + جان با زره جان با چهره دید + کسکه در پیش تا و کیم از مجاز و جان شکل آینه
عقل سینه با چهره دید + کسکه ز راه کل زد بان چون عقل + آله در سینه بر دانه با چهره دید + بر کجای مکررم
بزم محبت کرم است + این تا صحبت که از خانه با چهره دید + قصه سبیل ز نقش که جوید است + چوب
بجز آفانده است برود + رویت باضم دیدن در استن قبولی که در دیدت صفت رویت + دیگر از
نکران رویت نیست + مع الیای که با کسکه مقابل گرفتار و با نطق کون روشن مستل صاحب است
او زیاد جیبا آشنا شده است + در دست دل عثمان صبر سکران شده است + عاقبت کاشی که بر سینه
سین قدیم که جیبا و دشمن تیان + صید که بر کجای میاید بگویند + خورج شیراز که طریقی خدمت در آیین
نبرد سگ کون + خدیو اتور کن با و سلطان پیش + عبد الواسع خلیفه که از ایدت که قبله از او کان شو
یکبار راه دوستی راه کن + خواجه جمال الدین که خزینه ز نقش که دل دیوانه جان کن + پس از کت
جانب رویش با کن + زبانی معروف و با نطق و ادون کل کاظم تبریز که از سینه توان بر آینه
داد ظلم از پیش راه بسته با چندین گره بر خویش عقرب پیش را + زبانی دشمن اگر خلا عمل خود را
کالی خود بند از او در راه آورد تحفه که بر آینه دوستان از راه دور بردارند ظاهر غنی که با چرخ راه آورد در چشم
نداریم + یاران بر خود هم که شریف بیارند + مع احتمالی ریاست شهری و سردار و با نطق
کردن مستل شیخ شیراز که زبانی که دشمن سیاست مکرده + هم از دست دشمن ریاست مکرده + ریاض
جمع روضه و فارسیان همی مغرور استمال نمایند مثل بلایک میباید + جانب آصفی که بعد ریاض که
چون ریاض که تیو نیست + نیرسد بر ریاض بهشت هیچ ریاض + میزد صاحب که در خزان کیم کش از
+ نریند و صاحب + هر ریاضی که در میوه خوش ایلی نیست + ریاضت با کسکه رام کردن ستور تو سن را در رخ
کشیدن و فارسیان از زمین تجربه کرده با نطق کشیدن استمال نمایند کمال اسمیل که ریاضت که ملک
عظمتی فضل کشید + جو آقا نشین مشهور ریاضت کشور کرد + ریاضت کجای از عالم سیانگری زبا صحن
کلهای خوشبوی جمع ریاض و اطلاق آن بر مطلق کلهها مجاز است صاحب که کیست آمن در ضمن سکران
عزیز در ریاض وستانی را + انوری که کرامت بسته است صباریک با صحن + از کرد چو لوک و به آینه ان
+ ریاضتی جزای خار کردن و افشاندن بر خرد و در پایی شهر از جمله + ریاضتی که ریاضت
و میوانه که ریاضتهای که ترکیب بود یا کنایه از بای اند زبانی که از گوهر زینب داده باشند ریاضت خیر است
که از قالب ریاضت و آن خیلی خوش قراره می باشد و ریاضت با چهره دید که تا سبب انصاف و با نطق غایت
خوب باشد که با قالب ریاضت اند سنج کاشی در صفت است که محنت هم نرم دم کند که سیرین بین کفل +
چوب خوشک که افراخته سر ریاضت با + و کلایم مخلوط بد و زبان با زیاد و در کجاست ریاضت ریاضت

و منی ریخته معرق و خشکی که بکلفه و بلبل ناله شود کمال تجده سه فوئم چه شود ریخته مستحق کند چشم از
 ریخته ذوق است و طرب و سرزندگی و مفید غنی سه منی ریخته در قالب لفظ و در هر خاصه فلاحت و طرا
 سه دایم چو شانز صبر تاروی دم و چون معرق زلف معرق ریخته و پس اقران پس از علی ما هو
 بر بیت ملا محمد با بر غنی از عدم اعتنا با قلت تیغ پشده بود اے پیر خست از بزم خیالم غم نیست و حشر
 ریخته شخصیت که در عالم نیست و ریخته گر آنکه رومی و شیشه و اشالی آنرا که خند و رقابها ریزد و از آن ظرفها سازد
 اشرفی سه خود بخود با ده عینش از قدیم میریزد و گویا جام مرار ریخته گرانده است و طاهر و حید سه
 زیم ریخته ریخته گمرا و بود رنگم از رخ جدا جان چو بود کوره اتحاکم که خست و مرا بچو خود شیره شهر خست
 ریدن در کشتن برادشاشان ریده خصله که از راه مقصد براید ریدک که دوک و حلاق آن بر سپران امرد
 و تاباخ طاهر مشهور مجاز است متوجهی سه شاد و باش و می گستان از ساقیان دریدگان و ساقیان
 سیم ساعد رید که سیم ساق و باقر کاشی سه میرید از راه کلو خواجه و هر چه تفری که ریده رماند و با با
 سلطان قی سه است امام کرده کشت و چون بره قیس کافی کشت و نه آنکه نهار کس برورید و در کون
 کسے کرده کشت و سراج العین و اقی سه بی طمع کس بی نیاز نیست و بر بروت در خلا نشسته و تاج بها
 سه با قاعت همیشه بایز نیست و بر بروت طمع بایز نیست و شیخ اوصدی سه رستن کیدت ز حوزدن
 زشت و جدت بایز آمدن ز بهشت و در ذوقن بجاده و خاک و مانند آن شیخ شیراز سه او در هر آنکه
 ابرو سه وارد و فرداش بزیر خاک میاید رست و ریختن پریشان کردن دشمن و زم و متدی هر دو
 آمد چون ریختن با باد و غیره ملائمتی سه حی شود ابرو گریه با دیگر میریزد و کف سه که بازی بود ابرو سه
 میرضی دانش سه از حد زحم که ریزد دست کچین محو کل و در سر هم از درد ناکه بلبل گرفت و علی فریاد
 سه بنزد دل شمع رخ دوست معارفیت و خاکستر به راه صبا بر بار کثیت و آری سه فرق من از مایع سوادت
 و مشوب چون بر سرین بل بار کثیت و هنگام تمام چو من غیر نظر کرد و نفرین زد و کم بیشتر از عرض دعا کثیت و
 عکس کل رویش که بر داب رخ جور و آرایش زرد و س بان جیب قمار کثیت و صائب سه آرد با سر برون
 آورد خاله شد جاب و زرد میریزد نای کرفس کرده و خراب و مشرقی سه متبیر کثیت خون تا کسرسن
 در پای خم و می ششرم دانه انکور و می ریخته و نیکی کاشی سه فکر نظم و این غزل می بسے دور از هم اند و مجر
 بطح مسیح وقت این الکاره کثیت و ساختن در بجاده که ن نجف قلی بیک میرا خور با شتی ایران سه ریخته چون
 افتاده از دوسے خاک و می توان صدید مجنون ریختن از سایه نام و در ریختن در ریخته گری جزئی را که ختمه و رقاب
 ریختن و جزئی از آن ساختن اشیرالدین خشکی سه صد بار بود در ابر ریخته اند و مانند اشلی تو صورتی بر ریخته اند و سبحان
 احد از فرق و تابا بیت در قالب آرزوی من ریخته اند و محمد بیک ذمت سه غلام کبیل و یک رنگ ترنجی باشی و
 ریختن قلی که کند جان نثار در میدان و بر کس ریختن توب تازه شتین و لبشاره و عقیده ز صدق شاد پویان
 ملا صید علی سه دارم علم بسو تنگ با که نوبهار و خسته هزار من از برگ لاله کثیت و باقر کاشی شاد پویان

شاه یاز محمد هفتم نامی تو آید بگردن + حتی از روی بر زمونی از خاره گنم + دوز و پیشین طغرای معرزه رفت
 تیان چون نوزبان شانه ریخت + سرشکافان رکبیده که کنگو درانه ریخت + در تخمین بیارگنا مدار فریخته بی بار
 شغای سے خوش است گلشن وصل و شکو فهای لبیب + رسله چه سو که زود این بیار بریزد + ریزه قسطن
 سرشته قلم شرف سے بهر جا که هست غوغ غوغ و غوغ آرد + این ریزه قسطن همه جا کبیت آرد + تا نیر سے غوغیت
 ار کل ز کس زنده گلشن دم + بزیر خاک گنشدش چه ریزه قسطن + ریزه کار سے مراد و خود کاسی طغرا
 سے در نمی آید چشم هم نقش دو کون + میکند طراح قسطن ریزه کار سے غوغیت + تا نیر سے نباشد دست
 می با چشم بازش + خبر ز ریزه کار سے ای نازش + ریزه خوانی و ریزه سرای حرف بطرافت کفین و پجیده
 از ز کسین در نغمه گان از تحریر نیز گویند و نهدی کبر کجاست مخلوط و تلفظ با و ریزه کار ساک نیودی سے جان
 نیز ریزه بان لب گنم ترانه عشق + که عند لب شود داغ ریزه خوشن من + نام کپه سنے سے آید پار در چشم
 خارا ر عجب شد + در داغ ریزه فرنگی بلبل بلند شد + در راب بیک جوی + در خطبه دیوان مرزا صاحب
 نوشته باری زبان ریزه خوانی که عبارت از ابرو کے خود گیری است لبته دارنده عالی سے برشته بلبل ریزه
 ریزه سرای + چیز سے که برآمد تر از شمشین ماه آبله ریزه - فونز - اشک ریزه - اشک ریزان - ریزه بر کرین
 بوسه ریزه - ترانه ریزه - جرمه ریزه - جلوه ریزه - خاک ریزه - سنگ ریزه - سنگ ریزه - زعفران ریزه - جوهر ریزه - خامه ریزه
 و جلد ریزه - سجده ریزه - سیل ریزه - سیلاب ریزه - ریزه مقراض ریزه + که در برین از دم مقراض از غوغیت
 قلم بیک سول سے پرین کل ریزه مقراض قیامت + که در دوزخ بل جسد حسن کو بر بند + ریزه ریزه کسول و با
 فارسی و هر دو زای محمد قدر سے از سامان بیجا کاشی سے اینک تا چند ازین عرض تحمل مشهور دار + بود یک روزه
 که ما هم ریزه ریزی و استغیم + ریزه سیمین که اکب خاتمانی سے ترصد زرشه نمان در سفره گل عشق + ریزه سیمین
 بود سینه خوان آه پدید + ریزه شش کن بیاز نام و غوغیت طغرا سے مستی دارم که انجم در حسه ریزه شش است
 گز شو جها سے ساتی باوه در پمان ریخت + چشم صوری قفس سے دیدم گوهر بدمان کبیت از سلیمی دل
 بر دایم ریزه شش از بالا که دریا میکند + مرزا صاحب سے ریزه شش بیان بسیار مسرورید ان ده + غوغیت
 از روی احوان خوش شاست + کریم از بهر ریزه شش می بند ریزه طلب بر خود + زودیا هر چه کبره بارگو بر بار بریزد
 دست سے که ریزه شش کند شیان بے برست + تخلی که میوه نه در خشک بهتر است + ریزه شش بیکه جھول
 خطاب در شسته مرکب است از ریزه شش که کل کبیت است ریزه شش آن چاکر کذشت تا سیم ششیدی سے
 یک کلام بر سر نرکان سے از اشک نیست + از کبر خانی باشد ریزه شش سوزنم + خورج حال الدین سلیمان
 سے پر دین امید و دشت که ساز و نارتو + هر که بر ستاره که در ریزه شش است + ریزه شش دفتر ریزه شش
 که جلد دفتر جهان بنده از ادب و عرف بنده دوری خوانند تا نیر سے هر دور کے که نغز و حساب میباشد +
 کند و صحت او ریزه شش مقراض است + ریزه شش باز بجمعه مراد و رسن باز در بار از مرزا صاحب سے
 دل تو تارگن خامی زار زود مرد + جو عکبرت ترا کجا ریزه شش بازی است + که سید شرف سے

خود در محل نماز نشین به رسیان با زردی غلبه است + سلیمه درین راه میکند هر کس که یک بار در خطه
 چون رسیان باز + رسیان مانی بوجهه و خان آرزو سے رسم ایمان در جهان نزد کبر سوزن مساند +
 رسیان با قیمت پهن خوشین زمار ترا + رسیان پار کردن کنایه از شقایق یا صنوبر یا سبزی سخت از اهل زبان
 پیوسته رسیان دهن کنایه از پراندن و داندن و در مراح و صفت دهن تعلقت بجا غیر واقع کردن
 بر این حالت دهن کسی مخلص کاشی سے بچو کاغذ باد کس رهجو اگر کس است + از رسیان سیر مردم
 رسیانش سید بند + زاهد حضرت عقل خود را بر دو بواج + اگر رسیان دهنش چون کاغذ بود + رسیان
 بر کسے تابیدن کنایه از مگر تخریب یا چاک او کردن مزا امام قسے برادر عالیجاه ضلیل خان مختیار
 در شیخ که بھریر جهان سے تاب + چرخ کی که جو زود پیر گردان + در کوه منیم سدان می تاب + از زمین و کوه
 سے تاب + پرده سیرم در نرم آفرینش + هر شیخ رسیان سے تاب از زمین + زرضی سے تاب + انکه زلف
 یار مرا + رسیانی بر این سید + زاهد عیون سخا سے در آ + تو مشب سیر بر و انچه چدم + عجا
 رسیان از رسیان سیدم + رسیان دراز کردن کنایه از مهلت دادن شیخ شیراز سے نواموز را
 رسیان کن درنده + نه کبیل که دیگره پیش از + رسیان عزون کنایه از کوتاه کردن لیکن در عاده
 نیت صاحب سے دل صفا در نید دنیا باشد + مستدیر کج گوهر خود رسیان + رسیان بودن ایمان
 در چشم کنایه از عدم تمیز نظای سے ملک از مستی لذت جان بود + که در چشم آهانش رسیان بود
 رسیان دیگران پند ساخن عشق بر دیگران کشیدن و خود کلام ز سیدین مرزا محمد قزوینی در مرقه خود
 زشته رسیان سوخت و بخش بیرون زفت ریش بیای بودف ترجمه حسن و سفره و فتنه ز شهاب
 دوست ظاهر او در دست زاهد + سه دوستش جو با شانه سازش کن + وقت ریش او را تو بخش کن +
 مشاوه مشب و روز و ریش او + بدوق طبع سفره ریش او + ریش کج در ریش کج جزو سے پیر
 که کجی ابو به باشد و آنرا بجزای غصه فرو نهد بفتح عین جمله و نون و تقدیم فایر قاف و آخر ای مفتی ریش قاضی
 صافی شراب پالاه صغے سے نداد و بچکس پروا ریش حسب لایه + بد ریشیه می ریش قاضی خرمی دارد
 نصاحت خان رازی سے زسان سیر و نشان روان نشان نیت + بجز از ریش قاضی سایان نیت
 خان آرزو سے جان رسوا نمودم تقوسے دیرینه خود را + که که دم ریش قاضی خرمی بشیمه خود را + ریش
 کاو با ضافه گناه از چرک لاشی چرا که کاو ریش ندارد و جمله و خام طبع که خیال خام می بخت باشد و شره و از نجات
 میده اشت باشد گویند چو ریش کاو شده یعنی بد خیال خام بسته مولوی منوی سے ای سبک انگان کج کاو
 کان خیال از تیش باشد ریش کاو + که حد الدین الودی سے چون نازکے بر کسے صحت حقیقت دان که است
 هم تقاضا ریش کاو سے بچا کون خرمی + چون مراد واضح خواند کبر در ریش کاو + کاو او در خرمی کن
 باشد از کون خرمی + سید اشرف سے می شرسے از خرمی و درانه ریش دیگر ریش کاو + که چو در وقت
 بود بر زگره ریش کاو + دازین بیت محمد سید شریعت نبی صدری استفا و بشود سے با خرمش که چون

که چون تپت تو پوست بسم بر ریش کا دل عشاق ذہد دست ہم + ریش باا قسمی از انکور محشم سے گوجہ انکور
 است دمازادہ اما چہ سووہ و رکفت اطفال باجز ریش باا سچ نیست بہ ریش چہاوت ریش کانی کہ مثل
 سقاہ جواہر شفا سے آن ریش چیزاوت کہ در حقہ کاش ریش + سید است بر سکو و دیوان بچارفت +
 ریش جو کندم سوی آمیز و طالب سے این رعرت افضل بودہ ہنر ہادرا حمت ریش جو کندم بودہ ریش
 کنا یہ از سحر یہ و استہزا دکای ہستی توقع و تمانیز کید ماطلوا سے کذ زعفران ہنرہ رار شیندہ کہ کثہ کسبش
 بر کل پیندہ بہ شود میوہ سنج طرب ریشندہ + اگر سنج ریش را سجد بقیندہ + او حدالین انوری سے چرخ داغ
 کہ ریشندہ است این + نہ جو آن ریش کا دکون خراست + ریش کن بیخ کات تازی کنا یہ از متانت
 و تھیوہ ریح و حمت کش بیقا یہ زیرا کہ ریش کنن کنا یہ از ریح و حمت بیقا یہ کشیدہ سے کسند
 سفید سے سویت چو کلد بر سووہ + بر ریش کنن از ان سوی جو سووہ ای + ریش خار پین و ریش کشیدن
 مثلہ چور سے سے از ریش خط دام فریبے می تن + چون خچر شود باوہ منشی مین + از دست تو ریش
 کندہ ہشتم صد بارہ اکون ریش تو نیز ریشی لیکن + میر خسرو سے مہلت اجل و دہ علی را کہ ہر زمان +
 ریش از بر اسرقت کچ کیا کشد + انوری
 گفت اگر پیندہ پیری بر دور ریش نماز
 خان عالم کہ احوال اورا محوطہ ہر نصیر آباد کوشندہ سے نریان دادہ چو کلد را + ریش کنن کون نہاد سووہ
 و میتواند کہ بہنی فکر بسیار کرون شہ + نہ در لکھنؤ کیز کا ہی چین میکند زلالی فرانساری ازنت سے از
 ہر کنا رشرق عرض بخش سے نہ ریشکن بر آمدہ خور ریشندہ + ریش و ریش در بودا کلد ریش و شہ
 باشد انیر الدین خشکی سے مانا کہ خلد پردہ زر خسار بر کثت + یا سادہ کثت ریش و ہر راعذارہ
 سوی خوسے سے چہ صادق و چہ منکر چہ عقل و چہ ہر + چہ صامت و چہ ناطق چہ کوسہ و چہ ریش + ریش و ہر
 کلد ریش را پیر استہ بیبا شد طاقتی بزدی سے الا سے ریش پرواز خوردہ + کلد وہ فرق اور کثت از بر
 رہے تابکے و رقیہ بودن + سفلم پرواز جوان کشید بودن + ریش سفید و دھرم سا کوزہ کہ آثر
 تر سے آق متعال گویند کنا یہ از ریش و ہنر و آثر را با ب ہم فرامند اشرف سے جز نام زرد شتای
 مدوزم خیت + چون ریش سفید کے کہ بود ریش سیاہ + ریش ہمالی کنا یہ از قلبان و دیوتہ این فعل را
 ریشمالی خوانند ریش سماج میفرشد شکست مشہور ایران مانند زبان ریش دراز با صلاح و شہ
 کسے راز سب دادن و سماج کا سد خوردہ + ہا مگر ان فروختن یعنی ریش دراز سماج مارٹائی اور امیر
 و فروختن ریش سماج را عبارت ازانت کہ خوبی و بزرگی سے سماج از مردم ریش در است و از سادہ
 صورت نمی بندد اول ہر سے خطش بر آمدہ کلا در کساد ہی زدہ کہ کثت ریش فروت سماج مردم
 ریش پرواز دن از عالم خط پرواز دن ہر زاہد ل سے نو میدی سووہ و کان تیز است + امید کہ آن
 نو خطہ ریش پرواز + ریش پرواز کون کنا یہ از ریش ترا شاہن مرنے سے کز نہی است ہشندہ
 عالم + کہ ریشہای چہ بھان پیندہ ہی بر باد + ریش بروں سفید کون و ریش از آ سیا سفید کون کنا یہ

کم عقلی و نا تجربگی با تو کا شمی سے نہ مہم ہوتی کیسے پہنچی ہوتی مگر ریش سیاہت رہے ہیڈ ان سپا کروی و فوری
سے آن خواجہ کہ برود زرخش نخل فروغ + کواست بیضہ زراعتی ریش برنغ + ہا سجدہ خود سنجیکہ در است
سو گند میوز و اگر نیت درون + ریش درونست کسی و اشق بنی خشار کا خود ہا اسپرون تشیح شیر او
ہر کہ ولی نہیں دیکھ دارد + ریش دروست و گری دارد + ریش نہ اشق کنیا ز غریب و حرمت و اعتبار
درا برود اشق اثر سے پیش منی بے قبولی رشہ کس ریش نہ اشق + ہر فرد اصلاح کا خلق چون دلاک کرد
ریش بیای مچول زخم و جرحت زخمی و مجروح و بالفاظ کون مستعمل زہلے سے کفتم جانس کفتمے دار ریش +
کفتم از ک نام کفتم از خوشی + میر خسرو سے میندہ دوست رامن ریش + شہر می ہما زمان وید و خوشی
خشک ریش - خشک ریشہ - درون ریش بست ریش - ریشہ در تو سے کنارہ بعضہ خبرا کہ ریشہ ریشہ
اویختہ ہشتہ نخل ریشہ رواور ریشہ متع و نزع و دن اشق ریشہ تات کہ در زمین ہشتہ و کا ہی ریشہ ریشہ ریشہ
کنسندہ در تیار است بی ریشہ چون کا تہ بے ریشہ و قلم بے ریشہ و تہ بے ریشہ ریشہ ریشہ ریشہ
علاقہ دستار کہ آن اور عرف ہنظرہ گویند میر خسرو سے ریشہ بی سے جان سادہ + ہا گتہ و ریشہ
سوادہ + ادر الدین از ریشہ سے و انکہ از ریشہ کبر یاد ریشہ + زہون سپاہ و عرض سوار + ریشہ ریشہ
کوشہ پیش + تاج قیصر ریشہ دستار + علی ریشہ کجلی سے چون زتدش بر سوار کیفیت نشو و نا +
مید و اند تار و برداند ریشہ دستار کل + ریشہ دستار چہ گنا یا ریشہ سلسل میر خسرو دستار دست
سے زاب گز خوش زبان پر ہشتہ + ریشہ دستار چہ پرور شدہ + ریشہ بزوار اصلاح کنندہ ریشہ
ملاحظہ و ریشہ نخت سے باغش + ریشہ بر وار سگ + دو کت ہر و ہر گشت خاک + ریشہ کرب
دو داندن و داندن ہننے در ریشہ نیک و دن و بستن قریب بہت بہان منی و بسط لازم زیادہ و جب
سے چو در حد سیم گوہر ہنند + در دچو گوہر کند ریشہ ہنند + چو ریشہ سے با جاب ہنیرہ ہنند
جشانہ + کہ در کام شان چاشنی ریشہ راند + من و از نخل مگر بر خوردن + راندہ ہر توریہ در حکم
بہال بہت طالب برش ریشہ دواتہ + ویلے چہ سود کفخل سعادتش بہت است + صاحب سے داریم
فکر ریشہ دولتہ ن ریشہ دگی + ہا انکہ چون سپینہ ریشہ ریشہ ریشہ + عاریت عم کو در ولی ریشہ کردہ
ریشہ ریشہ پچ دتا بہ کہ در ریشہ ہا است + ریشہ و اشق و پیری در ریشہ ہنند بر پیری ہر کام ہنند
میرزا ہنند سے نہ پچہ بردل کس ریشہ شوق گزارد سے + چو نخل نگاہ و ریشہ ریشہ ریشہ ہنند
زر خاطر اشق تمام سودا گناز + کہ خط اور ریشہ دار در دلم غوغا کے گناز + صاحب سے لیکہ دارد دواتہ
ریشہ در جھای من + سایہ چوں دام می پچہ بہت پچای من + ریشہ بر اور دن در ریشہ ہنند کردن
بہی صاحب سے سرفرازی نیت از نشو و نا مطلب مرا + فوراً ز خود ریشہ خود برابر ہم چو ہنند + ریشہ
ریشہ شدن و کردن بارہ بارہ شدن مرزا صاحب سے عقل کفتم کفتم کہ چہا ہا از یکے بہت
ریشہ ریشہ در نام از خار دستار لال + میر محمد علی ریشہ و بان عشق نشو و نا ہنند + کہ ریشہ ریشہ

ریشه ریشه چوبساک کوزه اندام + میرحی افضل ثابت سه گلی که شانه زردی زلف حضرتش شده
خهار ریشه ریشه دامش + ریشه کن بفتح کاف میاصل و پنج برکنده سه گر چنین است که خوار سرود
تسیران + سسرو و مار ریشه کن بسیار استان سماع + ریشه ناهن ریشه که بعد چیدن ناخن ماند و آوارده
دور عرف هند کور کونید کفاف نازی و دوا و محمول نایب سه مشکل که د ب زاده اذیت بر یارب
که برافند ز جهان ریشه ناخن رقی زدن ردین فوئی زردی سه خورش آلوده مردار دنیا چون
کنم + من که کون متمم رقی برین دنیا ز دست + رقیو بک اول و ضم فاف شش که سنگش خود بخود برود
در چاقو گذشت ریکا با بکس و بای محمول و کاف نازی فوجی از چوبداران که چشم کلاه آینه آینه
ریخات سه در گشت که جولا نگاه آن قدیست + سرود یک ایگای دلار البرزی کوه قیامت
رنگ رنگ کنایه از دونه دونه میرسد اگر سبخت مرغی در میان + همیشه رنگ گشسنگد + رنگ زرگی
خاک کوزه زرگی که از این فضا د آب نوبند و خورده از آن پوست آرد از سه سبک در و چوب دنیا بعد مرد
خاک توبه گر مگردد توبه خاکست رنگ گسی رنگ خوی و خاکشوی و خاکشوی و خاک سر
شستن رنگ زرگی صائب که جان فانی آرد در آن بمشود از دستم + من بسیل خوی این خاک
رنگ تو گرم حاجی محمد خان قدیسه درقه حجاز ز بند و افان دن بر ای او بدست نشکر پادشاه
خاکشوی گذشت از کور + بیله کیمیاگر بود خاکشوره سیم و کلید کنج سعادت بود ز موج شراب +
نگین جم طلبان خاکشوی میخانه کلیمه خاکشوی میکنم از دور چون منم زرادست پای را که گرم گریدم کنم
ریو خوردن باری و قریب خوردن ملا طعزاد و عرف پیر معان سه خورده مردار ریو فوش + شده

گشته دست آوردی نفس *

خاتمه الطبع

زبان ساری خامه معنی طبعان را مرده میدید که جزوی از جزین بهار عجم من نقاب طبع در داد و ستد
 که از و نقل گرفته ایم مسوده، بیفتن مصنف است که مسوده از خود به نقاش بردمان کم رسیده
 نسخ متعارف که برای مقابله ام آوردیم پیش او بسته از خوداری و دانه از اخبار
 می نمودند بالحد تصحیح او کار من سحران بجای که کشش بود که حرف را رکنه باز میزدند
 و خواندن بود از تمدن و شناسد با همه بی فصاحت و بی شعوری در تصحیح او دست میزدیم
 و یک فرصت تا ما نظری نیدر خفته ام چشم از غیب پوشی که مان آنکه ارم که بطعم یاد نفرمانند
 و بر یادیم به بخش بندت و بیغم ماه خندری ۱۸۵۳ عیدک مطابق شانزدهم رجب ۱۲۷۹

مطبع العلوم *

۱۲۷۹ هجری ۳ . مطبعه نوعه

